

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Oehlenschläger, Adam.; udg. af F. L. Liebenberg.
Titel Title:	<u>Oehlenschlägers Poetiske Skrifter</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 30
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter, 1857-1862
Fysiske størrelse Physical extent:	32 bd.

DK

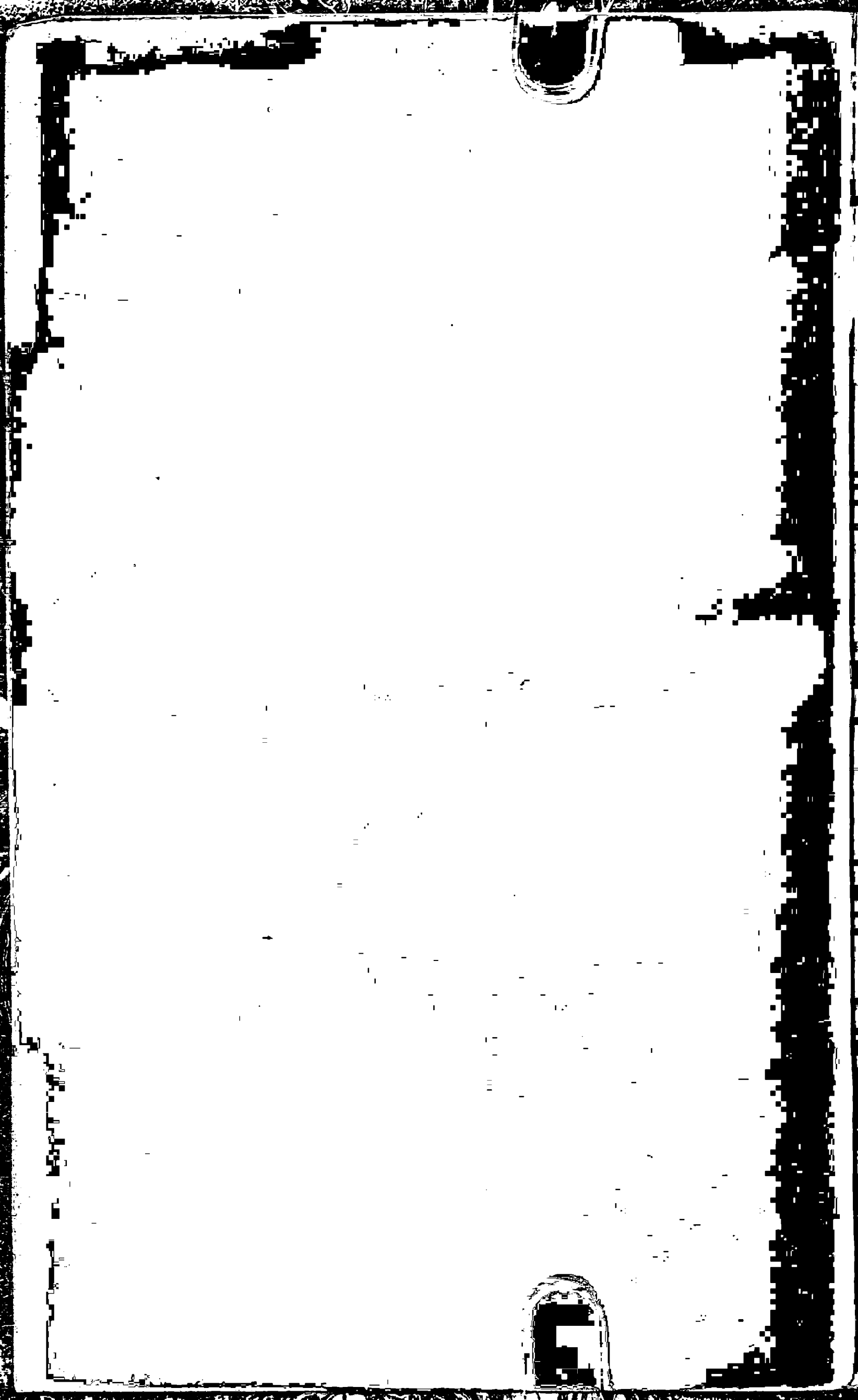
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Dehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne af **F. V. Viebenberg.**

F. V. Viebenberg

2den Levering.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Dehlenschlägers Skrifter.

Hovedkommissionær: **Rudolph Klein.**

Slutningen af Anmærkningerne vil følge med en senere Levering.

Nedsat Pris.

Oehlenschlägers poetiske Skrifter,

udgivne af **J. P. Liebenberg.**

Denne fuldstændige Udgave af Oehlenschlägers poetiske Skrifter, gjengivne i deres oprindelige Skikkelse, og ledsagede af oplysende Anmærkninger af stor literærhistorisk Betydning har overalt vundet fortjent Bifald, og sikket sig en varig Plads i den danske Literatur.

For imidlertid at skaffe den en endnu større Udbredelse, og give selv den mindre Bemidlede Leilighed til at komme i Besiddelse af den, saa at den store Digters Bærker i Birkelig-
ver kunne blive Folkets almindelige Eiendom, har Selskabet
attet sig til at nedsætte Prisen betydeligt.

Hele Samlingen udgjør ialt 33 Bind (omtrent 742 Ark),
delte i følgende 7 Afdelinger:

- I. **Episke Digte:** Heltedigte og Sagaer. (Nordens Guder, Vaulundur's Saga; Helge, Groars Saga, Grolf Krake, Orvarodds Saga, Regnar Lodbrok). 4 Bind. Bogladepris 3 Rdl; nedsat Pris 4 Kr.
- II. **Lyriske Digte og Romancer.** 6 Bind. Bogladepris 4 Rdl 64 β; nedsat Pris 4 Kr.

Oehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Tredivte Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissiönair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 44 (6).

1862.

Trykt hos J. S. Schults.

Oehlenschlägers

Heltedigte og Sagaer.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 44 (6).

1862.

Trykt hos J. H. Schults.

Indhold.

	Side.
Vaulundurs Saga.....	1.
Helge:	
Frodes Drapa.....	59.
Helges Eventyr.....	85.
Drfa.....	139.

Episke Digte.

Heltesdigte og Sagaer.

Anden Deel.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS 309

Banlundur's Saga.

Finmarken er et Land, som ligger saare hoit oppe mod Nord. Der er meget koldt; thi Solen hæver sig kun om Sommeren lavt over Synskredsen paa Himlen. Aften- og Morgen=Rode lober i Get; og hvad der begynder og ender den lange, varme Dag længer Syd paa, og ligesom indfatter den i røde Guldbræmmer, det glimter her heel mat og sorgeligt, paa det at Livet skal ikke plat forgaae. Derfor er ogsaa al Overflodighed af Bærter og Urter flygtet fra disse Gnemærker; kun de magre Naaletræer, som nærme sig til Forsteningerne, vore omkring paa de nøgne Fielde, der den meste Tid ere bedækkede med Is og Snee. Folkene her ere ogsaa heel smaae og sammensnærpede, og Hensdyret er af Fæ næsten det Gnefte, hvad der opliver den døde Natur. Den halve Deel af Aaret er Solen ganske ikke tilsynne, og da er det kun nogle sære Strimer i Nord, der lyse med et mat Skin, ret ligerviis som Metalaarerne i de hule Fielde. Thi hvad Landet mangler over Jordskorpen, det erstattes igien fuldelig ved hvad der udi Biergene befindes. Og er det, ligesom den udvortes Natur vilde hentyde paa den Rigdom, der er udi Biergene, da den har Udseende og Frændskab dermed, som de steenagtige Træer og metalstrimede Nordlys, om hvilke nyligen er meldet. Selv Menniskene have en besynderlig Overensstemmelse i saa Skiel, da de at see til ere uanseelige, men deres Lemmer ere stærke og fast sammentrykte, og de i Almindelighed have en ypperlig

Forstand og stor Kløgt, saa at det Indvortes besidder i Rigdom, hvad det Udvortes slet hen mangler, ret saasom Fjeldene. Deres eneste Higen og Tragten gaaer derfor ud paa at bringe for Lyset, hvad den haarde Natur indeslutter, til Forundring for de Folk, som boe længer Syd paa; de ere gode Biergfolk og ypperlige Smedde. Og da de nu al deres Tid leve i en selsom og uforstyrret Forening og Fortrolighed med den skjulte og dybe Natur, saa aabenbares der ogsaa for deres Siæl heel underlige og selsomme Ting, der ere Andre ubekjendte, hvilket er Marsag i at de besidde Spaadomskraft og sær Viisdom.

Slagsfidur, Givil og Baulundur vare Brødre af Finernes Æt. Deres Fader var Konge; hans Navn er i den lange Tid forkommet, og findes ikke udi de gamle Sager. Disse Brødre vare vise, stærke og ypperlige. Og som det nu gemeenslig hænder sig, at de Mennisker, som opvoxe i Overflødighed, og Intet mangle, og Intet maae undvære formedelst Nødtørsts Skyld, gierne trives bedre, end Andre, saa vare ogsaa disse Brødre heel store og skionne, og havde Intet tilfælles med de øvrige Finner, uden Snildhed og Kløgt, og ugemeen Forsarenhed udi at smedde Malm, samt hvad der horer til at finde, opgrave og reise det.

Nu hændte det sig engang, da disse Brødre vare i Biergene og udhugge Jern, at de pludselig funde en Guldmine. De bleve herover heel glade, og arbeidede saare, for at faae det pure Malm løst. Iblandt Andet funde de en Guldklump, som udmærkede sig fremfor de øvrige i Fiinhed og Ypperlighed. I denne Guldklump sad der trende store Edelstene af forskiellig Farve, een rød, een grøn, og een blaa, som tilsammen udgjorde et selsomt Tegn. Denne bare de hjem og viste deres Moder Dronningen, som var en Spaaqvinde og saare flog.

Aldrig saasnart havde Dronningen seet og betragtet denne Guldklump, førend hun gav sig bitterlig til at græde, og kunde længe ikke tale for Sorg og Døvelse. Da hun nu endelig kom til sig selv igien, og Sonnerne spurgte hende om hvad da dette Tegn havde at betyde, og om der var nogen Ulykke at befrygte for dem eller deres Æt, saa sagde Moderen: „Åk, mine fiære Sonner! eder er en stor Ulykke beskieret.“ Da nu Sonnerne trængte ind paa hende, og spurgte hende, hvi hun da græd og klynkede, naar der intet Ondt var dem i Vente, men tværtimod alt Godt, saa sagde hun: „Åk, mine fiære Born! tilgiver mig min Bedøvelse og Graad. Det gjør mig saa bitterlig ondt, at I skal skilles fra mig, da jeg dog havde troet, at Intet uden Døden skulde adskille os.“ Derpaa sang hun, uden at oppebie Sonnernes Svar, saaledes, efter at hun først endnu en Gang heel agtsjom havde betragtet Guldklumpen med den røde, grønne og blaa Edelsteen:

Grøn siger: Græs,
 Blaa: klar Himmel,
 Rødsteen: Roser,
 Guld: væn Mo.
 Længer ned
 Jer Nornen vinfer,
 Hvor lysblaa Himmel
 Om spraglet Vaargræs
 Venligt hvælver.
 Lilievande
 Med guldgule Loffer
 Skal der eder kryste
 Til hvide Bryste.

Da Slagsfidur, Givil og Baulundur det hørte, bleve de betagne af en stor Glæde; thi de havde ofte gaaet og talt med hinanden om hvorlunde de skulde faae sig Hustruier efter deres Sind, thi Landets Qvinder vare smaae og uanseelige, og deres Hierter vare blevne hardt betagne af Længsel efter de skionne Qvinder, som boede længer mod Syden, om hvilke deres Moder, som var en svensk Konningsdotter, ofte havde talet. De havde tidt besluttet at drage did, men deres Forældres Bonner havde holdt demnem tilbage. Det var derfor den høie Tid, at dette lykkelige Barsef indtraf, thi de tre unge Kæmper længtes saare, og det var heel ynkelig, at see dem gaae sovnløse om Natten over de kolde Sneebierge med Niim i Lofferne og Graad paa Kinderne, hvorudi de blege Nordlys speilte sig.

Da nu altsaa Moderen ved sær Viisdom havde aabenbaret denne deres tilstundende Lykke, og Forældrene saae, at det var en Styrelse af Rornerne, som sidde under den Afsk Ygdrasil i Aegard, og bestemme Menniskenes Skiebne, saa sloge de sig til Taals, hvorvel de begge, sær Moderen, fældte bittre Taare. Derpaa klædte de tre Brodre sig i lyse Brynier, og bunde tunge Slagsværd om deres Lænder, og satte Guldhielme paa deres Hoveder, hvilke de havde smeddet sig af den store Guldflump. De tre Udelstene, som derudi befandtes, havde de deelt, og paa en kunstig og sundrig Maade sat udi Hielmene, hvilket gav dem en sær Anseelse, og forhøiede deres naturlige Dannished. Slagsfidur havde valgt den grønne, Givil den blaa, men Baulundur den røde. Derpaa spændte de stærke Rener for deres Elæder, og jøge afsted. Og var det da heel underligt, at skue de tre Ugersvende, blussende af Ungdoms Fyrighed og Forlængsel, i de straalende Pandserplader, svingende, som en Vind at jage over den kolde, stille Sne mellem Gra-

nerne, der ligesom af Misundelse rystede den hvide Niim ned paa deres Hielmbuske, i det de fore dem forbi.

De fiorte længe indtil den klare Midnat, da Stierneerne komme frem paa Himlen, ligesom af Nyfiegenhed, for at see, hvorhen de vilde styre deres Raas. Som de nu fore over Sletten forbi det Bierg, hvori de tilforn vare van at opgrave Malm, saae de i det lyse Maanskin en Hob smaae Mænd komme vrimplende ud af Bierget, og løbe hen imod dem over Sneen saa let, at der slet intet Spor fiendtes. De havde graae Troier paa, som sadde dem knapt om Livet, røde Huer, røde Dine, og sorte Tunger, med hvilke de lallede ud af Munden, i det de blinkte med Dinene. Det var Svartalser, som, da de komme nærmere til Skæden, gave sig til at dandse rundt omkring den, og siunge:

Slagfid, Gigit,
 Dertil Baulund,
 Kongesønner!
 Hvi vil I svigte?
 Fodte Finner!
 Fodte Biergmænd!
 Den grønne Karfunkel
 Bedr' end Græs er.
 Rosenstenen
 Bedr' end Rosen er,
 Blaaglimmerten
 Bedr' end Luft er.
 Hvi vil I fornegte
 Finnevæsen?

Gigit slog paa sin Keen, saa at den foer frem, og styrkede een af Svartalserne til Jorden; da standsede de andre den udi sin Fart, og siunge atter:

Under Jordskorpen
 Er Finneverdnen,
 Er Finneglæden.
 Søg ei uden,
 Hvad inden I eie!
 Forsmaa ei de spøgende
 Smaae Svartalser!
 Vi vise jer Bei
 Til Jern og Guld,
 Til smukke Stene.
 Det Bedste er inderst,
 Og ei yderst.
 Under Jordskorpen
 Er Finneverdnen,
 Er Finneglæden.

Slagsfidur slog til sin Reen, saa at den foer frem, og
 styrtede endnu een af Svartalserne til Jorden; da standjede
 de andre den atter udi sin Fart, og siunge atter:

Fordi Gijil
 Ud Reen hoded,
 Fordi Slagsfidur
 Ud Reen hoded,
 Kort Had dem følge:
 God Tid! Ond Tid!
 Graadstid! Dodstid!
 Fordi Baulund
 Svartalser svigted:
 God Tid! Ond Tid!
 Graadstid! Frydstid!
 Thi ei han hoded.

Farvel, I Finner!
Kongesønner!

Derpaa saae man dem ved det klare Maanskin lobe over den hvide Slette hen i Bierget igien. Deres Stemme havde en underlig Klang, den lod, som naar svag Nattevind hvisler giennem Sneen i Smaafrat; og som de tørre Lov, der rives af, naar saa skeer, og møde sig i Lusten, var deres Dands.

De trende Brodre bleve heel underlig til Mode over dette Blindværk. Dog troede de Guldklumpen og deres Moders Spaadom bedre, end Svartalfernes forvirrede Sang, som de desuden ingen ordentlig Rede funde finde udi; thi droge de hurtigen Syd paa. Deres Moder havde givet dem allehaande Spijs og Drikke med paa Reisen. De sov, naar de bleve alt for trætte, i deres Klæder, og bedækkede sig med Renshuder. Paa denne Maade komme de efter adskillige Dagrejser til Sverrige, til et Sted, som kaldes Ulfsdalen, formedelst de mange Ulve, som derudi befindes. Der byggede de sig en Gaard ved en Sø, hvor der var mange og skionne Fiske; og levede saaledes, medens Vinteren varede, af Fiskeri, og af at gaae paa Jagt efter Ulve og Biorne, af hvis Skind de gjorde sig Klæder og Sengedækker.

Da nu Baaren frembrød, bleve de heel forfærdede ved at see Solen komme saa hoit paa Himlen; og da nu de pene Smaablomster myldrede frem af den skiore, lune Jord, da bleve de saare glade, og mærkede vel, at Spaadommen snart vilde gaae i Opfyldelse, jær da Himlen blev saa giennemsigtig og blaa, som Edelstenen i Guldet havde været, ja vel mere. Da de nu fra Bærnsbeen vare van at arbeide i Biergene efter Metal, og ikke funde modstaae den

gamle Drift, saa ginge de een Dag hen i et af de Fielde, som omringede Ulfsdalen, for at grave og søge. Som de nu vare vel forfarne, funde de snart Aarer, dreve altjaa deres Arbeide med stor Lyst og Glæde, da der ikke var saa koldt her, som i Finmarken, hvorvel de tillige erfarede, at Metalaarerne ikke vare saa rige, sær paa Jern, som der. Da de nu efter velforrettet Sag og heel belærsede vilde gaae hjem, og komme ned i Dalen, da mødte dem pludselig et saare mærkværdigt og lysteligt Syn. Thi de skuede trende Møer, siddende ved det speilklare Vand paa Marken; de spunde. Hør, og deres Svanehamme laae ved Siden af dem. Deres Haar, som vare finere og gulere, end Hørrer, de spandt, vare bundne med Silkebaand høit oppe i Nakken, og slagrede derfra i bølgende Loffer ned over deres syldige hvide Skuldre og Bryster. For Resten vare de ranke og smekke, med store blaae Dine, hvilke de meget milde fæstede paa de trende Brødre. Elagfidur, Givil og Baulundur bleve herover betagne af stor Elskov, men tillige af overvættes Forundring, thi de trende Møer, af hvilke den ene havde et grønt, den anden et blaat, og den tredie et rødt Klædebon, vare for deres Aasyn at skue som de trende Edelstene; og da nu Marken overalt var fuld af gule Blomster, saa forekom det dem, som den hele Egn, med hvad derudi befandtes, viste sig for deres Dine som den nysbencævnte Guldfump, kun meget større og skionnere.

Da de altsaa ikke tvivlede længer om, at deres Moders Spaadom jo skulde gaae i Opfyldelse, saa ginge de hen til de trende Møer, for at kundgiøre dem deres Hændelser, og for at beile til dem. Men da de nu komme hen, og stode midt for deres Aasyn, og bleve bestraalede af deres store Skionhed, da kunde de ganske Intet tale. Da sang Møerne:

Edle Kongesønner!
 Slagsid! Givil! Baulund!
 Hil jer, ædle Kæmper!
 Svanhvid, Alrun, Alvild
 Nørnerne hidsendte,
 For at bringe Glæde
 Finnekongers Afkom.

Da Brødrene det hørte, toge de dem i deres Arme, og førte dem ind i deres Gaard, hvor kort derpaa deres Bryllup stod, og levede de siden lang Tid uforstyrret lykkeligen og vel tilfreds. Slagsidur fik Svanhvide, Givil Al-rune, Baulundur Alvilde.

Men nu hændte det sig een Dag, da de saaledes havde levet tilfammen i ni Aar, at deres Qvinder heel blege og nedslagne kom ind til dennem, og sagde: „Kjæreste Husbønder! vi kunne nu ikke, hvor gierne vi end ville, blive længer hos eder. Vi ere Valkyrier, og ere bestemte til i ni Aar at følge Stridsmændene i Kamp, naar vi andre ni Aar have husvalet os ved vore Husbønders Omfavnelser. Vi formaae ikke at sætte os op imod vor Skiebne, for hvilken raader en høiere Magt, maae derfor med Taalmod føie os i den, hvilket vi ogsaa raade eder at gjøre, hvis I ville vel fare. Om ni Aar komme vi tilbage, og skal I da finde os rede til i Alting at rette os efter eders Villie, som det sommer sig gode Egtehustruer at gjøre.“ De trende Brødre bleve ganske meget forbausede og bedrovede over denne Tale. De sagde: „Om ni Aar er vor bedste Ungdom forbi, da ville vi ikke have megen Husvælelse af eders Omgang, saa lidt som I af vor.“ Valkyrierne svarede: „Vi blive aldrig gamle, og stærke haardføre Mænd, som I, aldes ikke saa snart. Paa det at I ikke skulle forlænges, eller græmme

eder plat, mens vi ere borte, saa ere her trende Nøgler, med dem kunne I aabne Biergene og tage de kosteligste Metaller ud; saa mangle I aldrig Malm at smedde af, kan altsaa blive rige, samt hoit anseete og berømmelige Mænd." Da de havde sagt disse Ord, lagde de Nøglerne paa Bordet, kysjede deres Husbønder, og forsvunde heel pludseligen.

De trende Brødre bleve saare bedrovede over denne Hændelse. Fra den Tid af var der tyst og skummelt i Ulfsgaarden. De ginge kun ud for at søge Føden; i Qvæld, naar det mørkedes, satte de sig tause hen, hver i sin Krog, og stirrede paa hverandre indtil Midnat, da de lagde sig i de kolde Senge, og tænkte paa den Glæde, de der havde nydt ved deres fiære Hustruers Omfavnelser. Tilsiidst besluttede Elagsfidur og Eigil at drage vide ud i Verden, for at opsoge deres Qvinder igien. Baulundur, den Yngste, raadte dem med floge og fornumstrige Ord derafra, i det han sagde: „Hvad hjælper det, at flakke omkring? I hvilken Kant af Verden vil I uddrage for at opsoge dennem? Uden Tvivl flyve de usynligen giennem Luften. I vil fare vild og vansmagte, og times da aldrig den Lykke at omfavne eders Qvinder igien, hvilket vel kunde skee, hvis I med Taalmod vilde oppebie de ni Mars Udlob." Brødrene agtede kun lidet paa hans Tale, thi Elskov og Forlængsel havde ganske betaget dem.

Da de nu altsaa havde fyldt deres Broge med Føde, samt taget tvende store Guldhorn med sig, fyldte med gammel Miod, saa toge de Afsked med deres Brøder, og ginge bort. Baulundur var saare mod i Hu, og Taarerne runde stride ned ad hans Kinder; thi det bares ham for, som om han aldrig skulde see dem oftere. Han bad dem endnu en Gang have Taalmodighed; men Brødrene svarede ham: „Vi formaae ikke at sætte os imod den store Forlængsel, som

hverken lader os have No Nat eller Dag." Bade ham derfor passe Huset vel, og skalte over deres Eiendom efter eget kloge Tykke, indtil de komme tilbage. Da nu Baulundur saae, at det nyttede slet intet, at bringe dem fra deres Forsæt, saa ønskede han dem som en god Broder en lykkelig Reise, bad dem ogsaa, hvis de skulde træffe hans fiære Hustru Alvilde, at bevæge hende til at drage hjem igien, da han længtes inderligen efter hende, hvorvel hans Rængsel ikke var saa daarlig, at den skulde forlede ham til at modsætte sig hendes Bud; ledsagede dem derpaa til paa den anden Side af Skoven, hvor de fulde hannem om Halsen. Hvorpaa Slagsfidur, den Ældste, sagde: „Hvorvel jeg har et godt Haab, min fiære Broder! og fuld vel troer, at jeg skal see dig igien, saa vil jeg dog her sætte et Mærke, som jeg vil bede Guderne forunde den Kraft, at det kan vise dig, hvad enten jeg er levende, eller død." Træadte derpaa et dybt Fodspor i Jorden, og sagde: „Saa længe dette Fodspor staaer tydeligt og usforænklet, da times jeg i ingen Fare; finder du det derimod fyldt med Vand, da er jeg druknet udi Havet, finder du det fyldt med Blod, da er jeg død udi Kampen, finder du det tildækket med Muld, da betyder det, at jeg er sotdød, og hviler neder i Jorden." Egil, som tyktes vel om sin Broders Daad, gjorde nogle Skridt dersfra det samme; hvorpaa de vandrede bort, efter at de først havde skaaret sig tvende Vandringstave udi den tykke Skov. Baulundur stirrede efter dem, saa langt hans Dine kunde række. Da de vare svundne bag Bakken, gif han hjem grundende med langsomme Skridt.

Brødrene fortsatte imidlertid deres Vei. Henimod Aften satte de sig ved Indgangen til en Lund, ved en Elv, som slyngede sig giennem Egnen. Her gave de sig til at spise, og drukke hinanden til af de store Guldhorn. Det

var midt om Sommeren, Aftenen var kølig og sval, det grønne Lov i Skoven, som takte sig over deres Hoveder, gav en liflig og vederqvægende Lugt, og Fuglene, som sprunget omkring paa de smaa Qviste, quiddrede af al Magt. Brodrene affpændte for ydermere Mageligheds Skyld deres Guldhjelme med de skionne Edelstene, og lagde dem ved deres Side. Slagfidur syntes, at den grønne Karfunkel aldrig havde givet saa underligt et Skier fra sig, som nu; dens Straaler flode paa det besynderligste jammen med Glandsen af det friske Græs og de unge Lov, og det var ham fast umuligt, at skielne, om det var Stenen eller det Grønne, som meddeelte hinanden deres Glands. Gigils Hielm laae ved Bredden af Elven, og Blaaglimmerten, som sad derudi, forenede ligesaa forunderligt sin Farve med de blaae Bolger, der rullede i Floden, og med den lyse Himmel, som hvælvede sig over den. Da de nu havde nydt det gode Maaltid, satte de Hornene ved Siden af sig, med Spidserne i tvende Muldvarpestud, og gave sig til at sige allehaande lystelig Skiemt og Gammenstale, thi Mioden og den smukke Aften havde gjort dem opromte. Imidlertid blev det mørkt, og Maanen, som stod op i Synskredsen lige over for dem, blandte paa en sær Maade sit Skin med Glandsen, der straaledede fra de store Guldhorn. Som de derfor sadde allerbedst, blev Gigil pludselig ganske alvorlig og forfærdet, og da Slagfidur spurgte, hvad der fattedes ham, sagde han: „Det kommer mig saa underligt for, at Maanen, ligesom en blodig Boddel, griner mig lige i Ansigtet.“ Slagfidur bad ham lade slike Tanker fare; men Gigil sagde: „Hvor er Blaaglimmerten i min Hielm?“ Slagfidur svarede: „Den sidder der endnu, men Nattens Mørke og Grenenes Skygge har udsluffet dens Farve.“ Gigil sagde betænkelig: „Ikke alene dens, men ogsaa Havets

og Himlens Farve. Og ligesaa er det gaaet Stenen i din Hielm; det grønne Skær i den forsvandt med Farven paa Græsset og Træerne. Men Maanen hviist er Baulundurs røde Edelsteen; og den har overvundet vore, og overlevet dem begge." Slagfidur vidste ikke, hvad han skulde svare. Han sagde: "Jeg har et godt Haab. Det blomstrer saa grønt, som Stenen i min Hielm, endogsaa om Natten." Givil svarede: "Jeg haver intet Haab, og drives kun af en ængstlig Forlængsel langt, langt hen i den vide Verden efter noget Bedre. Derfor har jeg begivet mig paa Reisen, og derfor stirrer mit Blik hele Timer ud i den tomme, blaa Himmel, og derfor er Stenen i min Hielm blaa, og derfor var Alrunes Klædebon blaat; og den matte, dunkle, tærende Forlængsel er min Valkyrie." Slagfidur rystede paa Hovedet, og rakte ham Miodhornet, hvilket Givil strax tog; og da han havde druffet, fik han igien sin forrige Munterhed. Slagfidur drak nu ogsaa, og finge de dem begge en halv Ruus, hvorover de glemte alle overstandne Gienvordigheder, og besluttede ikke at hvile, forend de havde fundet deres Hustruer. Slagfidur sagde: "Finder jeg ikke min Svanhvide, da er jeg en Mand disvære. Det er den skønneste Svane, der nogentid er svømmet giennem den klare Luft. Ingen Svane bryster sig, saasom hun, med saa megen Ungdomsfylde og Tugtighed. Det er den skønneste Qvinde, Sol har skinnet paa, og som nogen Mand har favnet." Givil sagde: "Du liuger! Een Qvinde veed jeg, som hedder Alrun; ikke favner Odin Frigga med saa megen Belyst, som Givil hende." Slagfidur sagde: "Aldrig har jeg endnu loiet, og skal den times stor Jammer og Meen, som siger mig det paa." Givil svarede: "Ikke skælver Givil meer, end en dybtplantet Bannerstige, skiondt han dog sagde, at du loist." Da Brødrene havde veylet disse Ord, droge de

ud deres store Slagsværd, og hug paa baade Hænder. Hvorpaa Slagsfidur tilfjød spaltede Eigils Hielm, saa at Stenen brast; hvorpaa Eigil blev fortumlet i Hovedet, og styrtede baglænds ned i Elven. I det samme forandrede Maanen sin Ildfarve, og blev bleg, som en Dødning. Slagsfidur stod længe i Tanker, og støttede sig til sit Sværd, i det han stirrede ned i Elven, hvor hans Broder var druknet. Da hørte han som en Raalen bag sig i Skoven, og det kom ham for, som om han hørte disse Ord synge med svage og hæse Roster:

God Tid! Ond Tid!
Graadstid! Dødstid!

Han tænkte strax paa Svartalferne, og vendte sig hurtig — men da var Alting forsvundet. Slagsfidur var saare mod i Hu. Han var nu ganske kommet til sig selv igien, og overveiede, hvordan hans Broder nylig havde siddet ved hans Side fuldkommen karst og sund, og hvad han havde talet, og hvordan han nu havde saaret ham, og styrtet ham ned i Floden, og paa den Maade været Marsag i hans Død. „Sandelig,“ sagde han, „der var Noget i hvad Eigil sagde om den utydelige, uvisse, veiløse Vængsel, som ikke vidste selv, hvor den vilde hen, og som ingen Rist eller Ro havde Dag eller Nat, men var bestandig Bevægelse og Forandring underkastet, ret som Bandet, og uden Ende eller Maal, som det vide Himmelum. Og begge Dele ere blaae. Og Stenen i Eigils Hielm var blaa. Og nu ligger han selv midt i Elven. Sandelig, der er et høistforunderligt Frandskab mellem Alting i Naturen, og hvorfor skulde Menneskens Hu, Sindelag og Skiebne være undtaget derfra? Det var ogsaa Eigils ubændige Sind, der bragte ham til at nedstyrte een af Svartalferne; han forførte mig til det samme, og

det er ikke godt, at have dem til Fiender. — Ak!" tænkte han saa igien efter en liden Stund, „jeg haver nu med egen Haand dræbt min Broder. Min Hustru er borte, og jeg vandrer nu ganske ene omkring i et fremmed, ubekendt Land. Skal jeg vende tilbage igien til Baulundur? Eller skal jeg styrte mig i Elven, og paa den Maade i en Hast gjøre Ende paa min store Bekymring og Bedrøvelse? — Nei," tænkte han saa igien, „Norneerne har ikke bestemt mig til Ulykke. Jorden er grøn; og den er sikkrere at forlade sig paa, end Havet og Luften. Jeg har et godt Haab om at finde min Hustru, og lader mig ikke afstrække." Som han det sagde, løftede han sine Dine til Himlen. Natten var bælmørk, kun en eneste Stjerne glimtede med et usædvanligt skinnende Lys. Det kom Slagfidur for, som om den nærmede sig mere og mere. Med Armene støttet til sit Sværd ventede han med stirrende Blik Udfaldet paa dette Scersyn. Stjernen nærmede sig, og alt som den nu kom nærmere, tabte den mere og mere sin runde Straaleskikkelse. Omridsene toge sig efterhaanden tydeligere ud. En menneskelig Skabning begyndte at udvikle sig, og endelig saae Slagfidur, at det var hans fiære Hustru Svanhvide, der svævede skinnende og næsten giennemsigtig, med et grønligt Skær, over hans Hoved. Han rakte sine Arme i Veiret, og kunde ikke tale for Glæde. Da sang Synet med vilde Toner:

Ekki Elvens Bolge,
 Mit Bink du følge,
 Forsag kun ei!
 Til Fjeldet bundet,
 Har du dog fundet
 En bedre Bei.
 Du rast dig væbne,

Belan, velan,
 Kamp mod din Skiebne
 Alt som en Mand!

Alfader fatte
 Blandt Biergets Skatte
 Dig hen, saa viis;
 Men Rosens Bæger,
 Hvor Lovet leger,
 Kun naaer din Priis.
 Du opad stræber
 Fra gamle Slægt,
 Og modig dræber
 Din Tyngdevægt.

Med Jernets Binger
 Du rask dig svinger
 I Foraarsduft;
 Til Fjeldet baaret,
 Har du dog kaaret
 Den lune Luft.
 Lad Bolgen vige,
 Og styrk dig ei!
 Husk, du skal stige!
 Hoi er din Bei.

See hisset oppe
 Paa Biergets Toppe
 I Morgengry,
 Der vil vi hvile,
 Mod Himlen smile
 I Purpurfky,
 Og drikke Skaaler

Af Lusten der,
 Og gaae paa Straaler
 Af Maanens Skær.

Slagfidur folte sig besværet af det vældigste Mod og det fasteste Haab, der ligesom strømmede ind i hans Hierte med Tonerne af denne Sang. Den lyse, giennemsigtige Skikkelse vinkede ham, han kastede Brogen og Sværdet paa Jorden, for deslettere at følge sin Elskede, hvis Besiddelse han nu ikke længer tvivlede om; vandrede derpaa af al Magt i Blinde op ad Fjeldet. Adskillige Gange blev han mod i Hu, det var for ham, som om Noget drog ham ned i Dalen igien. Gengang vendte han sig, da kom det ham for, som om hans Moders Gienfærd stod for ham i hvide Klæder, og sang:

Nyd det Liv,
 Dig Nornen skienkte,
 Med noisom Glæde!
 Kæmp ei mod Nornen,
 Ei mod Mimer,
 Ei mod Odin!
 Lad ei Banvid
 Dig bedaare,
 Ei det Unde
 Dig bedrage,
 Fly tilbage!

Slagfidur betænkte sig. Da dansede den lustige Qvindeskikkelse i Lusten, og sang atter med skingrende Røst og feberagtige Bevægelser:

Kæf du dig væbne,
 Mit Bink du lyde!

Dnd er din Skiebne,
 Dens Baand du bryde!
 Mon Jordens Hele
 Fik No og Rist,
 Hvis alle Dele
 Var sig bevidst?
 Da blev Koraller
 Til Diamanter;
 Da skød Krystaller
 I andre Kanter;
 Da skar ei Sværdet
 I Kamp og Krige,
 Sig Rosen hærde,
 Rubinens Lige;
 Da Ravn og Drn
 Sig Huler graved,
 Og Ulv og Bjorn
 Fløi over Havet,
 Og uden Hinder
 Rev bort den Traad,
 Som nu dem binder
 Til Trælledaad.

Da Svanhvide havde sungenet dette, fløi hun afsted, og Slagsfidur fulgte hende med stirrende Blik. Somme Steder maatte han svømme over Biergelve, for at følge hende, og krybe over store Fjeldklipper, item springe over brede Nidjer, der ligesom Drager aabnede deres Svælg, for at sluge ham. Slagsfidur mærkede, at alt som han kom høiere, tabte den lyse Skikkelse mere og mere sin Glans. Hendes Ansigtstræk fordreiede sig. Han blev bange, og vilde vende om igien; men det var for silde, en uimod-

staaelig Magt drev ham bestandig høiere, og endelig, da han kom op paa den øverste Fjeldspidse, saae han ved Daggryet, at det var en Svartalf. Slagfidur svimlede paa den høie Tinde. En umaadelig stor grøn Slette laae for hans Fødder. Duggen, som blinkte i den matte Morgenrøde, vinkede ham. Slagfidur fandt sig betaget af den vellystigste Higen efter at styrte sig ned i dens grønne, bløde Favn. Alfjen vendte sig, og sagde: „Dødstid!“ Og i det samme styrtede Slagfidur ned fra Biergtoppen i Afgrunden, hvor hans Legeme jammerligen senderknustes.

Baulundur stod den næste Dag tidlig op, og betragtede de trede Nøgler, som Valkyrierne havde givet ham og hans Brødre. Den ene var af Kobber, den anden af Jern, den tredje af Guld. Han tog den første, der faldt ham i Haanden, hvilket var Kobbernøglen, gik saa med mange underlige Tanker op i Fjeldene. Da han nu længe var gaaet langs en Klippeelv, fandt han endelig et Sted, hvor Fjeldet ganske brat vendte en nøgen, skraa Bæg ud imod Elven. Dette Sted syntes Baulundur at være paa sin Plads, thi tog han Kobbernøglen frem, og satte den mod Bæggen. Neppe havde han gjort det, førend Fjeldet revnede, og dannede paa den forunderligste Maade en grøn Grotte. Thi det skønne Kobbermalm gav et besynderligt grønt Skin fra sig i Klippevæggen, og rundt omkring fandt han den indsprængt med Edelstene af forskjellig Størrelse, og af samme Natur, som den, der sad i hans Brøders, Slagfidurs Hjelme. Ovenover hang der store Krystaller af samme Farve, men af tusind forskellige Skikkelser, ligesom Gistapper, og udgjorde hele Støtter somme Steder; og allerøverst, hvor Fjeldet var revnet, snoede sig det tykke Krat saa tæt i hinanden, at der aldeles Intet var at see af Himlen. Baulundur udhug nu saa stort et Stykke Malm, som han kunde bære, og førte

det derpaa ud. Neppe var han kommen udenfor, førend Fjeldet luftede sig til, og han kunde ikke noksom forundre sig over den Hurtighed og Stilhed, hvormed det skete. Det var ham ikke muligt, at see, hvor Indgangen havde været, og han vilde holdt det altammen for en Drom eller et Blindværk, hvis han ikke endnu havde haft den tunge Byrde paa Ryggen. Nu gif Baulundur hjem, og renjede og luttrede Malmet fra alt unyttigt Gruus og anden Tilsetning, smeddede derpaa en stor Kobberhielm, udi hvilken han satte trende af de største grønne Edelstene. Dette Arbeide varede i adskillige Dage; men da de vare forlobne, tog han den Nogle, som var af Jern, og gif saa med den hen i Bierget, og satte den mod Klippevæggen, der strax revnede, ligesom sidst. Men kun paa en anden Maade forlystede dette Syn nu hans Blik. Thi Bærgene, hvorvel de vare fulde af Jernmalm, gave et ganske blaaligt Skær fra sig af Staal, der saae ud, som det var anlobet i Jlden. Midt i disse Staalfliser sadde lutter blaae Edelstene, liig den, Sigil havde i sin Hielm. Midt i Kloften styrtede sig en Biergelsv, der fik sin Farve af den klare, milde Himmel, der, ligesom et stramt Klæde, spændte sig over den revnede Kloft, paa hvis Kanter vogte Rærminder og Bioler. Baulundur kunde ikke noksom forundre sig over dette Syn. Da han længe nok havde mættet sit Øie, hug han et stort Stykke Malm ud af Klippen, i hvilket der sad de største Edelstene. Derpaa loftede han det paa sine Skuldre, og gif ud. Hvorpaa Klippen ogsaa strax lufte sig for ham, som den sidst havde gjort. Af dette Jernmalm smeddede nu Baulundur et Sværd, hvis Hialte han besatte med lutter blaae Edelstene; og var dette Sværd saa smidigt, at han kunde vinde det omkring sit Liv, og saa skarpt, at det flovede Fjeldstykker som Leer. Da han var færdig dermed,

tog han Guldnøglen, og gif atter hen i Fjeldet, og gjorde, hvad allerede to Gange før er meldt. Men hvad han havde seet de tvende første Gange, var plat ud Intet imod hvad han nu saae. Fjeldet var ikke revnet fra oven nedad, som hidindtil; men en hvælvet Buegang, giennem hvilken han kunde see Himlen og Havet paa den anden Side, laae for hans Die. Indgangen til denne Buehvælving var bevoxet med unge Roser. Fra Bæggene glintede det rødeste Guld, og mellem det allehaande andre Metaller. De purpurrødeste Rubiner besprængte Bæggene, og deriblandt allehaande Koraller og Krystaller af blegere og stærkere Farve. Men hvad der var det Forunderligste: giennem Midjerne paa Klippen snoede sig paa en fast utrolig Maade Viinranke med modne Druer, der i Rodme og Storhed fappedes med Rubinerne i Fjeldet. Endelig, hvad der fuldkommen forherligede og fuldendte dette skionne Syn, var Morgensolen lige overfor paa Himlen, som i det samme steg op af Havet for den anden Indgang af Hulen, og oplyste det alt med sin luende, liflige Glands. Baulundur udhuggede nu en stor Guldflump; men det varede længe, inden han kunde forlade Bierget, thi han blev ikke mæt af at betragte denne skionne Hule og af at spise de søde Druer. Endelig gif han dog, og Klippen lukkede sig hurtig til efter ham. Nu smeddede han et saare skiont og sagert Brystpandsjer, hvilket han prydede med et Smykke af røde Edelstene. Dermed forgik en Tid. Da nu Baulundur var færdig, tænkte han een Morgen: „Hvordan mon det gaacr mine Brødre?“ Grindrede sig ved den Leilighed det Tegn, de havde sat ved Udgangen af Skoven paa hin Side; gif altsaa derhen, hvor de havde traadt Sporene. Da han nu kom did, hvor Egil havde sat sit Spor, da fandt han hele Pladsen oversvømmet med Vand, i hvilket Himlen speilte

fig. Stedet derimod, hvor Slagfidur havde sat sit Mærke, var ikke alene tildækket med Muld, men ud af Muldet var allerede fremsprunget en Hoben unge, bløde Græsstraae. I et Birketræ ved Siden af dette Sted sad der en Drosfel; og hvergang der rørte sig en sagte Wind, saa at Vandplasen og det unge Græs bølgede, hævede den sin Røst, og sang heel selsomt og sørgeligt. Heraf saae da nu Baulundur tydeligt, at begge hans Brødre paa en ynkkelig Maade vare omkomne; gif altsaa med et tungt Hierte tilbage til sin Hytte, og tænkte paa Veien ved sig selv: „Jeg sagde dem det vel!“ hvorved Taarene trillede ham ned ad Kinderne, og han kunde den ganske Dag hverken æde eller drikke for Sorg og Drovelse. Dagen derpaa gif han i Bierget igien, og hentede mere Guld, og gav sig derpaa til at indrette sig et ordentligt Bærksted, for paa denne Maade at oppebie de ni Mars Udløb. Han smeddede nu allehaande kostelige Klenodier og Baaben, og blev inden kort Tid berømt over det hele Land for sin Kunst og sin Rigdom. Naar han var fied af at giøre andet Arbeide, smeddede han Guldringe, som han traf paa et Bastbaand, og spændte hen under Løftet. Hvergang han havde faaet en Ring færdig, og traf den paa Baandet, tænkte han paa sin Hustru Alvilde, hvor sageret disse Ringe vilde flæde hendes spæde Fingre og trinde hvide Arme, hvis hun endnu var hos ham. Disse Guldringes Antal beløb sig tilsidst til syv hundrede.

Paa den Tid regierede udi Sverrig Konning Midudr; han var en liden og mager Mand, bleg i Ansigtet, og med Dinene dybt inde i Hovedet. Han var berygtet over det ganske Land for sit misundelige og avindsyge Sind. Der gif ham Intet mere til Hierte, end naar han horte, at en af hans Naboer havde udmærket sig ved svare Bedrifter eller Giesmildhed. Han havde dræbt trende herlige Skialde med

egen Haand, fordi de frimodigen havde sagt ham, at han digtede flette Biser; thi da Midudr var berøvet al Mandighed og Kraft, og slet Intet besad af fortræffelige Egenskaber, saa var ogsaa hans Hierte qvindligt og forføngeligt, saa at han, skiondt han paa Siæl og Krop var heel asmagtig, dog vilde gielde for en drabelig og forstandig Herre.

Denne Koning havde aldrig saasnart faaet Nys om Baulundurs store Rigdom og Riggendefæ, førend Blodet steg ham op i Ansigtet, hvorpaa han blev ganske bleg, og skielvede over alle sine Lemmer. Thi han fattede strax det Forsæt, at skille ham ved alt sit Gods; men da han tillige var en stor Ridning, saa indjog Frygten for at sætte det i Værk ham denne Rædsel og Bævelse. Efter at altsaa den første Nystelse havde lagt sig, kaldte han paa en af sine fornemste Hirdmænd, og sagde: „Jeg er kommen i Erfaring om, at der skal opholde sig en Mand, Baulundur kaldet, i mit Rige, som er bleven vide berømt for sin store Rigdom paa Guld og Sølv. Ligeledes har jeg hørt, at han skal overgaae alle Andre i at smedde det ud til Baaben og kostelige Alenodier. Da jeg nu fuld vel veed, at han er kommen til mit Land som en arm Biergsin, saa er jeg fast vis paa, at han har faaet denne Skat ved Røveri, eller ved Trolddom og Finnekunster; er derfor min Villie, at du tilsiger de Stærkeste af mine Drabanter og gode Mænd, at de flæde sig i deres Jernbrynier, paa det vi i Nattens Stilhed kunne ride til Baulundurs Gaard og bemægtige os hans Gods, samt gribe hannem.“ Hirdmanden svarede hertil: „At du, Koning Midudr! vil gribe en Troldmand eller Røver, finder jeg Intet at udsætte paa; kun tykkes det mig selsomt, at du opbyder en heel Skare mod en eneste Mand. Thi har han ingen overnaturlige Kræfter, da kan vel een af dine Mænd raade med ham; men er han ved Seid eller anden Kunst

jettesterk, da kunne vi Intet udrette mod ham, om vi end vare nok saa mange." Konning Midudr vidste Intet at svare hertil, blev derfor saare vred, greb sit Sværd med baade Hænder, og hug det imod Hirdmandens Bænde; men da Kongens Arm var svag, og Hirdmandens Bænde haard, faldt Sværdet uden synderlig Virkning tilbage igien. Da Konning Midudr saae, at det Intet vilde hielpe, greb han i Hast til sit Spiud, og giennemboede den forvovne Bersærks Indvolde, hvorpaa han strax faldt død til Jorden. Da det var skeet, kaldte Kongen paa sine Mænd, og fortalte dem, hvad han havde i Sinde, i det han tillige pegede paa den dode Hovmand, for at lade dem vide, hvad den havde at vente, som satte sig imod hans Villie. Dette gjorde et stærkt Indtryk paa alle Kongens Mænd, hvoriblandt de fleste vare seige og frygtsomme, ligesom han selv, hvorfor de ogsaa samtligen lovede at staae ham bi til den sidste Blodsdræbe.

Da nu altsaa Solen var gaaet ned, flædte de sig i Jern, og giordede deres Gangere, paa hvilke de satte sig med blanke Spiud i Hænderne, og rede derpaa langjomt hen til Baulundurs Gaard i Ulfødalen. Konning Midudr var meget urolig paa Veien; thi det var Maanskin, og hvergang de blanke Spiud glimtede i det blege Lys, bævede hans Hierte af Frygt for at blive forraadt. Komme de da saaledes til Baulundurs Gaard, som stod aaben; hvorpaa de listede sig sagteligen ind i Huset, som var tomt og øde, og funde de Ingen. Da der nu Ingen var, og Kongens Dine strax forblindedes af det møgale Guld, beføl han en af sine Mænd at tage Bastbaandet ned fra Loftet, hvorpaa de syv hundrede Ringe vare trukne. Disse betragtede han med sær Glæde, stak den skionneste paa sin Finger, og bød dem

derpaa hænge Baandet op igien, og skiule sig omkring i Krogene, hvor de skulde oppebie Baulundurs Hiemkomst.

De havde ikke ventet meget længe, før de horte en Mand komme gaaende med tunge Skridt giennem Gaarden. Konning Midudr sagde: „Nu horer jeg Baulundur komme. Der skal Ferlighed og Styrke til at træde slige Skridt. Tager eder derfor vel i Agt, at Ingen af eder geraader i Fare ved at overile sig; og byder og befaler jeg her ved min kongelige Magt, at Ingen maa røre sig, -forend jeg giver Tegn dertil, eller det skal koste hans Liv.“

Baulundur kom nu ind ad Doren med en Biorn paa Ryggen og et Spiud i Haanden, hvoraf Blodet endnu randt. Han havde jaget den hele Dag, og kom nu hjem ved Midnatstide, hungrig og træt, for at holde sin Madvere. Thi han havde den ganske Dag intet Wildt truffet, hvilket kom deraf, at alt som han var kommen ind i Skoven, hvor den var tykkest, havde han begyndt at tænke paa sin fiære Hustru Alvild og paa sine Brodre. Træt havde han sat sig paa et Klippestykke med Haand under Kind, for at overgive sig til sine Betragtninger i usforstyrret Mag; en Biorn, som sprang frem af Krattet, vakte ham, den havde han dræbt, og kom nu jaaledes tungsindig og belæstet hjem. Da han altjaa havde flaaet Huden af Biornen, pustede han Gloderne op paa Arnestedet, og lagde tørre Riis og Qviste dertil, saa at der inden kort Tid stod en hoi Rue. Derpaa tog han et Guldhorn, fyldt med Biornens Blod, og kastede det paa Jlden for Odin og Thor; da han det havde gjort, tog han en Birkekrands af sin Hielm, som var indflettet med blodrode Granbær, den lagde han ogsaa paa Jlden, og offrede Freia den. Gav sig derpaa til at hugge Skinkerne fra Biornen, hvilke han jatte paa sit Spiud, og stegte dem, til de havde nok. Da det var gjort, hentede han en Skaal

med Mød; hvorpaa han holdt sit Maaltid, og drak sine Brødre, Eigils og Elagsfidurs, Minni, som han altid pleiede. Derpaa spillede han Biornehuden ud med Træpinde, at den skulde tørres for Binden. Da det var skeet, steg han op, og tog Bastbaandet ned fra Loftet, og talte Ringene. Da nu een af disse manglede, og fast den bedste, blev Baulundur heel forundret; thi han boede assides mellem Fjeldene, og havde der været Røvere, meente han, saa havde de vel taget dem alle. „Er maaskee min Hustru Alvilde kommen tilbage, og giver sig først tilkiende ved dette Tegn,“ tænkte han, „paa det at Glæden skal ikke pludseligen dræbe mig?“ Med disse Tanker strakte han sig hen paa sit Leie, for at vente. Men da Intet rørte sig, sagde han: „Indtil Freia igien sender mig sin glædebringende Mo Hnos til Husvælsse, overgiver jeg mig i din Bødd, bløddarmede Siofn!“ Svorpaa han strakte sig hen ad Loibænken, og sov roligt ind.

Da nu Konning Midudr mærkede, at Baulundur sov hardt nok, sneg han sig frem med sine Mænd, og besol dem at spænde ham i Jern og tunge Fodboier, hvilket de ogsaa strax efterkom, saa at han ikke kunde røre sig, da han vaagne. Baulundur blev overvættets forundret, da han mærkede, hvorledes man havde medhandlet ham, samt saae sig omringet af saa mange bevæbnede Mænd. Han troede, det var Røvere, og raabte derfor: „Kommer I for at hente mine kostelige Guldsmykker, da tager dem frit, og lader mig løs igien; thi jeg lover eder, at jeg aldeles ikke skal modsætte mig eders Daad, hvilket vel desuden kun lidet vilde gavne mig, da I ere saa mange, og jeg kun een.“ Konning Midudr svarede: „Store Løfter og sledske Ord gav Løse i Totunheim; men Jetterne sveg han dog tilsidst. Ikke er jeg nogen Røver eller Stimand, som du maaskee formasteligen holder mig for at være, men Midudr, din Konning og Herre.“

Baulundur svarede: „Stor Vre og Værdighed beviser I min Hytte med saa ædelig en Gæst, Herre min! Men hvi slutter I mig udi Bolt og Jern, som en Ildgierningsmand?“

Nidudr svarede: „Jeg kiender dig fuld vel, Baulundur! Fattig komst du herved fra Finmarken til mit Land, og nu eier du bedre Driffekar og Akenodier, end Nidudr i sin Sal. Hure gaaer det til?“

Baulundur sagde: „Er jeg paa Thinget kærret for noget Røveri eller Hærværk, da gjør I vel i at føre mig bunden til Taarnet; men er jeg ikke det, hvi mishandler I mig da?“

Nidudr svarede: „Rigdom kommer ikke af sig selv; haver du ikke røvet dit Gods, da est du en arg Troldmand, som Snildhed byder mig at have et vaagent Die med.“

Baulundur sagde: „Var jeg en Troldmand, da var det mig en let Sag, hurtigen at sønderbryde disse Rænker. Jeg veed ikke, at jeg forjættligen haver berøvet Noget Noget; er det saa, da er jeg villig til at give det tifold igien. Hvad for Resten Gudernes milde og besynderlige Gaver angaaer, da gjør intet Menneske vel i at misunde dem; thi ligesaa lidet lade de sig meddele, som de lade sig berøve. Er derfor min Begiering, o Konge! at du lader mig løs, og vil jeg kiøbe min Frihed saa dyrt, du skatter den.“

Nidudr vendte sig til sine Mænd, og sagde: „Jeg vil ikke længer høre paa hans argelistige og forvorpne Ord. Fører hannem bort!“

Da Kongen havde sagt dette, førte Drabanterne Baulundur afsted, som rolig fandt sig i sin Skiebne, da han saae, det intet nyttede, at sætte sig derimod. Guldet og de kostbare Stene førte de ligeledes bort, hvilket Konning Nidudr beføl at skulle bringes ind for hans Hustru, Dronningen. Men Baulundur lod han kaste ned i et Taarn, vel femten Favne under Jord.

Dronningens Dine bleve fast som forblindede ved at see den store Rigdom og den skionne Glands af de mang-

foldige Edelstene. Kongen skienkte hende mange Smykker og dyrebare Klenodier; sin Dotter Baudvilde gav han den første Ring, han havde draget af Bastbaandet. Selv glædte han sig meget ved at eie Baulundurs herlige Sværd, hvis Fæste, der var hamret i Skikkelse som Ufa = Thors Stridshammer, hiin Miolner, var besat med de kosteligste blaa Edelstene, hvilket før er sagt. Da nu Kongen spurgte Dronningen en Dag i Qvæld, som hun sad og slog Harpen i sin Fruerstue, hvad hende tykkedes bedst at giøre ved Baulundur, da han ikke holdt det raadeligt, at dræbe ham, men heller at bruge ham til at forfærdige allehaande kostelige Sager, saa quod hun sit Svar ved Harpen saaledes:

Hans Tænder sikkert vædes,
 Naar Sværdet sit han skuer,
 Og naar han paa Baudvild
 Ringen fiender.
 Da skule vist hans Dine,
 Som paa den værste Slange.
 Skærer sonder
 Hans stærke Sener,
 Og sætter ham siden
 Paa Sævarsted!

Dette Raad fandt Kongen viseligt. Sævarsted var en Holm, som laae nær inde ved Landet i en Bugt, hvorpaa der stod et gammelt rodt Taarn fra utænkkelige Tider, bevoxet med Svampe og Mos. Til dette Taarn førte Kongens Trælle Baulundur, efter at de først havde overskaaret hans Ankelsener efter Dronningens Befaling. Her gære de ham hans Smeddeværktoi, og indsatte til ham de Kister med Guld, som vare fundne i hans Giemmer. Og maatte han

nu saaledes fra Morgen til Aften smedde kostelige Drifkekar, Hjelme og deilige for Kongen. Ingen, uden Kongen selv, turde seile over til ham paa Den, da Midudr frygtede for, at Andre skulde forkomme Noget af Skatten, hvis han sendte dem did.

Her sad nu Baulundur henved et Mars Tid, og arbejdede ufortrøden, thi kun ved at arbejde glemte han den Mismod og Kummer, som indvortes fortæredede ham. Konning Midudr havde befalet ham, inden en vis Tid at smedde en fuld Rustning af pure Guld. En Dag sad han og arbejdede paa Skioldet, i hvilket han havde udarbejdet adskillige af Aernes Bedrifter; paa eet Sted sad nemlig Odin høit paa Hlidskialf, og saae ud over al Verden; paa et andet Sted traadte Frigga ind med sine Diser i Balhalla blandt Einheriarne, der sadde rundt omkring paa Egebænkene, og drukke af store Guldhorn; paa et andet Sted havde han meget kunstigen udgravet Thors Fiskeri paa Havet, hvorlunde han forfærdede Ymer Kæmpe med at trække den store Orm Jormungarder op med sin Krog. Men da han nu vilde forestille Freia, siddende i Folkvangur mellem de Elskende, og i Freias Ansigt grandgiveligen havde udtrykt sin fiære Hustru Alwides Aajyn og Skikkelse, da brast pludselig Taarerne ud af hans Dine, saa at han ikke længer kunde see at arbejde, men maatte nedlægge sin Gravstikke. Da han derpaa nogenlunde var kommen til sig selv igien, saa at Graaden ikke længer qualte hans Stemme, da raabte han med hoi Røst: „Ak, min skønne og inderlig elskede Hustru! skal jeg, om ikke før, saa dog efter Døden, favne dig i mine Arme, hos Freia i Folkvangur? Hvor est du nu, min Valkyrie? Ak! hvis du saae mig i denne ynkelige Tilstand, vilde du da vel elste mig endnu? Nei, nei, det vilde du sikkert ikke. Thi fra en stærk og velbaaren Kæmpe er jeg bleven forvandlet til en uæsel, lemlæstet Træl. Her

sidder jeg, sort af Kul og Støv, med Dinene røde af Røg, med Armene udmattede af Arbeide, lænket til en Steen, med overfkaarne Ankelsener. Mine Brødre ere paa en ynkelig Maade omkomne. Med Harmen maa jeg see paa, at den Niding Konning Midudr brammer med mine Rigdomme, og høster Frugten af min sure Sved. Intet uden Haab om Hevn har hidindtil opholdt mit Liv; men lidt efter lidt betages mig ogsaa dette Haab, thi vil jeg derfor ogsaa som snarest gjøre en Ende derpaa." Som han havde sagt disse Ord, greb han til et Sværd, han selv nylig havde smeddet, og vendte Ddden deraf imod sit brede og lodne Bryst. Da hørte han en Fugl synge meget lifligt og velklingende uden for Jernstængerne paa hans Vindue. Sommerastenen var rolig og klar, og Solen, som dalede, kastede, som til et Farvel, sit røde Skin gennem Abningen paa den tykke Muur ind i Fængselet til Baulundur. Han fik Lyst til endnu en Gang at betragte Naturen for sin Død, reiste sig derfor, og steg op paa Stenen, hvortil han var lænket; paa den Maade naaede han Vinduet, fra hvilket han havde en fri Udsigt. Havet gik lige op til hans Tangetaarn. En Jordtunge af Landet kunde han see, hvorpaa der stod et Bondehuus, hvor Husbonden sad med sin Qvinde og sine Børn uden for Døren. Lige overfor gik Solen ned i Havet, og i dens røde liflige Skiar tumlede og varmede sig de kolde Bølger. Imidlertid sang Fuglen bestandig paa Taarnet over Vinduet. Baulundur var saare underlig i Hu. Det var denne fagre og milde Egn, der ligesom havde loffet ham ned fra det farveløse, kolde Finmarken, og paa denne Maade været Marsag i hans Brødres og hans egen Undergang, fordi de havde fulgt denne Drift. Med Hovedet nedsunken paa sine Arme laae han længe maaløs og tankefuld saadan i Vinduet, og stirrede hen ad Havsladen. Han havde mange

forvirrede Tanter. Da han kom til sig selv igien, var det, som om hans Siæl havde giort en lang og besynderlig Reise, hvoraf den havde glemt det Meste. Han stirrede atter ud paa Havet. Dets Bølger vare ikke længer røde, men forsolvede; thi Maanen stod høit paa Himlen. Langt borte, hvor Havet var lystest, saae han Noget tumle sig. Det svømmede nærmere og nærmere. Da det kom heel nær, saae han, at det var en Havfrue, der til Bæltstedet var at see til som en deilig ung nogen Qvinde. Hendes lange sorte Haar vare indflettede med grønne Siv, hendes Dine vare blaae, som Havet, og hendes fulde Loffer og Bryster bølgede blidt, som det. I sine hvide Hænder havde hun en Strængeleg, hvorpaa hun spillede. Det klang heel synderligt, og blandte sig med Bolgernes Rislen, med Maanskinnet og Fuglens Sang. Baulundur stod ubevægelig. Da hun kom lige ind under hans Bindue, holdt hun stille, hævede sin Røst, og sang:

Hvi frygter den Kæmpe,
 Som Nornen er god?
 Kan Modgang neddæmpe
 Hans glodende Mod?
 Den røde Karfunkel,
 Er den da saa svag,
 At taaget og dunkel
 Ham synes hver Dag?

Uf! herlige, skionne
 Er Farverne hver.
 Godt qvæger det grønne
 Husvalende Skær.

Dg Balhallas Dyse
 Selv Blikket laer staae
 Saa fro paa det lyse,
 Høithvælvede Blaa.

Men Skyen fremkommer —
 Da flyer det i Ron.
 I venlige Sommer
 Kun Skoven er grøn.
 Saa gierne de blaane,
 Luftbuen og Elv;
 Men Glandsen de laane,
 De har den ei selv.

Hvad aldrig bortdøde,
 Hvad aldrig forgaaer,
 Er Luen hiin røde,
 I sig den bestaaer.
 I Alt den sig mænger,
 Fra Solen nedfaldt;
 Til Intet den trænger,
 Nødvendig for Alt.

Alt, Skiebne! du isner.
 I Livet er Fro,
 Som spirer, og visner,
 Som Blomster og Hø;
 Som torres, forvildes
 Af skadeligt Krat,
 Og knækkes, og hildes
 I balmørke Nat.

Den salige Kiærne,
 Som Odin har lagt,
 Som Nornerne værne
 Med Omhu og Vagt,
 Som Stormen ei tvinger,
 Som rolig fremgroer,
 Til fiæk den udspringer —
 Er fielden og stor.

Med Diger og Pæle
 De standse dens Bei;
 Men reent den at quæle,
 Det mægte de ei.
 Snart atter den sfuer
 Med hvirvlende Top
 Dg skionnere Luer
 Til Himmelen op,

Dg bryder sin Larve
 Med flammende Hav,
 Dg byder hver Farve
 Staae frem af sin Grav.
 Dg Kiærlighed iler
 Fra Himmels Skyer,
 Dg Sommeren smiler,
 Dg Vinteren flyer.

Da Havfruen havde sunget denne Sang, saae hun op til Baulundurs Vindue, og smilte blideligt til ham, hvorpaa hun svømmede hen ad Havsladen, som en Svane, endnu bestandig gribende i Strængelegen. Da hun var kommen et temmelig langt Stykke ud paa Dybet, dukkede

hun ned; hvorpaa Fuglen fløi bort fra Binduet, og Maanen dalede bag Skoven. Baulundur lagde sig derpaa til Hvile med et roligt Hierte, heel styrket ved Havfruens Sang.

En Dag kom Konning Ridudr i Baulundurs Fængsel, og fandt blandt Andet de trende Møgler. Da nu Kongen forlangte at vide, hvortil de vare, og Baulundur ikke vilde ud dermed, blev Kongen tilsidst saa forbittret, at han tog en Dxe, og truede med at flove Baulundurs Hoved, hvis han ikke sagde ham det. Nu maatte han da gaae til Befiendelse, og siige deres besynderlige og høistfortræffelige Egenskaber. Herover blev Kongen ganske glad, og tog Møglerne med sig, i den Hensigt med det første at undersøge, om det virkelige forholdt sig saa. Da han altsaa var kommen hjem, gjorde han strax Anstalter til Reisen op i Biergene, og begav sig saa Dage derefter paa Veien. Da han nu var kommen til det Sted, som Baulundur havde betegnet ham, deelte han sine Folk i trende Hobe, sendte derpaa de tvende af disse et affides Sted hen, og besluttede saa, med den ene Hob at gaae ind i Bierget, dersom Kobbernøglen vilde giøre sin Virkning. Til den Ende gav han den til en af sine dristigste og fortroligste Mænd, hvilken han befalede at sætte den imod Biergvæggen. Da nu denne havde efterkommet dette, revnede til deres store Forundring Fjeldet sonder fra oven til neden. Men da Kongen befalede sine Mænd at gange did ind, da var det nær gaaet dem alle galt. Thi Jorden, som lod til at være bevoget med grønne Urter, var ikke Andet end et bundløst Kiær, hvorudi strax adskillige af hans Mænd styrtede, og først den, som havde Nøglen i Hænde. Af dem, som ei kvaltes i Kiæret, omkomme Nogle paa en endnu mere ynfelig Maade. Thi grønne Edderslanger, som hang under Loftet i Form af Krystaller, dryppede deres Gift ned paa dem, hvilket opløste deres Jernbrynier,

og trængte ind i deres Legemer, saa at de pludseligen maatte opgive Manden. Kun med Nød og neppe slap Kongen og nogle saa af hans Mænd med Livet; thi de havde holdt sig længst tilbage. Da de vare komne ud, luffede Bierget sig pludselig. Konning Midudr var over denne selsomme Begivenhed bleven saa svag af Skræk, at hans Mænd maatte bære ham hen paa Mossen under et stort Træ, hvor han endelig kom til sig selv igien. Derpaa sagde han: „Det er vel, at Ingen i de andre to Hobe har været med, eller veed Noget af Udfaldet; thi skiondt jeg for al Verdens Guld ikke selv end een Gang vilde sætte mit kongelige Liv i Fare for disse Gioglerier og Trolddomskunster, saa er dog Begierligheden hos mig efter at vide, hvordan det vil gaae, naar man bruger de andre tvende Nøgler, saa stor, at jeg hverken kan eller vil dæmpe den. Tag du derfor, min gode Ven Storbjørn! disse Nøgler, og giv hver Hob sin, og sig dem, det er min Villie, at de skal forjare, ligesom jeg haver begyndt; men mag det saa, at den ene Hob ikke ser Udfaldet af den andens Foretagende!“ Storbjørn sagde: „Giv mig kun Nøglerne, Herre Konge! Og skal jeg vel vide at mage det paa det Bedste. Og om end Troldene nok saa argeligt have deres Spil, saa frygter jeg dem dog ikke, og vil selv være med.“ Dette tyktes Kongen vel at være. Gif derpaa Storbjørn bort, og kom til de andre tvende Hobe, og sagde dem Kongens Bud, hvorpaa den ene blev tilbage igien, men den anden gif med Storbjørn til Fjeldet. Da de nu vare komne derhen, gav Storbjørn Jernnøglen til Een af Mængden, og bad ham sætte den mod Bæggen; og da nu Bæggen efter Sædvane var revnet, beføl han dem gaae ind. Men neppe vare de Halve af dem gangne ind i Hulen, forend en Biergstrøm, skummende og med megen Vælde, som en blaa fraadende Slange, styrtede sig frem, saa at de fleste druknede,

og paa denne Maade maatte lade deres Liv. Nu sagde Storbjorn, at de, som vare blevne tilovers, hvilke kun vare faare faa, skulde begive sig hen til Kongen og sige ham, hvordan det var tilgaaet, samt blive der; men selv gif han til den tredie Hob, og vandrede med den til Klippen, og gav en Mand Nøglen, og beføl dennem at gaae dristelig frem, men selv holdt han sig mellem de Bageste. Da nu Fieldet var revnet, bod han Mændene gaae ind, og saa gjorde de. Og mærkede de til intet Ondt; men Væggene vare overalt rigtbesprængte med Guld og røde Edelstene. Da nu Storbjorn mærkede, at der ingen Fare var paa Færde, men tværtimod saa det meget Guld, som forblindede hans Dine, glemte han al sin Frygt, og gif ind i Fieldet med de Andre. Foer der da pludselig med meget Bulder og Brag i store Bugter og Krumninger en blodrød Lue frem, med Nøg foran sig, ret som en sprudlende Drage, og qualte og fortærede dem alle, uden en eneste Træl, der ikke turde gaae ind med, og som nu kom tilbage til Kongen, og fortalte, hvad hændet var. Da Konning Midudr havde hørt dette, beføl han strax sin Hest at fremdrages, samt sin liden tilbageblevne Flok at skynde sig hjem med ham over Hals og Hoved til Kongsgaarden.

Imidlertid havde Baulundur siddet rolig og ufortroden i sit Bærksted paa Sævarsted; og da Kongen havde befalet ham at smedde en Rustning af pure Guld, inden han kom tilbage, saa havde han hverken hvilet Dag eller Nat. Paa denne Maade havde han da nu ogsaa bragt et Harnisk, en Hielm, et Skjold og et Par Brynhoser til Veie, hvis Lige ikke vare seete. Kongen havde ogsaa ladet indbyde mange mægtige og velbyrdige Mænd til sin Gaard, den Dag han kom hjem, i den Tanke at forfærde alle Tilstedeværende med det store Bytte af rige Skatte, som han haabede at hente

sig. Til den Hensigt var ogsaa Guldrustningen bestemt. Da nu Kongen kom hjem, mødte ham Dronningen, hans Hustru, og Baudvild, hans Dotter, ved Borgeled, og fortalte ham, at Salen var fuld af fornemme Gæster, spurgte ham tillige heel begierligen, hvordan Sagen var løbet af, og om han havde gjort et godt Bytte. Tillige sagde de ham, at Guldrustningen var færdig, og laae i Baabehuset, hvor han kunde drage den paa, inden han traadte ind for Gæsterne. Kongen var knap paa Ord, sagde, at det var vel, og at de kun skulde gaae ind, han vilde komme bagefter; siden skulde de faae Alting at vide. Derpaa gif Dronningen ind i Salen med sin Dotter, og skienkte for Gæsterne; men Kongen ganger ind i Baabehuset, og drog paa sig Rustningen, og satte Hielmen paa sit Hoved, der var saa tung, at han neppe mægtede at bære den. Derpaa tog han det gode og fortræffelige Sværd, som Baulundur forhen havde gjort, hvoraf Haandsfanget var besat med de blaae Edelstene; gif saa ind i Salen blandt Gæsterne, og satte sig i Høisædet. Over dette Syn bleve Jarlerne og de øvrige Kæmper saare forbausede, og troede de fast at skue Thor fra Thrudvanger, da Kongen traadte ind; men da de skuede nøiere til, bleve de snart satte ud af denne Bildfarelse, thi hans Ansigt, som var lidet, magert og blegt, havde Intet tilfælles med den drabelige Stridsgud uden Indfatningen. Imidlertid forundrede de sig meget over den rige Pragt, saavel som over de Smykker og Edelstene, hvormed Dronningen og hendes Dotter vare prydede, hvilket især flædte den Sidste vel, som var saare skion, men hoffærdig og grim, som Moderen. Da de havde holdet et prægtigt Maaltid, og Miodhornene vare vandret lysteligt bænkum adskillige Gange, bleve de alle muntre, og bade Kongen at sige og vise dem Dphavsmændene til denne kostbare og meget kunstige Pragt. Da nu Midudr

havde druffet meget, og saaledes mistet endeel af sin sæd-
 vanlige Mistænkelighed, og da han desuden higede efter som
 inarest at kunne udføre den Gern, han havde tiltænkt
 Baulundur for sit mislykkede Foretagende og det Nederlag,
 han havde lidt paa sine Mænd, saa overantvordede han
 Roglen til Fangetaarnet til en Jarl, som Givind hed, samt
 tvende andre Mænd, og befol dem at bringe Baulundur hid,
 læggende den Advarsel til, at hvis der manglede et Gran
 Guld, naar han kom der næste Gang, da skulde det komme
 dem dyrt at staae. Ligeledes befol han dem at udrette hans
 Befaling som skyndeligst. Kongens Mænd ginge altsaa, og
 satte sig i Baaden, og fore over til Sævarsted. Paa Veien
 faldt den Ene af dem i Vandet af Drukkenskab, ham lode
 de Andre ligge, for ikke at spille Tiden, og komme saaledes
 i Hast til Fængslet, hvor de funde Baulundur beskæftiget
 med at arbejde, som sædvanlig. Toge de da og bunde
 Hænderne paa ham, og lagde ham i Baaden, og førte ham
 i Hast til Kongens Gaard; der bare de ham ind, sort af
 Kul og Stov, som han var, og satte hannem til Skue for
 Gæsterne. Hvorpaa Givind Jarl gif frem for Kongen, og
 sagde: „Have vi saaledes efterkommet din Villie, og ville vi
 nu skynde os tilbage, for at tage Guttorm op, der faldt i
 Søen, men som vi lode ligge, til vi havde fuldført vort
 Verinde, for ikke at giøre dig Tiden lang, Herre Konge!“
 Nidudr sagde: „Lader hannem ligge! Er han ikke drufnet
 endnu, drufner han aldrig. Men for eders Guldskab og
 Hengivenhed for mig modtager disse Gaver!“ Hvorpaa
 han hængte dem hver en Guldkæde om Halsen. Gæsterne
 forundrede sig meget over den frogede Krobling, der kunde
 giøre saa mange mærkelige Ting. Nidudr sagde: „Denne
 Dverg har eengang været en statlig Kæmpe, før og velbaaren;
 men jeg har gjort ham træt af at staae sin hele Livstid.“

Dronningen og hendes Dotter forhaanede ham ydermere, og sagde: „Ildde skulde de finste Møer lide saa magelig en Beiler, Baulundur! og ilde vilde du nu være stedt i Kamp med de overfkaarne Hæser.“ Baulundur sad ganske stil, og taalte rolig alle disse Forsmædelser, indtil en af Kongens Sonner tog et Stegebeen, og kastede ham det i Panden. Da blev Baulundur vred, greb det igien, og hug det til Midudr, saa at Fiæderen, hvormed Kongen havde fastspændt Hielmen, brast, og den faldt ham af Hovedet. Giesterne sagde, at det var en drabelig Gierning af en Krøbling, og bade Kongen, at han skulde lade ham føre med Fred tilbage til sit Buur. Men nu reiste Kongen sig, og sagde: „Ondt haver han alt noksom bedrevet, og er det Tid, at han nu ogsaa faaer sin Straf.“ Fortalte dem derpaa sin hele Reise til Bierget, og alt det Kogleri, som der havde mødt ham, samt sine Mænds onde Skiebne. Da Giesterne det hørte, sagde de, at det var billigt, sliig en arg og skadelig Trolld fik en sfiellig Straf. Hvorpaa Midudr sagde: „Det kunde jeg berøve ham Livet; men liden vilde denne Straf være, da en saa usjelig Krøbling maatte ansee det for en stor Lykke, at doe. Da jeg desuden endnu haver af Guld et klækkeligt Forraad, saa vil jeg lade ham leve, for at bruge ham; men for at han dog ikke skal sige, at han ustraffet har tilfort mig saa stor en Skade og Forsmædelse, saa fører ham bort, mine Trælle! og stiunger ud hans ene Die, thi han kan vel herefter arbeide ved eet Lys.“

Alt hvad nu Baulundur søgte at bevidne sin Uskyldighed, saa hialp det ham plat ud Intet; ja Baudvild, Kongens Dotter, var saa forbittret, at hun selv tilbød sig at stiunge hans Die ud, da hun var øvet i Lægekunsten, og forstod sig vel paa at forbinde Saar.

Baulundur blev bragt ud i et andet Kammer affides, og bundet fast, at han med Hovedet ikke kunde bevæge sig; hvorpaa Baudvilde med et blankt Jern kom frem, for at udstikke hans Die. Da nu Baulundur saae hende komme, og mærkede, hvad hun havde i Sinde, da hævede han sin Stemme, og sagde: „Arm og ussel er jeg tilvisse bleven, siden jeg kom i Konning Midudrs Bold; og vel troer jeg, at han lader det ikke blive derved, thi større Niding, end han, findes der ikke paa den hele Jord, hvortil ogsaa Naturen har tegnet ham, da den gav ham det grumme og skændige Udsyn. Men du, o Mo! vær ikke Freia, som laante dig sin Skionhed, ved at træde den bruneste Trolldhex i Niflheim ind i Embedet. Det sommer sig din fagre og saare hvide Haand at fatte om en Rose, eller en anden af de smaae Blomster, som voxe paa Marken, og ikke at føre et saadant skammeligt Morderstaal, hvormed du nu truer mit Die. Lad dig derfor bevæge af min Bon, thi til dig værer det mig ei at bede, og lemlæst mig ikke mere, end jeg allerede er lemlæstet. Jeg strænger dig høit ved alle Guderne, at jeg er uskyldig i din Faders Gienwordigheder i Dag.“ Skiondt nu vel slige Ord burde have rørt den meest glubende Bjorn eller Ulv udi Skoven, og bragt den til Medlidenhed, meget mere et qvindeligt Sind, saa havde de dog aldeles ingen Magt over den grusomme Kongedatter, der, ligesom en giftig Slange med truende Braad, nærmede sig, for at give hannem det smertelige og forsmædelige Saar. Efter at hun altsaa først havde befalet en af Trællene at holde med Haanden over hans andet Die, da hun ikke kunde taale hans skarpe og med Undergang truende Blik, saa stak hun Diet ud, og lod det falde udi et lidet Guldbæger, hvilket hun bragte ind for Kongen, efter at hun først havde forbundet Saaret med lægende Urter. Fra dette Dieblif taug Baulundur stille, og

sad i dybe Tanker, henstunken i sig selv; hvorpaa Trællene atter førte ham over til Sævarsted.

Da nu Baulundur igien sad overladt til sig selv og sit Arbeide, med eet Døi over den ene, og et blodigt Saar over den anden Kind, da sukede han, og sagde: „Ti Gange værre, end for, er jeg nu tilredt. Mere og mere lemlæste de mig, og min Garme bliver daglig ligere en Qvindes afmægtige Forbittrelse. Hvad Havfruen sidst sang om Farverne, oplivede min nedstunkne Siæl med et dunkelt Haab; men Midudrs Midingsfærd og hans Dotters Grumhed har udsløttet det igien, og er mit eneste Dnsse kun nu, ved en hurtig og brad Død at komme til Odin i Valhalla, eller i det mindste med de forløste Trælle til Thor i Thrudvanger. Men først, I trende dybtstirrende Møer: du, Urd! og du, Barande! og du, Skuld! Hevn, Hevn over Midudr og hans ganske Huus!“

Maa nu vel dette gamle og ærværdige Sagn, hvis fierne og halv hendsøde Toner jeg, saa godt det stod til mig, har samlet i min Siæls Dre, og udfyldt med hvad en indvortes Stemme sagde mig var udsløttet af Tidens Haand — maa nu vel det ansees for et besynderligt Speil paa Livets underlige Spil med sig selv; saa at hvad der bærer Spiren til Fordærvelse i sig selv, vel maa gaae til Grunde, hvad derimod lever i en bestandig Fred med sig selv, og hvis Fiende kun udvortes er sat, det feirer tilsidst, naar det med Taalmod og Sindighed udholder Nødens Time.

Det hændte sig nemlig engang, som Baulundur sad om Natten i de sædvanlige bedrøvelige Tanker, da han ikke kunde sove, at han fra sit Vindue saa tvende røde Lys langt ude paa Søen, som bevægede sig op og ned hen imod hans Taarn. Da han mærkede det, sagde han: „Sikkert er dette atter noget af Nattens Blindværk, som kommer for med uforstaaelig selsom Sang at bevæge mig til at beholde

Livet, og saaledes langer at bære min Ulykke." Mens han gjorde disse Betragtninger, hørte han Nøglerne rasle i Fængselsdøren, og Nogen tale sammen udi Forstuen; paa Røsten hørte han, at det var Konning Midudrs Sonner, Gram og Skule. Skule sagde til Gram: „Først ville vi begiere Nøglen af ham til Guldskrinet, og naar vi have taget ud, hvad os godt synes, saa ville vi slaae ham ihjel, paa det han ikke skal forraade os for vor Fader, naar han kommer hjem." Da Baulundur det hørte, greb han flux en stor og skarpsleben Brydeøxe, som laae ved Siden af ham, og gienste den bag sit Sæde. Derpaa traadte Kongens Sonner ind i Fængslet, af hvilke den ældste, Gram, gif hen imod Baulundur, og sagde: „Vor Fader, Konning Midudr, er paa en Reise oppe i Landet. Da nu hans store Gierrighed ikke tilsteder ham at give os, sine Egteborn, hvad os tilkommer, saa ere vi jelder i Nat hidseilede, for at bemægtige os Noget af Skatten, hvortil du skal give os Nøglen, og sværge paa, at du ikke vil forraade os; eller vi ville slaae dig ihjel." Baulundur sagde: „Kjære Herrer og Kongesønner! vel haver Arbeid og Glendighed næsten ganske nedbrudt saavel mine Siæls- som Legems-Kræfter; men dog haver Ulykken endnu ikke gjort mig saa vanvittig, at jeg skulde sætte mig imod eders billige Forlangende, hvilket desuden vel ogsaa kun lidet vilde nytte mig. Hvorfor jeg strax her flyer eder Nøglen til Kisten, samt gjør eder den forlangte Ed i de høie Guders Navn, at jeg ikke skal forraade eder." Hvorpaa han flyede dem Nøglen, og sagde: „Aabner den Kiste, der staaer her jævnsides mig; der ville I tilfulde finde Maalet for eders Dnsker." Brødrene toge nu Nøglen, og aabnede Kisten, i hvilken der laae meget Guld. Af denne Glands bleve de strax saa forblindede og indtagne, at de, for at betragte Skatten nøiere og mætte

deres Dine derpaa, satte sig begge paa Hug, med Hovederne udludende over Kisteranden. Da Baulundur det saae, greb han pludselig sin Dxe, loftede den høit op, og slog med eet Hug begge Hovederne af de tvende Brødre, saa at de fulde ned i Kisten; men Legemerne styrtede tilbage hen ad Gulvet i det udstømmende Blod. Derpaa luffede Baulundur Kisten til, og sagde: „Mætter nu eders Dine!“ Hvorpaa han grov et dybt Hul under Leergulvet, og nedgrov deri de dode Kroppe. Da han nu af de tvende Brødre havde hørt, at Konning Midudr var paa en Reise, hvorfra han ikke saasnart kom hjem, og at altsaa Ingen saasnart vilde forstyrre ham, da tænkte han: „Skiondt denne Slange = Et fra Niflheim ganske har berøvet mig min Kraft og min Dannished, og gjort mig til en værktbruden Træl, ja forenet sig for med onde og skammelige Ord at bespotte mig og forøge min Skændsel, saa skal jeg dog nu midt i min Afmagt tage en gyselig Hevn; haaber ogsaa, at det ikke bliver derved, men at det kun er det første Beviis, Hornerne give mig paa, at de ikke have luffet deres Dren for mine hevnraabende Bønner.“ Derpaa aabnede han atter Kisten med Guldet, og tog Hovederne ud, hvoraf han saugede Hiernesfallerne, og blegede dem i Solen, hvorpaa han indfattede dem i Guld, og gjorde dem til et Par kostelige og sieldne Drikkekar. Lindjerne i deres Dine vidste han ved Tilfætning paa en forunderlig Maade at hærde, hvorpaa han ligeledes indfattede dem, som om de kunde været de kostbareste Karfunkler, og satte dem i tvende Armbaand. Men deres Tænder filede han runde, som Perler, og gjorde et Halsbaand deraf.

Da nu Konning Midudr kom hjem fra Reisen, og besøgte Baulundur, forærede denne ham Drikkefaalerne, og sagde, at det var et Par sieldne Muslingeskaller, som af Søen vare drevne ind under hans Bindue paa Holmen, og

som han med stor Besværighed havde faaet bragt ind i sit Fængsel. Til Dronningen gav han Armbaandene med Dienstenene; men Halsbaandet med Tanderne gav han Baudvild. Herover bleve de alle Tre saare glade, da de meente at være komne i Besiddelse af sieldne Klenodier.

Da Gram og Skule endnu bestandig bleve borte, og nogle Færgemænd een Dag bragte deres Baad, som de havde fundet at tumle tom omkring paa Havet, saa troede Konning Midudr fuldt og fast, at de vare druknede paa en liden Søfart; lod derfor anrette et stort Giestebud, hvortil han indbød de fornemteste Mænd i sit Rige, for at drikke deres Gravøl. Til den Ende bleve de kostbare Skaaler ombaarne; ligeledes havde Dronningen og hendes Dotter Baudvild smykket sig, den Første med Armbaandene, den Anden med Halsbaandet og desforuden med den skionne Guldring, som hendes Fader havde givet hende, og som han fordem havde taget af Bastbaandet i Baulundurs Gaard. Giesterne bleve atter meget forundrede over al den Herlighed, som Kongen samt hans Hustru og Dotter havde at fremvise, og blev der druffet svarligen til langt ud paa Natten. Men ved Midienat, ret som Hanen gol, blev Glæden pludselig forstyrret; thi Konning Midudr, som just vilde sætte en af Skaalerne til Munden, folte sig pludselig betaget af en ganske usædvanlig Hovedpine. Dronningen, som aldrig kunde blive fied af at betragte de skionne Armsmykker, folte pludselig den græsseligste Smerte i sine Dine tillige med en stor Forsærdelse, thi ved de døjsige Lys, som man havde glemt at pudse, straalte de formeente Edelstene saa seljont og forunderligt, at hun ikke kunde holde det ud. Baudvilde, Kongens Dotter, som sad med Halsbaandet, folte sig ogsaa paa een Gang overvældet af den heftigste Tandværk; saa at Giesterne pludseligen maatte bryde op, og de kongelige

Frænder lagde sig til Sengs, hvor de dog ingen Husvælelse node, førend Dagen brød frem.

Da det nu blev Dag, feilede dem aldeles Intet; de troede alſaa, at det kun havde været en Virkning af den usædvanlige Nattevaagen. Men Baudvilde var hele Dagen igiennem usædvanlig nedſlaact; thi ved den hurtige Afſlæden i Afteſ havde hun glemt at tage Guldringen af ſin Arm, i de heftige Landsmerter havde hun i Søvne ſtødt Armen mod Bæggen, og bruffet nogle Zirater i Stykker paa Ringen. Da den nu var giort overmaade kunſtigt, og var af ſtor Værdi, turde hun ikke aabenbare dette for ſin Fader, ſom var en hidſig og grim Mand; ligesaa lidet turde hun ſige Moderen det. Da det laffede mod Qvæld, gif hun ud i Lunden, ſom omkrandsede Strandbredden, fra hvilken hun kunde ſee over til Baulundurs Fangetaarn. „Ak!“ tænkte hun da, „derſom jeg nu ikke havde tilføiet denne Træl ſaa ſtor Forſmædſe, ſaa kunde han vel hjælpe mig.“ Men da Baudvild for Neſten beſad et mandigt og uforsagt Sindlelag, ſaa tænkte hun fremdeles: „Jeg vil, naar det bliver mørkt, løſe Baaden, tage et Par ſmaae Værer, roe mig ſelv over til hans Buur, og true ham til at giøre mig Ringen i Stand. Sætter han ſig derimod, da ſkal jeg vel vide at hevne mig, og vil det ikke falde mig vanſkeligt, at tvinge en lænkſet Krøbling.“ Da det nu var bleven temmelig mørkt, og hun ikke behøvede at frygte for at blive ſeet eller forſtyrret, ſatte den modige Baudvilde ſig i Baaden, der var lænkſet til en Pæl ved Stranden, og til hvis Laas hun havde liſtet ſig Nøglen; roede ſig derpaa uforsagt og rolig ud paa Dybet. Da hun omtrent var kommen den halve Wei, hævede en gammel Rokke med et langt Skæg af Tang ſit Hoved op over Havfladen, i det han med den ene Haand ſtandsede Baaden, og qvad:

Havet er bedrageligt;
 Mere bedragelig
 Fangen Mands Tro.
 Ei han boder paa
 Bruftne Smykke,
 Snarere røver han
 Dig et bedre.

Baudvild slog den gamle Nøkke med Naren paa Hovedet, og sagde: „Synk til Bunds, Tangsfiæg!“ Thi hverken hun eller hendes Forældre troede paa Guderne, eller de Barsler, hvorigiennem de ofte ligesom advare Menniskene. Saaledes kom hun da nu til Baulundurs Taarn, som hun aabnede med en ligeledes tillistet Nøgle. Neppe havde Baulundur seet hende, førend der opstod et Anslag i hans Hoved, hvis Jværfjættelse tyktes ham at ville være den kraftigste Hevn. Tiltalte han derfor Baudvilde meget venlig, bad hende sidde ned, og lovede i en Hast at giøre Smykket i Stand igien; men for at Arbeidet skulde gaae hurtigt, sagde han, maatte hun træde Blæsebælgen. Baudvilde sagde: „Hvoraf kommer det, at disse Blæsebælge ere overstænkede med Blod?“ Baulundur svarede: „Det er af et Par unge Sælhunde, som længe have drillet mig, men som det endelig lykkedes mig at fange, da de mindst ventede det.“ Bad hende derpaa træde Bælgen vel. Da hun nu over dette Arbeid var bleven baade træt og tørstig, rakte han hende et Ølbæger, i hvilket han havde kryttet dosiggiørende Urter. Dette uddraf hun flux, satte sig derpaa til Hvile paa en Bænk, og faldt strax i Sovn. Da Baulundur mærkede, at hun sov fast nok, filede han Bænkerne af sig, og fik sin Billie med hende, hvorpaa han sagde: „Gaf nu hjem til din Fader, og siig ham, at nu døer

Baulundur rolig og trøst; thi skiondt han paa en skændig Maade har tilredet og svækket mig, og berøvet mig alt mit Guds, saa har jeg dog midt i min Alsmagt hevnet mig over ham og hans Æt paa den kraftigste Maade. Lad ham vide, at de Drikkeskaaler, han saa begierlig fylder med Miod, og lader vanke omkring, naar han har Giester hos sig, ere hans fiodelige Sønners, Grams og Skules, Hierne-skaller, hvilke jeg haver dræbt med egen Haand, og nedgravet her under Leergulvet; ligesom det ogsaa er deres Blod, hvormed du seer disse Blæsebalge at være besprængte. Dog de vare ubetydelige Mænd, heller ikke var hans Rærlighed til dem saa stor, at jeg skulde holde deres Død for Hevn nok mod den store Forsmædelse og Ondskab, mig var tilføiet. Men nu er jeg noksom og tifold hevnet; thi du, som berøvede mig det kostelige Klenodie, mit halve Syn, uagtet min ynkkelige Bøn, dig haver jeg nu berøvet det, som kosteligere er. Og neppe vil nu Noget af de magtige Konger, som din Fader i Tanferne haver anseet for dine Beilere, faae Lust til at ægte dig, der er frænket af hans usleste Træl."

Baudvilde smilte med et grumt Ansigt, og sagde: „Disse tykke Mure have ligesaa lidet Tunger, som Dine. Hvad der er skeet, bliver en Hemmelighed hos mig, som jeg dræber med dig. En hemmelig Hevn er ingen Hevn. Far altsaa uhevnet til Niflheim, Forræder!“ Hvorpaa hun tog et Spiud, og stak med det efter Baulundur. Men Baulundur undgik Stødet, greb Baudvilde, bandt hendes Hænder og Fødder, og kastede hende ud i Baaden. Derpaa lukkede han Døren, tog en stor Guldplade, og indgravede deri alle sine Bedrifter samt sin Hevn; hvorpaa han opstillede den saaledes, at den maatte falde Nidudr i Dinene. Da det var skeet, greb han Spiudet, og raabte: „Nu er min Time

kommen." Hvorpaa han satte det mod Bæggen, for at styrte sig deri.

Da hørte han langt borte en sagte og sød Sang, ledsaget med Strængeleg; og skiondt det allerede var høi lys Dag, og Himlen var reen og blaa uden Skyer, saae han dog fra Østen en stor, funklende Stjerne, hvis Glands Solen ikke mægtede at svække. Ligeledes blev han, til ikke liden Forundring, i det klare, utaagede Veir en stor og i alle Farver stærktspillende Regnbue vaer, som hvalte sig fra den Kant i Østen, hvor han saae Stjernen glimte, og sank ned i Havet lige for hans Buur. Baulundur glemte ganske sit Forsæt ved dette saare skionne og høist behagelige Syn, og steg op i Vinduet. Her vorte nu hans Forundring ydermere. Thi Blomsterknopperne hisjet paa Jordtungen, som i den tidlige Vaar nyligen vare brudte frem, udfoldede sig synligen mere og mere, alt som Stjernen kom nærmere; og skiondt der var et langt Stykke Bei mellem Taarnet og Jordtungen, saa kunde han dog fornemme den søde Lugt af de unge Roser, som aabnede sig ved Stjernens Glands. Endelig, da den var kommen mod Enden af den dalende Regnbue, saae han, at hvad han havde taget for en Stjerne, var Freias straalende Guldfarm. Paa Karmen sad den høie Asynia selv i al sin Pragt og Herlighed, og ved hver Side af hende tvende Møer, som han endnu ikke kiendte. Freia selv havde et stort blaat bolgende Klædebon om sine hvide Skuldre, som flagrede langt tilbage, og tabte sig i den rene Himmel. Møen paa venstre Side havde en underlig Dragt af friske sammenheftede Blade og grønne Krandsje; men den, der sad paa høire Side, var iført en rød Dragt. Baulundurs Hierte bankede høit; thi meget ligere tyktes ham de trende Gudindre paa Guldfarmen at være Guldfumpen med Edelstenene, han og hans Brødre forðum havde fundet

i Finmarken, end Møerne paa Marken med de gule Blomster havde været. En Skare af hvide lyse Alfer omjævvede Karmen, medens den bevægede sig frem; Nogle af dem spillede, Andre sang, atter Andre frembragte en mild Kølning ved at slagre med de brede Svanevinger. For Karmen vare tvende store Bildkatte, der i Bæyt og Udseende fast lignede Pantherdyr, forspændte, som paa en sindrig og billedrig Maade gave tilkiende, hvorlunde det sommer sig Belystten at være den rene Elskovs Slave, i det den tillige ved sin ubændige Higen skynder den frem. Da Karmen var kommen til Regnbuens Ende, blev Baulundur hardtad forfærdet; thi det lod, som om den vilde styrte sig ned i det bundløse Hav. Men denne Frygt blev ham snart betagen; thi en anseelig gammel Mand og Qvinde skode sig op fra Havsens Bund, omringede af mange skionne Havfruer. Den anseelige gamle Mand var Havguden Vægir, Qvinden hans Hustru Ran, og de unge Havfruer vare hendes Døttre. Ran, som ellers altid pleiede at have en mørk, alvorlig Mine, og et Net i Haanden, hvori hun fangede de druknede Mænds Legemer, havde i Dag ikke dette Net, og saae mild ud. De unge smidige Havfruer, hvis lange Haar alle vare indflettede med Siv, og snoede sig rundt om deres smekke Legemer, havde imellem sig en ung Hval. Sen paa denne Hval fiorte Freia fra Regnbuen. Hvorpaa Alferne gave sig til at flyve oven omkring hende; men neden omkring svømmede Havfruerne, blandt hvilke Nogle grebe i Harper, og sang, hvilket lod, som naar milde Baarbølger slaae op paa Strandbredden, søge tusinde Udveie tilbage giennem de smaae runde Stene, og skumme imellem Sivblomsterne.

Saaledes kom hun da nu til Baulundurs aabne Fængselsdør med de skionne Qvinder, der sadde ved Siden

af hende, hvoraf Baulundur, da de komme nærmere, strax kiendte den i det røde Klædebon at være hans fiære Hustru Alvilde; kunde derfor ikke tale, men stod blot maallos med udstrakte Arme, i det Taarerne runde ned ad hans blege Kinder. Da nu Karmen var kommen lige for Fængselsdøren, holdt Hvalfisken stille. Hvorpaa Freia steg ned med Alvilde ved Haanden, som hun ledte frem for Baulundur, og sagde: „Din Trængselstid er nu forbi, Baulundur Finneson! Den Spot og Spee, som dig vederfaret er, haver du selv hevnet; men den Lykke, som dig herefter skal vederfares, bringer jeg. Den er dig ogsaa allerede for nogen Tid siden spaaet af en Havfrue, og vil du vel mindes, hvad hun sang om Farverne, om Kiærlighed fra Himlen, og om den smilende Sommer. Denne din Sommer skal nu blomstre; og skal din rodmende og luende Edelsteen herefter bryde frem igiennem og lege med alle Farver, uden hvilket Spil den ogsaa kun vilde røbe et dødt og glædeløst Liv. Her haver du din Alvilde, som Odin i Glidskialf paa min Forbon nu skienker dig for din hele Livstid; og naar du eengang doer, da skal hun tage dig i sine kiærlighedsfulde Arme og svinge sig op med dig til Balaskialf, hvor du skal smedde straalende Drifkehorn og Harnister for Guder og Ginheriar.“ Derpaa vinkte Freia den skionne Qvinde frem i den selvsomme grønne Dragt af sammensflettede Blade. Hun havde en af Jorden opgravet Rod i den ene Haand, og en skarp Kniv i den anden. Da hun nu kom frem, skar hun nogle smaae Skiver af Roden, og lagde dem paa Baulundurs overskaarne Ankelsener samt paa hans udstufne Die; derpaa tog hun nogle Blade af sit Skiort og lagde derover, hvorefter hun aandede derpaa. Da sagde Baulundur: „Nu føler jeg fuld vel, at den hulde Gir, Lægekunstens milde

Difa, haver lagt Haand paa mig." Freia smilte i sit himmelblaa Klædebon, og sagde hertil: „Naar Siælen har en vis og virkelig fiær Gienstand, da kan Gir læge, og Freia lykfsaliggjøre Hiertet i dennes Følgestab; men uden den maatte de hver for sig blive grumme Valkyrier, som Svanhvide og Ulrune, der ikke lade sig noie med blot at dræbe paa Balpladsen." Da hun havde sagt dette, traadte hendes Mo, den blide Siofna frem med de hulde Blik og de halvtilluffede Dienlaage, og med Balmuefrandsen over de mørke Loffer. Hun rørte med sin Finger ved Baulundurs Die, hvorpaa han faldt hen i en mild Søvn. Derpaa bragte Alferne ham over Vandet hen i en frisk Løvhytte midt i Skoven. Baudvilde løste de af hendes Baand, og lod Baaden drive til Land.

Baulundur sov nu sødt; men hen ad Dagningen havde han en underlig Drom. Det kom ham for, som om han laae i sin fiære Hustru Alvildes Arme, og at i det samme Slagfidur og Eigil traadte bedrovede frem for hans Seng med blege Kinder, blodige, og med foldede Hænder, stirrende paa ham. Da de saae hans Lyksalighed, smilte de, og han mærkede, det var dem fiært. Slagfidur, den Ældste stod ham nærmest, og bøiede sit Hoved hen over hans Leie, bestandig vinkende, som om han vilde tilkiendegive ham Noget. Eigil var længer borte. Han havde sat sig paa en Steen uden for Hytten, og talte uophørlig, men saa sagte, forvirret, og Ordene saa hurtigen i hverandre, at Baulundur ikke kunde forstaae et Ord. Da nu Baulundur vaagnede, fandt han sig virkelig i sin fiære Hustru Alvildes Arme. Men i det han hævede sine Dine i Beiret, saae han over sit Hoved en grøn stor gyngende Green af Løvhytten, netop i samme Stilling, som han troede at have seet sin Broder

Slagfjdur, og lige saadan vinkende. Eigil taledede endnu bestandig de forblummede, sagte, hurtig paa hinanden følgende Ord. Da nu Baulundur vendte sit Hoved til Udgangen af Lovhytten, mærkede han, at hvad der havde givet Anledning til Forestillingen om Eigil, var et lidet Kildevæld, som rislede lige forbi Hytten. Over alt dette kom Taarerne Baulundur i Dinene; thi han havde elsket sine Brødre høit, og gierne ønsket dem den samme Lykke, som han nu selv besad.

Nu vaagnede ogsaa Alvilde, og da hun havde omfavnet sin Husbonde, sagde hun: „Uden Tvivl, kæreste Husbonde! vil du finde dig styrket efter denne Sovn, og ved dine forrige Kræfter. Gaf derfor nu hen til Midudrs Gaard! Han sover endnu, og veed Intet af, hvad der er hændet. Men paa det at Ingen skal kiende dig, og hindre dig Giennemgangen, men holde dig for en af Kongens Tienere, saa tag denne Raabe over din Rustning! Siig ham derpaa, at Baulundur er brudt ud af sit Fængsel, og spørg ham, hvad man nu skal giøre!“ Om dette Forslag syntes Baulundur vel. Han klædte sig i sit Harnisk, tog derpaa Raaben over sig, og kom saaledes uforhindret ind i Kongens Sovestue, da Drabanterne ved Døren holdt ham for at være en af hans Tienere. Baulundur traadte frem for Kongens Seng. Midudr laae og sov, og skielvede i Sovne. Baulundur raabte: „Vaagner op, Konning Midudr!“ Midudr vaagnede, og sagde: „Hvo vover at vække mig af min kongelige Sovn?“ Baulundur sagde: „Bredes ikke! Men en selsom Hændelse er skeet i Gaar, som maatte meldes eder. Hvi haver I ikke for længe siden dræbt Baulundur? Saa var ikke det skeet, som nu er skeet.“ Midudr sagde: „Nævner mig ikke dette Navn! Jeg frygter ham midt i

hans Udselhed, thi siden han sendte mig de kostbare Skaaler, er jeg bleven betagen af en stærk Feber, som ikke vil forlade mig. Mit Hoved fryser, og Tænderne klappre i min Mund." Baulundur sagde: „De Muslingeskaller, disse Skaaler ere giorte af, vare dog Intet imod de Perler, som de have hvælvnet over; thi de vare eders Søners Pandeskaller, Herre! Deres Legemer kan I finde nedgravet under Blæsebælgen i Baulundurs Bærksted; men eders Dotter svømmer omkring i en Baad paa Dybet, hvis sammenhobede Bolger dog ikke vare nok til at afvætte hendes Skampet." Derpaa fortalte han hannem vidtløftigen Alt, hvad hændet var; kastede derpaa Raaben tilside, drog sit Sværd, og raabte med høi Røst: „Og nu er jeg selv kommen herhid, du Ridning! for at give dig dit Banesaar." Hævede derpaa sit Sværd, for at slaae Ridudr ihjel. Men Ridudr var alt død af Skræk, og foer saaledes til Hel, hvor han nu betales for alle sine Gldgierninger.

Baudvilde, da hun vaagnede, styrtede sig i Søen; men Dronningen tog Gift, da hun hørte, hvad der var skeet. Herpaa udraabte Almuen Baulundur til Konge over alt Ridudrs Land. Han regierede i mange Aar, og var en ligesaa giesmild og sindrig Regent, som en duelig Krigskæmpe. Han døde i en graa Alder, og ligger begravet i en Høi midt i Ulsdalen, hvor hans Gaard skal have staaet. I den i Høien finder man endnu den Dag i Dag en firkantet Bygning af store Kampestenene. Paa Stenen mod Nord er der udhugget en Mand med sammenlænkede Been, som smedder et Sværd. Her holdtes ogsaa i mange Aar et Offer, og blev han anseet som en Gud efter sin Dod, da man troede, at hans Hustru Uvilde efter Freias Tilfagn havde hævet hans Siæl i sine Arme op til Val-

halla. Alle Smedde, naar de foretog sig et svart Arbeide, anraabte gemeenlig først Baulundur. Og havde man for nogle hundrede Aar siden i Sverrig, i det kongelige Rustkammer, endnu det af Baulundur smeddede Sværd med de blaa Edelstene, som altid længtes efter Kamp, og holdt sig i den diæveligen; men nu har det længe været borte. — Hermed endes Baulundurs Saga.

Helge.

Et Digt.

Grodes Drapa.

Frode paa Vifils O.

Kong Frode staaer i Leiregaard,
Han gav sin Broder Ulivssaar,
Det var storf Ynk og Smerte:
Ung Halsdan ligger frum paa Skiold
Med Staalet i sit Hierte.

„Nu er jeg Drot i Danmarks Land;
Dg den, som snart mig bringe kan
De unge Brodersønner,
Med Ringen af hiin røden Guld
Den Kæmpe jeg belønner.“

Der søges Dag, der søges Nat
I Mark, paa Es, i Skov og Krat,
Man kan dem ikke finde.
De sidder i det Jordehuus,
I Mulden dybest inde.

Dankonning lader Bud udgaae
Til Hexen hist i Hyttens Braa,
Som svagt for Stormen luner.
Sun grunder paa det hvide Sand,
Dg skriver sine Runer:

„Hvis Brodersønnerne skal døe,
 Du søge maa paa Bisils D
 Med Flid og usfortrøden.
 Han var Kong Haldans gode Mand,
 Han svor ham Tro i Døden.“

Dankonning gaaer fra Leirelund,
 Han seiler ud en Morgenstund
 Fra Isfiordens Kyster.
 Havfruen svømmer ved hans Skib
 Med sine hvide Bryster.

Den gamle Bisil staaer paa Loft
 Med bredden Hat, i hviden Kost,
 Med Haanden over Brynet;
 Han bliver Kongesneffen vaer,
 Og gyser over Synet.

„Nu iler, Pilde! som en Vind
 I Busten ind, i Skoven ind,
 Lad Jorden eder dække.
 Jeg skuer hist med spændte Seil
 Den begbestrogne Snekke.“

Den løber, som en Drage styg
 Med høie Binger paa sin Ryg,
 Fra Sielunds dybe Fiorder.
 Den tørster efter Kongeblood,
 Den bringer eders Morder.“

Ung Helge river gram og vred
 En smækker Green fra Pilen ned:

„D, kunde jeg ham standse!
 D, var jeg Mand, som jeg er Gut,
 Og var min Kiep en Landse!“

Da gamle Bisil Bonde leer:
 „At du est Halsdansk Søn, jeg seer.
 Du vilst ei lange blunde;
 Snart voyer op den liden Ulv
 Med hvasssen Tand i Munde.“

J skal ei denne Sinde døe;
 Og naar jeg raaber Hop og Hø —
 J kiende mine Hunde —
 Saa iler til det Jordehuus!
 J her forraades kunde.“

Kong Frode stiger ud paa Strand;
 Da lægger sig om Dens Rand
 En kold og fugtig Taage.
 For blomstrende Stioldungeblod
 De gode Alfer vaage.

De muntre Drenge lege hist
 I Skoven med den Blomsterqvist;
 De vil dem ikke skiule.
 Mildt vifter Morgenlustens Pust
 I deres Lokker gule.

„Og hör, du Bisil Bonde! nu!
 Jeg mener, du est falsk i Hu,
 At Piltene du giemmer.“ —
 „Hei,“ raabte Bisil, „Hop og Hø!“
 Han hörte deres Stemmer.

Da smutte begge Drenge bort,
 Liig Skovens kongelige Hiort
 For Pilen, som vil døde.
 „Der kommer vel engang den Tid,
 At vi kan Faren møde.“ —

„Hvad raabte du paa Hø og Høp?
 Paa Steilen fletter jeg din Krop!
 Vilst du dem Faren dæmpe?“
 Da svarte Bisil diærvt og stolt;
 Thi Bisil var en Kæmpe:

„Herr Konning! Den er ei stor;
 Lad søge, hvis du mig ei troer,
 Bag Dysser, Træer og Stubbe.
 Men hør dog nu et Alvorsord
 Af en bedaget Gubbe:

Din Broder lumskelig du slog;
 Men hvis du og hans Sonner vog —
 Bed Odin i Balhalle,
 Du mistede to Fiender smaae,
 Og fikst til Fiender — Alle!“

Kong Frode smiler stolt med Spot:
 „Din solvgraa Tinding flæder godt,
 Jeg vil dig Livet skienke.
 Du veedst, at Børn og gamle Folk
 Kan sige, hvad de tænke.“ —

„Og kan jeg sige, hvad jeg vil,
 Vel, Konning! hør opmærksom til:
 Jeg svær ved Halfdans Fane:

Her synger dig din Svanesang
Den sølverhvide Svane!"

De Sendebud for Kongen staae:
„Vi monne rundt om Den gaae,
Men fandt kun Navn og Heire."
Da steg Kong Frode paa sit Skib,
Og drog igien til Leire.

Hroar og Helge i Jordhuset.

Hroar.

Lys! hørte du dem træde
Paa Græssets Torve?
Hvis Frode Døren finder,
Bort Blod maa flyde.

Helge.

Mit lidet Sværd, min Skimring
Skal tappert stride.
Vor Banemand skal bløde,
Før Helge blegner.

Hroar.

Uf, saaest du, Moder fiære!
De Sønners Qvide,
I Gravens Gjemme blandte
Sig Graad med Asken.

Helge.

Tænk, da den tappre Fader
 Faldt uden Taarer,
 Og red til Odins Rige
 Paa røden Sleipner!

Hroar.

Her sidde vi saa stille,
 To Kongesønner,
 Ved lidet Bord, hvor Lampen
 I Hulen lyser.

Helge.

Den Tid vil ogsaa times,
 Da vi skal tielde
 De hvalte Kongesale
 Med lysen Silke.

Hroar.

Da skal vi enigt styre
 Det stolte Rige,
 Og ei, som Frode, feide
 Med egne Frænder.

Helge.

Jeg seiler vore Snekker
 Paa Soens Bover,
 Og hævder Danmarks Hæder
 Paa alle Have.

Hroar.

Jeg kneise vil med Kronen
 Ved Leirekilder,
 Og holde Riet i Riget,
 Og reise Staden.

Helge.

Nu Faren er forsvunden,
 Dg borte Frode;
 Jeg horte Bifil Hornet
 Med Haan at blæse.

Hroar.

Han aabner Lugen. Lysset
 Fra Luften blaaner.
 Nu Græsset os og Grenen
 Fra Graven vinker.

 Sævar Jarl og Fru Signelil.

Jarl Sævar sidder paa Sicelland;
 Han var saa gæev en Helt,
 Med sine Snekker han besøer
 Det stor' og lille Bælt.

De maatte vel ham skatte
 Paa Skibets vaade Bei.
 De flyede ham, som Silden flyer
 Den frygtelige Hai.

Hans Slot stod højt paa Bakken;
 Der var hans Tidsfordriv.
 Den bedste Skat i Borgen var
 Ung Signelil, hans Liv.

Hun blussede, som Freia,
 Med lange gule Haar,
 Saa smykker, stor og yndig,
 Og end kun atten Aar.

Men Gros og Helges Søster
 Græd tidt, naar Sævar sov:
 „Min Fader er uhevnet dræbt,
 De Brodre Dødens Rov!“

Den gamle Bisfil Bonde
 Fremfalder Helg' og Gro:
 „Her er ei Fred for eder meer,
 I unge Konger to!

Til Sævar Jarl I drage!
 Han er en mægtig Maag.
 Han bedre jer optugte kan,
 End Bonden i sin Krog.“

En Asten sidder ung Signe
 Med sorrigfulde Sind,
 Forgieves klapper Sævar Jarl
 Den runde Rosenkind.

Forgieves lægger Sævar
 Sit Hoved i Signes Skiod.
 Hun tænker paa sin Faders
 Og paa de Brodres Dod.

Da banker det paa Doren brat,
 Og tvende Gutter smaae

Ind i Tusmørket træde
Med lodne Koster paa.

„Hvem er J, Dreng?“ — „Hyrder.“ —
„Hvad kan J vogte?“ — „Faar;
Men ogsaa Ulven dræbe
Enhver af os forstaaer.“ —

„Man kan ei eders Masyn see
For Hætter og for Skind.“ —
„Vi er Kulsvierdreng,
Vi bære Sod paa Kind.“ —

„Gaaer ned da til mit Borgeled!
Der er et Faarehuus;
Der skal J æde Skosten,
Og drikke Vand af Kruus.“ —

„Naar Tienesten er liden,
Er ikke Lonnen stor;
Giv os lidt Suul til Brodet,
Du ædle Jarl i Nord!“ —

„En Kiende Suul til Brodet,
Det faaer J, om J maae.
Gaaer nu til Faarestien ned,
At hvile jer paa Straa!“

De Vilte ginge til Faaresti;
Der sov de uden Harm.
Jarl Sævar gaaer til Silkeseng,
Han laae i Signes Arm.

Hroar og Helge ved Faarestien.

Hroar.

Helge! jeg græder, du spotter, og leer.
 Signe, min Søster, jeg dagligen seer,
 Lør ikke tale, for Signelil staae,
 Men kun som Hyrde paa Grønningen gaae.

Vidste du, Signe, som har os saa nær!
 Vidste du, Hroar og Helge var nær,
 Ikke saa tidt med en svulmende Barm
 Sadst du og støtted dit Hoved til Arm.

Oste, naar Sævar indbyder til Fæst,
 Rider til Borgen den hielmede Gæst,
 Stolt paa sin Ganger, saa mægtig og fri,
 Klædt i sit Harnisk, vor Hytte forbi;

Medens som Trælle vi skamsfulde staae
 Med vore Hætter af Gedeskind paa,
 Nabne ham Ledet, og lukke det til,
 Høre kun langt fra det klingende Spil —

Helge! da ønsker jeg tidt mig til Hel.
 Heller dog død, end en ynkkelig Træl!
 Heller i Graven, end levende død
 Haanes, og trælle for Vand og for Brød!

Helge.

Hroar, min Broder! du sfielder din Dragt?
 Elsker, som Qvinden, du Flitter og Pragt?

Skindet er stibt, af umageligt Maal?
Vel dig! det værner til Kobber og Staal.

Groar! du vrager vellystig din Mad?
Dnsfer, som Bonden, det spækkede Fad?
Skamme dig maatte du; gjør mig ei rød!
Knoflerne styrkes af Vand og af Brød.

Snart skal vi hevne paa Frode vor Spot.
Nøden opdrager en Skioldunge godt.
Drengene vogte spagfærdige Faar;
Drotten at ave de Kæmper forstaaer.

Sævar maa prøves. End kan vi et Nar
Dræbe ham Ulven, og vogte hans Faar.
Generne hærdes, og Solen gjør bruun,
Snart er vor Hage bedækket med Duun.

Signe, vor Søster, vi dagligen see:
Armen er trind, som af frystede Snee;
Barmen er svulmende, Kinden er rød,
Skiondt hun begræder vor tidlige Dod.

Signelil trives uagtet sin Sorg,
Har, hvad hun ønsker: en Mand og en Borg.
Det tør jeg sværge: Naar Intet hun veed —
Ei hun forraader vor Hemmelighed.

Julereisen.

Kong Frode sidder ved Juletid,
 Af Snee var Skoven saa glimrehvid.

Juletid,
 Af Snee var Skoven saa glimrehvid.
 Han sender Bud til de Jarler snilde,
 De skulde drage til Julegilde.

Jarler snilde,
 De skulde drage til Julegilde.
 Han lader paa Bænk de Bolstre lægge,
 Og stoppe med Mos de Biælkevægge.

Bolstre lægge,
 Stoppe med Mos de Biælkevægge.
 Paa Gulvet sættes med Ol en Tonde;
 Nu monne den Ruus vel snart begynde.

Ol en Tonde;
 Nu monne Ruusen vel snart begynde.
 Jarl Cævar og hans stolte Frue
 De skulde drage til Julestue.

Stolten Frue;
 De skulde drage til Julestue.
 Hun var vel svøbt i Skarlagenklæde;
 Med Biørneskindet var dækt den Slæde.

Skarlagenklæde;
 Med Biørneskindet var dækt den Slæde.

De Gutter stande ved Ledet og fryse
 Alt i den paltuge Bondetyse.

Bed Ledet og fryse
 Alt i den paltuge Bondetyse.
 „Dg maatte vi ride med paa Føllet,
 Vi smagte vel lidt af Juleøllet.

Med paa Føllet,
 Vi smagte vel lidt af Juleøllet.“
 De ledte fra Stalden den unge Fole;
 „Heel daarlig fun er vor Hoitidskiøle.“

Unge Fole;
 „Heel daarlig fun er vor Hoitidskiøle.“
 De sprunget paa Folen ubehænde;
 De monne hinanden Ryggen vende.

Ubehænde
 De monne hinanden Ryggen vende.
 Saa rede de med til Kongesalen;
 Een holdt i Manken, og Een i Halen.

Til Kongesalen;
 Een holdt i Manken, og Een i Halen.
 De jang paa Veien, for ei at fryse.
 Ung Hroar tabte sin Gedetyse.

For ei at fryse.
 Ung Hroar tabte sin Gedetyse.
 Fru Signelil skued de Lokker gule,
 Hun kunde saalidet Graaden skiule.

Loffer gule;
 Hun kunde jaalidet Graaden skiule.
 Hun kiendte Groar: Saa langt var Haaret,
 Kun Trællen var ham i Klæderne sfaaret.

Langt var Haaret,
 Kun Trællen var ham i Klæderne sfaaret.
 „Min Hustru! hvi dine Dine rinde?“ —
 „Jeg kan ei taale de Østenvinde.

Dine rinde,
 Jeg kan ei taale de Østenvinde.
 Men vender, I Drengel! nu tilbage,
 Og mindes vel eders unge Dage.

Gaaer tilbage,
 Mindes vel eders unge Dage!“ —
 „Og frygt kun ikke, vor ædelig Frue!
 Vi bære Blus i den Julestue.

Ædelig Frue!
 Vi bære Blus i den Julestue.
 De Blus skal lyse saa hoit i Landet,
 Vel tyve Miil de skal sees fra Bandet.

Hoit i Landet,
 Vel tyve Miil de skal sees fra Bandet.
 Vi skylde Kong Frode Boddelpenge,
 Fordi han lod os vor Fader hænge.“

Julegildet.

Kong Frode sidder i Gyldenkiol,
 Han lod indbære den Tryllestol.
 Den gamle Hex, i Skoven var,
 Til Julegildet paa Baar man bar.
 Der aldrig feiredes mindste Fest,
 Hvor ei Ulrune var Kongens Giest.

Troldkonen sidder med solvgraat Haar,
 Som hende lige til Jorden naer.
 Kong Frode drifter med Jarler i Ring,
 Han lod Guldhornene gaae omkring.
 „Dg siig os nu, du Qvinde saa graa!
 Hvad Skiebne monne du Helten spaae?“

Ulrune drifter af jorten Horn,
 Deri hun blander et Edderforn.
 Da ryster hun stærkt paa hvert et Lem,
 Af Panden svede Draaberne frem,
 Hun gisper, og stonner saa bleg og hvid.
 Da galer Hanen ved Midnatstid.

„Dg hor, Herr Konge! jeg siger for sand:
 Det Smaa det Store vel fælde kan.
 Jeg sad i Gaar paa min Egerod,
 Da steg en rødhaaret Mand af Flod
 Med Stang i sin Haand, med et søgrønt Skæg,
 Dg Rinden hvid, som en kalket Bæg.

Han tog mig ud paa Marken. Jeg saae,
 En styrtet Hest som et Udsjel laae.
 Ei Blod af Gangerens Indvold flod,
 Den fandt for Fluernes Braad sin Død.
 Han sang: Tidt vælter Tuen et Læs,
 Tidt strander Skibet paa mindste Næs.

Den Tid, du fældte Kong Haldan, Drot!
 Da dræbte du ikke din Fiende godt.
 Hvo Ufrud luger, min Herre god!
 Maa luge det op med Trevl og Rod;
 Hvis ei, da breder fra Gierdets Rand
 Sig snart den jastige Lovetand,

Dg voxer saa vildt med sin skarpe Saft,
 Dg blomstrer gyldent i første Kraft,
 Dg truer dig med sine Duun saa rund,
 Thi jager dem bort din blæsende Mund,
 Betyder det, Konning! at du skalst døe.
 Det sværger Ullrune — ved Hov og ved Hø!"

Kong Frode grunder saa mørk i Sind.
 Da nærmer sig Signe med Rosenkind,
 Dg seer paa Qvinden saa bonlig blid,
 Dg stryger en Ring af sin Finger hvid.
 Den glider ned i Ullrunes Skiod,
 Dg glimter med en Karfunkel saa rød.

Saa snart Ullrune Karfunklen seer,
 Hun anderledes til Sinds sig teer,
 Dg siger: „Frode, min Konning! af,
 Hvad vil J agte paa Kierlingesnak?"

J stole paa eders Glavind trygt,
Dg ængstes ei af en Nidingefrygt!"

Da blusker Frode med skummelt Mod:
„Hex! dine Lemmer skal svede Blod.
Paa Pinebænken jeg strækker dig;
Jeg seer det vel, du forraader kun mig.“ —
„Nei,“ raabte Hexen, „Herr Konning! o,
Forvar dig, vogt dig for Helg' og for Fro.“ —

„Hvor er de?“ — „Edle Herr Konning! her,
J Trællesloffen ved Skienken der.
De rede herhid paa det unge Føl,
De kom at skienke dit Graverøl.“ —
„Ha, griber dem! griber dem!“ Kongen skreg.
Da blev liden Signe Kinden saa bleg.

Men ud af Døren, som hoit til Hest,
De fløi, som Lovetands Duun for Blæst.
De løbe til Skoven, hvor tykket den var.
To Spader paa Skuldrene med de bar;
Dem reve de Trællene nys af Haand.
Hver svang sin Spade, som lette Baand.

„Kom,“ raabte Helge, „kom, Fro! kom her,
Kom, hielp at grave ved dette Kiær.
Her giemte vor Fader sin Krone rød,
Fordi han frygted den lumske Død.
Dø har han sagt, hvor Kronerne laae,
Kun du og jeg kan dem atter faae.“

Da grove de Drengene med megen Flid
Alt i den stierne Midnatstid.

Ung Helge finder den største Ring,
 Han gjør af Glæde saa høit et Spring.
 Ung Froar finder den Krone klar,
 Som Dronning Sigrid, hans Moder, bar.

„Kom nu, min Broder! og vær ei seen,
 Dg lad os bestige den Kongesteen.“
 Til gamle Thing de Pilde hengaae;
 Der sætte de begge Kronerne paa.
 I Gedeskinds Koster, med guldgule Haar,
 Med Kroner af Guld de Pilde staaer.

Konning Frode drager ad Skoven frem
 Med brændende Blus — da skuer man dem:
 Paa Kongestenen, og Arm i Arm,
 Foragte de Morderens vilde Harm.
 De falker lue med roden Glands,
 Dg funkle paa Kongernes gyldne Krands.

Dg Folket kiender bag Bog og bag Tiørn
 De Kroner paa Skioldungens ægte Børn.
 De kiende Faderens, Moderens Træk,
 Dg vende sig mod den Morder saa fræk.
 Da flygter Frode til skumle Slot;
 Men Helge faares med Hro til Drot.

Nu lad ham flygte med angstlig Hu,
 Tak Odin for eders Redning nu,
 Den usle Rest af Livet ham levn!
 Men Helge raaber: „Kun Hevn! kun Hevn!“
 Dg Skialden siunger i hvælvede Sal
 Om Hevnens Folger — og Hevnens Qual.

Frodes Død.

Kong Frode flygter.
 Med Blus og Lygter
 I dunkle Skov
 Man ham forfølger.
 Ei Lovet dølger
 Det visse Nov.
 Man seer hans Raabe
 Bag Grenen rød,
 Og Alle raabe
 Paa Frodes Død.

Ham Knæet vakler.
 Med lyse Fakler
 Gaaer Helge først.
 Paa Mord han skriger,
 Som vilden Tiger
 Med blodig Tørst:
 „I Leiregader
 Skal Gildet staae.
 Vor dræbte Fader
 Sin Hevn skal faae.“

Men Groar standser:
 „Nei, Lykken standser
 Min Linding grøn;
 Nu bør jeg bære
 Mit Guld med Ære,
 Som Halfdans Søn.
 Kan Helge frygte

For Frodes Flok?
 O, lad ham flygte
 Til Ragnarok!"

Men Helge raaber:
 „Forgieves haaber
 Din Blodhed svag
 Ham Liv at skienke.
 Hans Blod skal stænke
 Den Dag i Dag.
 Min Faders Dræber!
 Jeg vil dig vel.
 Snart dine Læber
 Skal kysse Hel.

Din Aand sig svinger
 Paa spovblaae Binger
 Til Dodes Hal.
 Den rode Drage
 Skal herligt brage
 Med høie Knald.
 Paa Skyer sorte
 Den hid sig svang;
 Alt Rastronds Porte
 Gaaer op med Klang."

Saa raaber Helge:
 „Nu kan I vælge
 Blandt Vilkaar to:
 Ham Livet levne
 Til nye Hevne,
 Saa fromt som Hro;

Hvad heller Buen
 At spare flog,
 Og skienke Luen
 Et Nidingsdrog."

Og Alle følge,
 Som Havets Bolge
 Den stærke Storm.
 De Kæmper gode
 Høit falde Frode
 En Midgaardsorm.
 Sig Helge fryder
 Med frandsjet Skast,
 Og Mængden lyder
 Den nye Kraft.

Men dybt i Lunden
 Har Frode funden
 Sin Gudegaard,
 Af Bælker bygget,
 Og vel beskygget,
 Thi Asken staaer
 Bed Offerstenen,
 Bed Gunders Sal,
 Og strækker Grenen
 Saa høi og sval.

Der han tilbeder
 Og sværger Eder
 En Havets Qvind,
 Den skionne Huldre
 Med runde Skuldre,

Med Rosenkind,
 Som hist i Sivet
 Blandt Blomster boer,
 Og Underlivet
 Som Slange snoer.

Den Jetters Datter
 Kong Frode skatter
 Med Uskylds Blod.
 Bag dunkle Bove
 I grønne Skove
 Hun gav ham Mod.
 Hun gav ham Kronen
 Og Lyst og Fryd;
 Og Huldrekonen
 Han gav sin Dyd.

Men Odin skuer
 Bed Glidstials Vuer
 Til Krat og Tiorn.
 Snart han opdager,
 At man bedrager
 Ekioldungens Born.
 Han Flodens Dronning
 Med Rædsel slaaer,
 Og Helge Konning
 For Taarnet staaer,

Og faster Flammen
 I Asestammen,
 Og Alt er Blus.
 Høit Biælken knager,

Dg Tæren brager
 I tørre Mos.
 Kong Frode viger
 Til Tarnets Rand;
 Men Ilden stiger
 Saa høit, som han.

Han raaber Naade,
 De Hænder baade
 Mod Himlen slaer.
 Men Helge svarer:
 „Nu du erfarer,
 Hvad Hevn formaaer.
 Høit Halsdan svæver
 I Skyen rød;
 Hans Skygge træver
 Sin Morders Død.“

Da Kalken svinder
 Af Frodes Kinder,
 Han blusker vild.
 Han skriger, synker,
 Dg Jngen ynker
 Ham i hans Ild.
 Da stiger Luen
 I Guders Gaard —
 Dg heit Havfruen
 Paa Flammen staaer.

I Baalets Bølger
 Hun halv fordolger
 Sin Snogedeel;

Men Arm og Bryster,
 Som huldt forlyster,
 Dem seer man heel.
 Hun rædsomt smiler
 I Mattens Rund,
 Og Fingren hviler
 Paa hendes Mund.

Et seljont Under!
 Man seer, hun grunder
 Paa blodig List.
 Alt Taarnet zitterer,
 Og Ilden knitterer
 Fra Qvist til Qvist.
 Kong Helge viger
 I kolde Nat.
 Da Flammen stiger --
 Og sluffes brat.

Men dybt i Fiorden
 En dæmpet Torden
 Sig hore lod;
 En Gysen farer
 I Heltesfarer,
 I Kongens Blod.
 Paa alle Kyster
 Slaaer Volgen op,
 Og Sivet ryster
 Sin Blomstertop.

Belges Euentyr.

VL

Roskilde bygges.

Naar Tordnen renset har med sine Skyer
Den qualme Luft, da blier den atter blaa.
De unge Blomsters Skionhed sig fornyer
Med dobbelt Rodme paa bedugte Straae.
Sol klækker Skoven ud, og Freden Byer;
De Hænder, som i Kamp med Sværdet slaae,
Maae brænde Tegl, og hugge Biælker lige,
Hvis Borgen af sit Gruus igien skal stige.

Kong Groar, blid og rolig af Naturen,
Skiondt ung af Aar, er gammel paa Forstand.
Med Smerte seer han hidsjet Leiremuren
Tilintetgiort ved Isefiordens Rand.
Hans Mod opflammes ei ved Krigerluren;
Men Fædrelandet trænger til en Mand,
Som dyrker Kunst, som tænker, hvor det gielder,
Som bygger atter op, hvad Kampen fælder.

Og medens Helges raske Hierte brænder
I Stavnen af den luegyldne Snekke;
Mens overalt, hvorhen sig Helten vender,
Hans blanke Baaben seirende forfrække:

Bevæge hist sig tusind travle Hænder,
 Og sætte Steen og Bialker snildt i Række,
 Og mure Bygninger i lige Rader
 Med brede Torv og rummelige Gader.

Den gamle Mimer, Froars ædle Ben,
 Har viist ham Stedet, hvor han skulde bygge;
 Thi ofte gif den unge Konning hen
 At spørge den guddommelige Skygge.
 Der var en Brønd — den springer viist igien —
 Den sprang i Leirestovens dunkle Hygge;
 Der sad den vise Gud ved Midnatstide,
 Og lærte Hver, som gierne vilde vide.

Men Jaa kun steg derned; den stolte Thor
 For Skoven stod, og vinkte dem tilbage.
 De meente, Kraft nødvendig var for Nord,
 Og frygted, her den skulde Skade tage.
 Skiondt Odin selv fra Balhals Gæstebord
 Hver Aften kom, for Bægeret at smage,
 De spotted stolt dog Siælens Herredomme,
 Og Styrken blev — en Ganger uden Tomme.

Hvor var det smukt, at see den vise Gud
 Med iisgraat Skæg, og klædt i Badmelskaaben,
 I Skoven, medens hist fra Skyens Brudd
 Den lyse Maane viste Himlen aaben;
 Den unge Drot i grønne Silkeskrud
 At søge Mimer uden Skjold og Vaaben;
 At see dem glade sig ved Hulen møde,
 Og skilles først mod aarle Morgenrøde!

„Søn!“ sagde Mimer, „her ved disse Bæld
 Du reise skal din By til Danmarks Ære.
 Det flade Siælland eier intet Fjeld,
 Som Helteborgen kan i Skyen bære;
 Men Kilder, Skov og Fiord kan giøre Skiel
 For hvad Naturen ellers maa undvære.
 • Byg her din Stad, og viid, i Tiden silde
 Den giemme skal dit Navn, som Groarskilde!

Dg naar alt længe Reirefkovens Træer
 Er vegne bort for Plovens Ugerfure;
 Naar Fiorden halv er sunken til et Kiær,
 Dg Intet sees af dine gamle Mure;
 Naar længst en anden By har reist sig, nær
 Din sunkne Kongsgaard, dine Tomfrubure:
 Skal dog med Taarn og Hal din Fiord begaves,
 Dg danske Kongers Liig skal der begravet.

Kong Helge seiler dristig midlertid,
 Dg breder ud sit Navn i Nordens Riger.
 Som Ornen høit i Luft, han fører Strid,
 Til Storm han kaster sine lette Stiger;
 Da entres, medens Bølgen hoi og hvid
 Opstummer med de grumme Havets Piger,
 Som fanger i et Net til Dodens Hvile
 De Liig, der styrte ned for Heltens Pile.

„Dg medens Helge glæder Aja=Thor,
 Saa skynder jer, I Tommermænd! at lave
 Et Badehuus ham ved den føle Fiord.
 Jeg selv har plantet ham en Ublehave.

Did skal han vandre hen fra Giestebord,
 Og fryde sig ved Yduns modne Gave.
 Der skal han nyde Livet, glemme Leire,
 Og styrke Kræfterne til nye Seire."

Ung Helge drager hjem en Sommernat;
 Mod Stranden langsomt Snekken Boven fløver.
 „Nu lad os komme bag paa Groar brat,
 Og faae ham til at troe, det er en Røver!
 Han sidder i sin Hytte hist forladt,
 Og Algermanden Kæmpens Hielp behøver.
 Nu lad os ængste ham med vore Feider!"
 Saa taler hiin, og sender først en Speider.

Forundret kommer Speideren tilbage:
 „Herr Konge! vi maae være draget feil.
 Jeg ingen Leirehytter kan opdage,
 Slet intet Gruus ved Isefiordens Speil.
 En Bold jeg saae sig rundt om Byen drage.
 En By! Kom, lad os heise vor Seil!
 En Trolde har os forført i Midnatsstunden;
 Vi lobet er i Bretlands Themis for Lunden." —

„Umuligt!" raaber Helge. „Herthedal
 Er her; jeg skuer Isefiordens Bove.
 I Skumringen jeg seer den store Gal
 Af Fædrelandets hvalte Bogeskove.
 Og skulde nu den vidtberømte Hval
 Sig ei fra Havet ind i Bugten vove?
 Afsted, at undersøge Byens Bolde!
 Jeg gysar ei, og allermindst for Trolde."

Hvor stor var hans Forundring, da han stod
 I Roskilds sikkre, rummelige Gader!
 Da saae han, Freden kræver ogsaa Mod,
 Og at der kæmpes kan foruden Blader.
 Fra Tøse han betragted ned til Fod
 Den fældne Broder, som var Kampens Hader,
 Men som formaede, mens han tappert fegted,
 At virke det, der var hans Glavind negtet.

Med Thor stod Asa=Mimer paa en Sky; ³
 Hiin Kraftens Hammer holdt, han Viisdoms Bæger.
 „Da“, raabte Mimer, „vil først Lofe flye,
 Naar disse Kraft eet Kongebryst bevæger.“ —
 „For meget!“ raabte Auka=Thor med Gny;
 „For splintre skal mit Lyn de danske Eger.
 Kun Odin Kraften blev med Viisdom givet.“ —
 „Nei,“ smilte Mimer, „dertil stræber Livet.“

Havfruen besøger Konning Helge.

Dagen er lang, og Sommeren heed,
 Snart Morgen paa Aften følger.
 Konning Helge gaaer til sit Badehuus ned,
 At qvæges i Havets Bolger.

Uf Biælker bygt, i rindende Vand
 Det staaer ved Bæle betrygget.

Det vender mod Nord til klaren Strand,
 Af Almetræer beskygget.

Et Sovestue er Badet nær,
 En Løibænk bredest derinde.
 Det dunkle Kammer har grønligt Skær,
 Thi Lovet vogter for Binde.

Konning Helge springer i Badet ud,
 Han sig i Vandet forlystet;
 Han ligner Ugir, den stærke Gud,
 Naar Volgen ham spiller om Brystet.

„Her er for snevert, her er for trangt.“
 Han aabner den Brædeluge.
 „Derude Badet er mere langt;
 Der skal mig Volgerne sluge.“

Han tumler sig, som den muntre Fisk,
 Af Strømmen vugget og baaret;
 Han er saa deilig, saa ung og frisk,
 Og Sivet sig vikler i Haaret.

Hist Hyrdepigen bag Træet staaer,
 Og ud fra Buskene titter;
 Stærkt hende Hjertet i Livet slaaer
 Bag Lovets skjulende Gitter.

De Trælle vente med Dugen hvid,
 Deri sig Konningen byller.
 Det er saa kolt i den Aftentid,
 Og Volgen mod Bølvene skyller.

„Forlader mig nu, I Trælle to!
 Jeg vil paa Bænken mig strække.“
 Der finder han snart en qvægsom Ro
 Paa Sivets flettede Dække.

Han slumrer ind ved Bolgernes Larm,
 Saa sagte sig snige de Stromme.
 Han stotter sit Hoved paa sin Arm,
 Og smiler i Heltedronne.

Ham synes at see Valkyrier tre,
 Der ned fra Regnbuen stige:
 Som frystet af den hvideste Sne,
 Hver rosenfarvede Pige;

Den ene med Sværd, den anden med Stang,
 Den tredie med færedede Pile.
 De sünge Kongen en Heltesang,
 Imens de kysfende smile.

Han strækker sin Arm saa færligom,
 At gribe Moen om Livet;
 Da vaagner han af sin skionne Drom —
 Og ligger ene paa Sivet.

Men underligt i det nære Bad
 Han hører Noget at klynke.
 Han lytter — grunder — han veed ei hvad —
 Og maa dog Klageren ynke.

Snart tykkes det ham, som var det Bind,
 Der foer fra Havet i Røret.

Snart selsomt det bevæger hans Sind,
Dg klinger saa lystigt i Dret.

Han aabner Døren af Granefæl,
Hvor Kysten synes at stige;
Da skuer han paa den nedhamrede Bæl
En frysende Tiggerpige.

Hun sidder ved den aabnede Dør
Med Loffer drivende, gule;
I Bølgen bag de skummende Rør
De spæde Fodder sig skiule.

Om Livet en Koste knapt sig slaaer;
Af Kuld han seer hende grue.
Hun er kun lidt over fiorten Aar,
Dg fast som Barnet at skue.

„Af, Herre! min Moder har mig forladt
I Badet, og mod min Billie;
Tillad mig at sove den eneste Nat
I Kammeret paa din Lilie.“

Ung Helge føler en selsom Lyst,
De Blik i Hiertet sig bore;
Bag Kysten knopper et Lilliebryst,
Dg Dinene tindre saa store.

„Dg kom du kun, mit vakre Barn!
Det blæser saa koldt derude.“
Om Haaret har hun et Fiskergarn,
Det ruller hun til en Bude.

Hun strækker sig paa det haarde Træ;
 Det Konning Helge bedrover.
 „Hvad gavner hende det lune Læ,
 Naar jeg hende Leiet berøver?”

Du hvile dig ved min Side her!
 Du kiender mit Helterygte;
 Jeg lægger imellem os mit Sværd,
 Saa har du Intet at frygte.”

Nu smiler hun sødt i rolige Blund,
 Mens Barmen synker, og hæves.
 Ung Helge prøver at sove, som hun,
 Men prøver det kun forgieves.

Han Diet tidt over Aigel skod,
 Etærkt sunkled Helten i Lue:
 ”Dg kosted det end min visse Dod,
 Jeg maa dog Soveristen skue.”

Da vender han sig, og bliver vaer,
 Med Arme svulmende, hvide,
 Den største Skionhed, Jorden har,
 At slumre ved hans Side.

Den sorte Kofte sig meer ei snoer,
 Og Pigens Indighed giemmer,
 Et tyndt og slagrende Solvermor
 Indhyller de deiligste Lemmer.

Tre Timer virked som hele Aar:
 Som Barn hun klynked paa Lilie;

Hun faldt i Søvn som en Knop i Baar,
Dg vaagnede som en Lilie.

De Dine, blaae som Rieerminder, seer
Med smægtende Blik og Taarer.
Da kiender Helge sig selv ei meer —
Dg Hexen Helten bedaarer.

„Farvel, min allerkiæreste Ven!“
Saa spotter hun ham med Latter;
„I Dag et Aar jeg kommer igien,
Dg bringer dig her din Datter.“

Saa synger hun vildt, og reiser sig op;
Til Skæl forvandles de Klæder,
Dg fælt hun bugter sin Slangekrop
Hen ad de fugtige Bræder.

Konning Helge griber med opbragt Sind
Sit Sværd, og hugger til Krybet;
Da saarer han kun den lette Bind —
Dg Havsruen dandser paa Dybet.

Havfruens Sang paa Dybet.

Vølter, I Kattegats skummende Bølger!
 Havfruen følger
 Ikke sin Glæde.
 Skum, o du Skibenes farlige Stræde!
 Rør dig fra Grunden;
 Hevnen er funden.

Lyd nu, o Sang, som skal Skioldungen haane!
 Høit imod Skaane,
 Høit imod Skagen.
 Lindesnæs vise med Bølgernes Bragen,
 At det fornemmer
 Havfruens Stemmer!

Maane, som hist giennem Drivskyen skuer!
 Lad dine Luer
 Selvomt med Glandsen
 Lyøne mig Brystet, og lyøne mig Svandsen.
 Havfruen taler
 Høit mellem Hvaler.

Stands nu din Flugt giennem dæmrende Taage,
 Svævende Maage!
 Sølhund paa Sandet!
 Vælt dig fra Brændingen atter i Vandet,
 Skynd dig at prise
 Havfruens Vise.

Frode, som offred til vældige Jetter!
 Trolden forgietter
 Ikke sin Dyrker;
 Dragen, som ruger paa Hevnen, sig styrker.
 Trøst dig, min Veiler!
 Hevnen ei feiler.

Helge skal falde for rugende Drage,
 Intet tilbage
 Boder af Utten.
 Listig skal Belysten, blodig skal Trætten
 Hevne dig, gode
 Jetternes Frode!

Aldrig i Niffelheim Lofe foragter
 Den, som ham slagter
 Menneskesønner.
 Herligt med Hevn han i Helvede lønner
 Den, som for Fryden
 Offred ham Dyden.

Helge skal spredes, som Avner for Vinden.
 Listigt har Qvinden
 Saaret hans Hierte;
 Lysten, som hun ham i Armene lærte,
 Vældig skal bruse,
 Barmen ham knuse.

Her nu, I Klipper! min frækfeste Datter:
 Snart skal hans Datter
 Hevne sin Moder.
 Skulde skal myrde sin eneste Broder;

Ei skal I savne
Blod, mine Ravne!

Smulmer mod Afernes hvælvede Himmel,
Bølgernes Brimmel!
Tonende rode
Flammende Nordlys nu Stjerneerne møde!
Datteren fodes,
Broderen dødes!

Nu har jeg sunget Forbandelsen over
Ekummende Bover,
Bellystens Bæger.
Hisset jeg skuer den lurende Ægir;
Nu vil jeg skjule
Mig i min Hule.

Ægir i Morgenrøden.

I Bølger smaae!
Nu stille, blaae
I kruse kun min Glade.
Let svæver Niord
Kun paa min Fiord;
Nu veeg hans Hustru Skade
Til Heklas Bierg
Med Trolde og Dverg
Og fæle Hvirvelvinde.

Der sværmer nu i Nætter ni
 Den frygtelige Qvinde;
 Imedens svæver Snekken fri,
 Som Fugl om Biergets Tinde.

Ei Døden grum
 Bag falske Skum
 Det kække Hierte saarer,
 Dg spotter vaad
 Med folde Graad
 De hede Kummerstaarer.
 Hver Kiøl med Jil,
 Som Lustens Piil,
 Nu giennem Boven render,
 Mens Solen rød bag Bolgen staaer,
 Dg smukt i Bandet brænder,
 Dg Freia fra de gyldne Haar
 Sin Dugg til Jorden sender.

Ni Dage nu
 Skal uden Gru
 Kun skue Fredens Snekke,
 Dg ingen Krig
 Dg intet Liig
 Min blanke Glade dække.
 Nu Korn og Malt
 Dg Skind og Salt
 Skal Kiøbmandsskibet fore;
 Rodterstighedens Bon paa Land
 Skal Guderne bonhøre,
 Dg Ladningen til sikke Strand
 Trygt over Bolgen fiøre.

Hift staaer dit Slot,
 Min unge Drot!
 Du sværmer vildt, o Helge!
 Du offred Ran
 Heel mangen Dan;
 Du vil ei Ugir vælge.
 Du stolt af Sind
 Med Blus paa Kind
 Den milde Gud foragter;
 Naar Stormen vælter Strommen stærk,
 Du helst i Kampen slagter.
 Men vogt dig dog for Lofes Bærk
 Og for de onde Magter!

Din Broder Gro
 Gjør mig saa fro;
 Ham mangler ikke Modet.
 Han kraftig staaer
 For Leiregaard;
 Men helst han sparer Blodet.
 Han er min Son.
 Hans Morgenbon
 Jeg faderligt maa love;
 Han siger: „Norge Rugen faaer
 Fra Tjesejordens Bove;
 Skaan Jernet, som tilbagegaaer,
 For mine danske Pløve!“

Stolt risler jeg
 Ud Bolgens Bei,
 Hoitsiddende paa Svalen,

Med Perlefrands
 I Morgenglands,
 Og skuer over Dalen.
 Nu Siællands Kyst,
 Som er min Lyst,
 Jeg faderligt vil pleie.
 Jeg jager Eild fra Grunden op
 Til hvert et Fiskerleie;
 Thi Siælland med sin Bogetop
 Er dog mit Yndlings=Gie.

De tre Mænd paa Sneen.

Det var en sildig Juleqvæld,
 Det var saa koldt, som paa Fjelseield.

De Giester forlade Kongens Gaard;
 Saa tankefuld ung Helge staaer:

„Halvandet Mar nu vel henrandt
 Fra den Tid, Hexen i Badet svandt.

Hun lovede mig det spæde Noer;
 Jeg haaber, hun holder ei sit Ord.“

Dankomning skuer af Vinduet ud,
 Da blandes Frosten med Regn og Slud.

Det syger saa hvidt med store Fog,
Dg Maanen dæmmer i Skyen dog.

Konning Helge skuer i Natten hen —
Han seer paa Sneen tre store Mænd.

Tre Gange red de hans Huns forbi
Alt over den snevre Gangersti.

De vare blege, bestæufte med Blod,
Dg Binden i deres Raaber stod.

En Helhest rede de paa for sande;
Af blege Bene var Hestens Pande.

De hilste Kongen i dunkle Nat,
Dg toge til deres brede Hat.

De viklede op det hvideste Liin,
Dg toge deraf det sorte Skriin.

De rakte ham Skrinet i Fiskergarn:
„Fru Tangkær sender dig her dit Barn.“

Konning Helge vilde de Nyttere svare —
Da mærkte han først, de borte vare.

Han hørte Hesten ved Fiorden i Skoven
Alt sparke Jsen med Hestehoven.

Han hørte dem plumpe ned i Fiord —
Han satte Skrinet saa bleg paa Bord.

Dankonning griber sin skarpe Kniv:
„Det lidet Utyste skal miste sit Liv.“

Han aabner Laaget med vreden Sind —
Da smiilte Moret med Rosenkind.

I Haarene var Sivblomster smaae,
En Solmors Kiortel har Barnet paa.

Han kiendte sig selv i Datterens Træk,
Han Daggerten falde lod af Skræk.

Den Glut kan tale, den spørger huld:
„Hvi vredes du paa din lille Skuld?“

Min Moder boer i den Kongsgaard blaa,
Hun sender mig Guld og Perler saa smaae.

Men nu vil jeg boe i min Faders Slot,
Jeg veed det vel, du est Danmarks Drot.“

Konning Helge hører den spæde Lyd —
Hans Dine vædes med Faderfryd.

Han trykker Barnet til sit Bryst:
„Nu kiender jeg forst den bedste Lyst.“

Da smiilte Glutten saa ondskabsfuld:
„Saa kiendes du dog ved din Datter Skuld?“

Vi meente, du varst saa fornem nu,
At Fiskerpigerne glemte du.

Hvor vil det ei min Moder fornøie,
Naar Taaren hun seer i min Faders Die!"

Med Tjorden stod en forfalden Muur;
Der bygged Kongen et Jemfrubuur.

En Nimme gav han sin Datter spæd,
Hver Morgen hun streg, hver Aften hun græd.

Hun agted ei Niis, hun agted ei Hug;
Men hver Dag Slutten blev mere smuk.

Kun naar man den stivt i Dinene saae,
Da spilled saa lumst det falske Graa.

Med Siv hun pynted sit sorte Haar,
Og leged sielden i Ublegaard;

Men hver en Aften med Glæde stor
Hun baded sig hist i Jeslørd.

En Fugl svinger for Kongen.

Nu Somren er atter tilbagevendt;
 I Efoven tændt
 Har Freia de knoppede Roser.
 Konning Helge sidder i Skyggen bold,
 Paa Baggen i Badet hænger hans Skiold,
 Hans Hielm, hans Brynichoser.

Han støtter til Haanden de loffede Haar,
 Hans Hierte slaaer,
 Og Blodet ham blusser paa Kinden.
 Han mindes Natten ved Tangfaers Barm:
 „Hun knuged mig heftigt, sødt i sin Arm,
 Og svandt, som Bladet for Vinden.

Hvi svegst du, deilige Lilievand!
 Din Drot i Dan?
 Kun fort var min Glæde paa Jorden.
 Nu sukker jeg hen mit unge Liv,
 Min hele Fryd var et Blomstersiv,
 Som smiler — og synker i Fiorden.

O, vendte du atter tilbage nu,
 Bist uden Gru
 I Mode jeg skulde dig gange.
 Naar kun for mig du est Qvinde skion,
 Hvad siger det siden Halsdans Son,
 Om du i Havet er Slange?

Hvi lærte du mig den korte Lyst
 Ved Elskovs Bryst?
 See, Skoven sig atter befrandsfer!
 Nu foler jeg kun den unge Vaar;
 Mit Spyd bestøvet i Hallen staaer,
 Og rustent hænger mit Pandser."

Da suser det i den Vindegreen.
 Fra mosgroet Steen
 Ung Helge skielvende springer.
 Da smutter af Træets grønne Skiul
 En toppet, søblaaglindsende Fugl
 Med purpurfærede Binger.

Den sætter sig ved Kong Helges Fod
 Med dristigt Mod,
 Og sjunger ved Kilden paa Kanden:
 „I Skoven de mylkrende Blomster staae,
 I Verden utallige Piger jeg saae,
 Een mere smuk end den anden.

Hvi sukker du for en Mø, som svandt,
 Naar nok iblandt
 Der er at vælge for Kloge?
 Omfavn dem smilende paa din Bei,
 Deel deres Elskov, og græn dig ei,
 Naar bort de smutte som Snøge!

I Angelsaxen der stander en Gaard,
 I Ungdomsvaar
 En Dronning hersker derinde.

Det maatte hver Ungersvend tilstaae,
 At aldrig han end i Verden saae
 Slig elskovvækkende Qvinde.

De store Lokker, i gyldne Pragt
 Om Halsen lagt,
 Ei Svanebrystet bedækker.
 Den fulde Læbe med Bellsyst leer;
 Men naar man i hendes Dine seer,
 Da Stolthedsblikket forstrækker.

Herr Konge! det var en Biv for dig.
 Og tro du mig,
 At Dlus's Hjerte kan flamme!
 Hun vil omfavne dig sødt i Lon,
 Naar hun erfarer, du est en Son.
 Af Ddins hellige Stamme.

Og agt du ei hendes hoie Mod!
 Af Emblas Blod
 Er hun, saavel som en Anden.
 Den vildeste Qvinde med Stang og med Sværd
 Erkiender tilsidst i den fiærlige Færd,
 At hun bor adlyde Manden."

Saa synger den liden Fugl paa Qvist
 Med megen Ligt;
 Den unge Konge maa studse.
 Den hopper langs med de skjulende Træer,
 Og springer ud i det fivede Ricer
 Som eddersvulmende Tudsje.

Men Kongen grunder paa hvad den sang,
 Ei hen engang
 Til Kiæret hans Die den følger.
 Han tænker paa Fruen i Sagenland;
 Og næste Morgen bestiger han
 Et Skib paa de glidende Bolger.

Helge reiser til Dronning Oluf.

Den velforgyldte Drage løb i de Bolger blaae
 Til Sagenland mod Borgen. Da skued Helge staae
 I Binduet deroppe heel mangan deilig Maard.
 Herlig speiltes i Vandet den stolte Kongegaard.

Da spurgte Helge Konning Reigin sin gode Mand:
 „Kiender du de Piger, som staae paa Borgens Rand?
 I herlige Klæder de vise dristigt Mod,
 Og tælle vore Kæmper paa den speilklare Flod.“

Da svared Reigin Kæmpe: „Nu skalt du siige mig,
 Edle Herre Konning! og hvilken lyster dig
 Af disse tydske Qvinder i de sneehvide Liin?“
 Da svared Helge: „Seer du hiin ædle Jomfru fin?“

Med store Dienlaage hun skuer dristigt ned,
 Og herligt spulmer Dugen over Evanebarmen bred.
 Hun er saa smal i Midie, hun er til Maade lang;
 Jeg vedder, det var hende, som Fuglen mig besang.“

Da svared Keigin Kæmpe: „Der gittede du sandt.
Som Maanen mellem Stjerner, hun straaler iblandt
De gyldenlokkede Piger; thi Dronningen du seer.“
Da tænkte ungen Helge paa Tangfiær ei meer.

Nu bed den ædle Dronning de unge Piger gaae
Fra Bindvet, og ei saa nysgierrige staae,
Ei give paa de Gæster i Kongeskibet Agt.
Hvad Dronningen da talte, det blev dem siden sagt.

Den luegyldne Snekke da løb paa hviden Sand.
Helge, den heel Driftige, da førte paa Land
Sin fulsorte Ganger, som reist var over Sø.
Det saae fra hendes Bindve den kongelige Mø.

Hans Sadel var stenet, og Sadelbuen smal.
Op rede da de Kæmper til Dronningens Hal.
I Sadlen hang Bælter af flaren Guld saa rød,
Hans Loffer ham fra Hielmen over Skuldrene flød.

Med Spyd, som var blanke, med velslebne Sværd
Da nærmed sig til Borgen Skioldungens Hær,
Med stærke Jernsporer, med Skarlagenkind;
Det skued Dronning Dlus, saa tankesuld i Sind.

De Snekken lod i Fiorden uden Bogter staae.
Kongeborgens Taarne saa vældige de saae.
Den Kongsgaard var bygget ved Floden paa det Næs
Af ædle Marmelstene, saa grønne som Græs.

Da aabned sig de Porte, da Kongen kom derhen.
Dem i Møde løbe de staalklædte Mænd,

Modtog deres Gæster, alt som de kunde bedst:
 „Nu flyer os eders Vaaben, eders Skjold, eders Hest!“

Da sagde Reigin Kæmpe: „Dem vogte vi vel selv;
 Sværdet kan man bruge paa Land, saavel som Elv.“
 Gienstvarte Ridder Ulrik: „Det er en gammel Skif,
 At aldrig Noget væbnet i Kongeborgen gif.“

Da spændte Konning Helge sin Glavind strax fra Bælte.
 Ugierne gjorde ligesaa de andre Danerhelte;
 De mumled: „Uden Vaaben og Skjold er fremmed Mand,
 Hvad Biorn er uden Klo, og hvad Ulv uden Tand.“

I Dronningens Hal der stod den Kæmperad.
 Med Edilstene Sluf paa Kongestolen sad:
 Rubin om smekke Midie, og over Barmen fuld
 Silken den hvin grønne med Blader af Guld.

Paa hendes lofte Hoved en taffet Krone stod;
 Rinden var som Rojer, og Læben var som Blod.
 De Dine ligned Himlen, som Skyen dækker halv;
 Hvor den Jomfru skued, der Heltene skialv.

Da bodes Konning Helge til Velkomst en Drik.
 Ud i Fegtergaarden da Kæmperne gif,
 Den granvorne Skjoldmø bandt Hem om hviden Arm.
 Da stod igien de Piger i Bindvernes Karm.

Hun raabte: „Konning Helge fra Danmarkis D!
 Og vilst du Dysten prøve med den vaabenklædte Mø?
 I Fald du Epillet vinder, da vorder jeg din Liv;
 Men dersom Sluf seirer, det koster Helges Liv.“

Helge Keirekoning til Oluf svarte Ja.
 Ind i Fegterfredsen bragte man da
 I guldslagne Skeder to frygtelige Sværd.
 Gaa! da begyndte den heel lystige Færd.

Hun greb om Sværdeskæftet med sin sneehvide Haand,
 I Dinene da sunkled Valkyriernes Aand.
 Men Danerkongen bedte for Hugget med sit Skjold,
 Han agted ei at dræbe den Jomfru saa bold.

De stærke Hug paa Hielmen i Borgegaarden lod,
 Funken fløi fra Staalet, men intet Blod der flod. •
 „Ha,“ raabte Dronning Oluf, „jeg seirer vist, giv Tid! —
 „Ja,“ svarte Konning Helge, „men ei i denne Strid.“

Hun hæved sin Glavind, den blinkede med Harm;
 Da greb Skjoldungen vakkert omkring Skjoldmoens Arm,
 Afvristed hende Sværdet, i Luften hen det foer —
 Da kasted han med Lethed den Jomfru paa Jord.

En dobbelt Purpurrodme da hendes Kinder fik,
 Bildt skuled under Raaget de stolte Jomfrublik;
 Men snart med Smil paa Læben fra Græsjet op hun steg:
 „Nu skynder eder, Piger! binder Krandsen af Gæg.

Men først dog, Herre Konge! vi Dysten prove maae,
 Hvo af os kan Stenen længst i Luften slaae.“
 Hun hentede den med Liste, hun hen i Græsjet sprang,
 De blanke Baabenklæder ved Steenkæftet klang.

Helge, den heel Driftige, den største Steen da tog,
 Han lagde sig tilbage, mod Himlen han slog;

Man saa den aldrig mere, den hvisled med en Lyd —
Den fløi, som seent i Høsten en Træfugl til Syd.

Da meldte med stor Lyste den unge Dronning saa:
„Du har mig overvundet; det bør jeg dig tilstaae;
Men hvis du mig vil løse, Herr Konge! fra mit Ord,
Jeg skienker dig med Stene den kosteligste Giord.

En Krone med Rubiner den skalt du ogsaa faae.
En Skioldmø kan saalidet som Egteviv bestaae.
Naar Sommerfuglen parres, da maa den snarlig døe;
Kun Knoppen eier Styrke, men Blomsten gaaer i Fro.

Jeg onsker at forblive, hvad nitten Aar jeg var;
Thi lad os drikke Vinen af de guldslagne Kar!
Jeg giester dig som Dronning, men ikke som din Viv.“ —
„Nei,“ svared Helge, „derfor jeg voved ei mit Liv.

Jeg kiender dine Tanker: først Hinden er saa sky,
Den spræller, og vil hurtig fra Jægeren flye;
Men snart han den dog tæmmer, den rolig gaaer i Baand,
Dg æder sine Krummer af Jægerens Haand.“

Da Dlus nu vel mærkte, hvor stor hans Elskov var,
Da rødmed hun med Tausked, og skienked i de Kar.
Det Bildsvinehoved paa Bordet kom paa Stund
Med Egeløv i Dret, og med Blommer i sin Mund.

Da spilled de Jægere, som Brugen var paa Jagt,
Ad Døren ind de treen i den sommergrønne Dragt.
Da skar den ædle Marskalk med Kniven i det Sviin,
Gaa! da sprubled i Bægeret den Viin.

Heel svarligt blev da druffet, saa Sved paa Banden sprak.
 Af Elskov var alt Helge beruset, før han drak.
 Han saae i hendes Die, han lued som et Blod,
 Han trykte hendes Haand, hendes Knæ, hendes Fod.

Nu sank den unge Beiler i Jomfruens Arm,
 Dybt Munden han begravet i den sneehvide Barm;
 Der kolte han sin Læbe, der hvuilde han sin Kind,
 Der vugged ham de Bolstre saa listeligt ind.

„Dg hør du nu, min Terne! og bring i Hallen strax
 Fra Buret mig min bedste, min blinkende Sax.“
 Saa klipped hun hans Loffer, hans lange Hovedhaar.
 Ud bares da de Kæmper fra Dronningens Gaard.

Man bragte dem paa Skibet, alt paa det kolde Dæk;
 Men Helge Konning snorte man i en Lædersæk,
 Hans Jøse de bestroge med det fulsorte Beg.
 Den næste Dag, han vaagned, da blev han rød og bleg.

Han stirred uden Mæle, han taled ei et Ord,
 Han speilte sit Hoved i den speilklare Fiord,
 Da nikked han saa langsomt, da blev ham Banden rød,
 Dg Taaren ham saa bitter over Læberne flod.

„Afsted nu, mine Kæmper! afsted, mine Mænd!
 Jeg haaber, næste Sommer vi giestes her igien
 Med hundrede Skibe, med ti tusind Sværd.
 Jeg mærker, Dlus elsker den drabelige Færd.

Hun vugged mig i Sovne med Hevnens glade Harm,
 Forræderstien, den Kloge, paa sin sneehvide Barm.

Jeg siger eder, Kæmper! at snart til Helges Lyst
Skal Skibet hende vugge paa Bølgernes Bryst."

Saa heised han sit Anker, og løb til Drefund.
Den skældæfte Havfru sig hæved fra Grund;
Hun strakte høit sin Nakke, hun efter Skibet saae,
Da svulmed og da sortnede de Bølger saa blaae.

Hun loe en Skoggerlatter; det over Havet gjaaldt,
Saa Maagerne forfærdet paa Bugene nedfaldt
Da styrted mangen Sømand forstumlet overbord,
Men kraftig styred Helge det knagende Nor.

Han sad som Hler Wgir i luegyldne Stavn;
Han undgik hvert Skær, og løb hurtig i sin Havn.
Han kunde tæmme Havet og Klipper og Bind,
Kun ikke sit eget hevngierrige Sind.

Skulde dandser for sin Fader i Roskilde.

Ronning Helge lander i Isefjord,
(Ung Skulde dandser paa Lilie),
Han kaster sin Glavind saa bleg paa Bord,
Til Hevn kun stunder hans Billie.

Han sidder paa Bænk med Jarler ti,
De Trælle Mioden ombære.

„Thor give, den Fest var snart forbi!
Hvad er en Fest uden Ære?“

Konning Helge vandrer i Maaneskin,
(Ung Skulde dandser paa Lilie),
Han drager sit Sværd af det brune Skind,
Og halsbugger Rose med Lilie.

Han synes at skue kun Spot og Had
I Blomstens svulmende Bæger.
Han harmes over det Rosenblad,
Som lefler i Binden, og leger.

Kong Helge grubler ved Nat og ved Dag,
(Ung Skulde dandser paa Lilie):
„O, hvor dog Manden er mat og svag,
Som tvinges af Qvindernes Billie!“

I hente mig Skuld, min Datterlil,
Fra Jomfruburet i Skoven!
Hun svæver saa let ved det Strængespil,
Som Bladet svæver paa Boven.“

Ung Skulde kommer. Saa listig grum
Hun smiler, mens Diet brænder.
Saa hvide, som Havets hvideste Skum,
Er Armene, Brystet og Hænder.

Hun har saa liden, saa deilig en Fod,
Som noget Die vil skue.
For selsomtjmidige Ledemod
Maa næsten Konningen grue.

Bed Sækkpibens og Trommens Lyd
 Ung Skulde danser paa Lilie;
 Men liden kun er Faderens Fryd,
 Skiondt Datteren lyder hans Billie.

Ung Skulde knæler ved Faderens Fod,
 For sig med Mioden at lædske.
 Han skienker hende den Drik saa god;
 Hun rækker af Guld ham en Kæske.

Dronning Ulufs Billed paa Laaget staaer,
 Han aabner Kæssen bevæget —
 En Lok han seer af sit eget Haar,
 Tæt sammenklinet med Beget.

Da drager han ud sit Sværd i Harm,
 Og hugger efter sin Datter;
 Men Skulde griber om Konningens Arm,
 Og synger yndigt med Latter:

„Min Fader! Sværdet i Balgen slut.
 Hvi harmes J over den Hulde?
 Hvad Uluf i Sagen har forbrudt,
 Hvi skal det hevnes paa Skulde?”

En Helt kan være saa stor, saa stor,
 Dog trænger Lyset til Skyggen;
 Han elkes af Odin, elkes af Thor,
 Men Freia vender ham Ryggen.

Han hugger Pandbret itu med Lyst,
 Naar han sin Fiende forfølger,

Men faares selv af et Liliebryst,
Som alt for nøgent ham følger."

Saa stunger den Blud med spodske Ord,
Alt mens hun danser paa Lilie.
Konning Helge stirrer saa stivt til Jord,
Og blegner saa hvid, som en Lilie.

„Nu, ved den evige Thor i Sky,
Snart skalst, min Datter! du finde,
At den, som Heltene tvang at flye,
Gi viger feig for en Qvinde.

Jeg mindes Fuglen paa Lindeqvist,
Jeg mindes de herlige Sange.
Med Magten ei, med snedige List
Man Rattergaleen skal fange."

Helges og Froars Affked.

Helge.

Stedsse sidder her du rolig
Under Egetræets Skygge.
Broder! vilst du evig bygge?
Graven blier din sidste Bolig.
Du est ung endnu og vaffer;
Mid dog eengang under D,
Fæst du dig saa væn en Mø,
Mens paa Havet Helge flaffer!

Hroar.

Helge flakker om paa Hav.
 Vil da Helge evig flakke
 Paa den luggyldne Smakke?
 Volgen blier din sidste Grav.
 Daarligt du bebreider mig;
 Hvorfor har du selv ei Dronning?
 Du est Danmarks ældste Konning,
 Utten stamme bor fra dig.

Helge.

Det er ikke skeet, som sagt.
 Dste har alt Freias Kerte
 Lærdt i Glammer dette Hierte;
 Helge fiender Freias Magt.
 Men i hendes Frugt jeg fandt
 Fæle Nastronds Orme nage;
 Bitterheden blev tilbage,
 Og den forte Sodme svandt.

Hroar.

Ilden funkler i dit Die,
 Blegghed hviler paa din Kind.

Helge.

Snart det kan igien sig soie,
 Helge blusjer fro i Sind.
 Han er syg — maa læges forst.

Hroar.

Hvilken Sygdom kan det være?

Helge.

Saaret brænder i hans Ore,
 Hevnen er hans Jæbertorst.

Hroar.

Oluf trodser paa sit Slot.

Helge.

Stille, Broder! stille, stille!

Hroar.

Stolte Dronning!

Helge.

Skionne Frille!

Alt endnu kan vorde godt.

Hroar.

Siig, hvad svulmer i din Barm?

Selvomt du paa Jorden stirrer,

Diet sumflet, Læben dirrer —

Helge.

Hører du den muntre Larm?

Hroar.

Dine Helte gaae ombord;

Hundred skionne stolte Snekker

Med de hvide Seil bedækker

Fladen af min Isefjord.

Helge.

Det var Fugle, som du saae,

Fugle, som paa hvide Binger

Sommeren til Sagen bringer

Over alle Bolger blaae.

Keden venter hist paa Bæg.

Hroar.

Kommer du da snart tilbage?

Helge.

Ja! naar først min vrede Drage
Ud har ruget sine Veg.

Helge seiler atter til Saxland.

Saa foer han fra sin Broders Favn,
Da Roret ret var stillet.
Han stod i den forgyldte Stavn,
Som det udskaarne Billed.

Han mærked ei, han aad og drak
Kun, som den syge Qvinde.
Han skiendte paa den jene Smak
Dg paa de svage Binde.

„Hvor kommer det, at Sneffen gaaer
Saa langsomt nu og dovner,
Da Binden dog fra Norden staaer,
Dg Silkefeilet bovner?“

De Kæmper stilled Skiold ved Skiold
Bed Rælingen saa blanke.
Smukt lued den forgyldte Bold
Med Buler og med Hanke.

Da Binden hørte næsten op,
Med Aarerne man leged,

Den frygtelige Edderkop
Saa langsomt sig bevæged.

Da listeligt Fru Tangfær loe,
Hun fulgte med fra Havnen.
Som Muslinger paa Kiolen groe,
Hun flyngte sig til Stavnen.

Hun gjorde Beien tung og lang,
For Kongen at forhaane;
Men hoit paa Dækket Helte sang
Bed Nattens klare Maane:

Kæmperne.

Ungerne vide,
Hvad Bjørnen maa lide;
Kløerne vøge, dem lystet at stride.
Munter, Herr Konge! munter, sat Mod!
Smart er Forsmædelsen sønet med Blod.

Helge.

Løstigt vi komme, som Freia til Jetten,
Ikke forglemme vi Skioldunga=Vetten.
Stene paa Barmen,
Hamren i Armen —
Ha, hvilken Fæst!

Kæmperne.

Odin skal sadle sin Ottesføds=Hest.

Helge.

Ingen vi dræbe,
Esvagt kun vi saare.
Kysse kun vil jeg forbittrede Læbe,
Blod skal ei flyde, men brændende Taare.

Kæmperne.

Taarer kun flyde?
 Lidet da vist har din Hevn at betyde,
 Danemarks Drot!

Helge.

Huff, vore Fiender
 Gre kun Qvinder!
 Mindes, at Spotten bør hevnes med Spot!

Kæmperne.

Ha, hvilken Fæst!

Helge.

Men Ornen kun truer

Høgen, og ei de uskyldige Duer:
 Hellig os være
 Rigernes Gre!
 Hende kun henter den luende Drage.

Kæmperne.

Nu har vi lidet af Beien tilbage;
 Hissjet vi see,
 Taarnene tre,
 Spirene blinke.

Helge.

Heimdals Haner fra Spirene vinke.
 Skoven skal skiule
 Snekkerne gule.
 Rask nu paa Land!
 Skyder de vuggende Skuder i Sand!

Helges List.

Da nu de Kæmper stode
 Bag Skovens dunkle Green,
 Hvor hvide Bolger toede
 Den nøgne Klippesteen;
 Hvor Birken nær ved Bogen
 Med sine Grene hang,
 Og hvor de horte Giogen,
 Mens Nattergalen sang —

Da sagde Konning Helge:
 „Af tvende haarde Kaar
 Det blideste vi vælge,
 Som Helten vel anstaaer.
 Jeg seiled over Vandet
 Med Kæmper og med Mod;
 Men jeg vil skaane Landet,
 Og jeg vil spare Blod.

Vi vil ei overfalde
 De Saxer her med List,
 Men Dronningen udfalde
 Til Fuglesang paa Dviſt.
 Lumſt i det ſidſte Stævne
 Forraaded hun ſin Ben —
 Og ene vil jeg hevne
 Mig koſteligt igien.

I Fald det ſkulde gielde,
 Og lykkes det ei her,

Da kommer J med Bælde,
 Med Fakler og med Sværd.
 Men nødig denne Slange
 J Buret maatte døe;
 Min Hu staaer til at fange
 Heel levende den Mo.

Derfor, J Kæmper! skiuler
 Jer denne korte Frist
 I disse dybe Huler.
 Vor Flaade dækkes hist;
 Den skiules af de Grene,
 Saa langt fra Borg og Byer.
 Nu vil jeg gaae alene
 Paa mine Eventyr."

Derpaa med beget Koste,
 Med lange hvide Brog,
 Som end man jeer saa ofte
 En Somand paa sit Tog,
 Kun med et gyldent Bælte
 Og med sit blanke Sværd
 Den høie Drot for Helte
 Var rustet til sin Færd.

Paa Skulderen han lagde
 Med Guld og Sølv en Sæk;
 Derpaa Farvel han sagde,
 Og svandt bag Skovens Hæk.
 Kun nogle raske Skytter
 J Smug han følge lod.

To lave Fiskerhytter
 Ved Muslingstranden stod.

Den gamle Fister skifted
 Sig til en Morgendræt;
 Han spiled ud, han fliffed
 Med Kork og Bly sit Net.
 Hans Qvinde stod ved Bandet
 Og angled alt en Stund;
 Og Baaden laae paa Sandet
 Mod Himlen med sin Bund.

Den danske Konge vidste:
 Hvor Folk ved Havet boe,
 Er Fisteren den Sidste,
 Som ei er Kongen tro.
 Han elfter Fædrelandet,
 Saa tarvelig som arm,
 Han hærder sig paa Bandet,
 Og Faren gior ham varm.

Den unge Danmark's Konning
 Grov Sæffen ned i Muld;
 Han vidste, Sagers Dronning
 Heel gierrig var paa Guld.
 Han vidste, det var Loven,
 Saa her, som overalt,
 At hvad man fandt i Skoven,
 Til Kongeskatten faldt.

Han lod, som ei han mærked,
 At Fisteren ham saae.

Han lagde Haand paa Bærket,
 Og grov i dunkle Braa.
 Han sagde til den Ene,
 Der fulgte ham som Ven:
 „Reigin! bag disse Stene
 Den stiales ei igien.

Hvad skader det, at Havet
 I Nat med Storm og Ekraft
 Mit Fartoi har begravet?
 Jeg redded dog min Sæf:
 Vel femten Pund af Guldet,
 Og vel af Solvet ti.
 Det glemmes under Muldet,
 Og Faren er forbi.

Ei længer her jeg tover,
 Til Danemark jeg gaaer.
 En tapper Havets Røver
 Sit Sømandskab forstaaer.
 Et Skib jeg rustet atter,
 Og gaaer i Ledingsfærd,
 Og Tydskeren mig skatter
 Af Angst for mine Sværd.“

Derpaa han bort sig vender,
 Og Bei mod Skoven tog.
 Forbaust i sine Hænder
 Den gamle Fisker slog.
 Han sagde: „Hør, min Qvinde!
 Saaest du den Røver hist,

Der dybt i Skoven inde?" —
 „Ja," svared hun, „forvist!

Der gaaer han med sin Spade.
 Men saae han, her vi stod,
 Bort Liv vi maatte lade;
 Han saared os til Blod." —
 „Hvad?" raabte Gubben, „saare?"
 I det han slap sit Net,
 Og greb sin Fiskeraare;
 „Man saares ei saa let.

Men nu jeg ufortøvet
 Gaaer til min Dronning hen;
 Thi Skatten under Lovet
 Hun hæve skal igien.
 Jeg hører, at hun jager
 Alt hist bag Krat og Torn;
 Thi høit fra Skoven brager
 Det raske Jægerhorn."

Jagten.

Fiskeren den gamle da skyndte did sig op,
 Hvor Hornets Toner mægtige lod ud fra Skovens Top;
 Hvor Dronning Dlus jaged, alt som hun kunde bedst,
 I grønne Jægertrøie paa den sneehvide Hest.

Hun havde først sig badet i køligsalte Sø.
 Stolt speilte sig i Vandet den herlige Mø,
 Saae, hvor de trinde Lemmer som Dlie Draaben skod,
 Mens Vandet over Skuldrene fra Haaret nedflod.

Da horte hun, i Sivet en gammel Svane sang;
 Hun kiendte vel dens Stemme, det lod saa mangen Gang:
 „Nu skynd dig, unge Dronning i friske Skionheds Glands!
 At fælde Hiorten brune bag Skovenes Krands.

Jeg lover dig en Glæde, som aldrig du har smagt,
 Jeg lover dig den bedste, den ønskeligste Jagt.“
 Da skyndte sig Fru Dlus, sit Haar hun flette lod,
 I Dugen tørte Pigerne den sneehvide Fod.

Paa hendes trinde Lænder blev Silkebrogen ført,
 De Kloverblads Stovler over Anflerne snørt,
 Derover svulmed Benet saa deiligt og saa rundt,
 Da blusjed hende Kinderne med Blodet saa sundt.

Et tunget Skiort til Knæet de lette Folder slog,
 En Hat af Floil hiin sorte hun paa sit Hoved tog.
 De tre violblaae Kiære høit gynge paa den Hat;
 Staalbuler over Brystet med Stene besat.

Et Kastespyd hun hæved, saa blinkende, saa langt;
 Et lidet Sværd ved Siden, saa bredt og saa blankt.
 Hun sad, som en Valkyrie, med Blikket høit og stolt,
 Og Brystet under Bulerne for Elskov saa koldt.

Nu blæste den Jæger i gyldenblanke Luur;
 Da iulte Jægerstæren fra Dronningens Buur.
 Det horte Hjerten brune, han løb i Skoven ind,
 Han snøstet med sin Næse, han stille sig for Bind.

Saa raadvild nu i Skoven han springer om og flakker;
 Paa Nyggen tilbage han lagde sine Taffer,
 For ei i Krattets Grene at hænge villet fast.
 Da standsed Sættepiben den Hjort i sin Hast.

Han lytted, han dræled, han elstet denne Lyd.
 Dlusf paa sin Ganger fremstjyrted med sit Spyd;
 Da sprang ham med en Pethed over Gresten bred,
 Hans Taffer giennem Buxkene sig raslende sled.

Da giøede Hundekoblet, da led det Jægerhorn,
 Hjerten man forfulgte giennem Krat, giennem Torn.
 Med Spydet strakt i Luften var Dlusf forud.
 Da frygted Skovens Kønge det dræbende Skud.

Han smutted giennem Buxken, hun fulgte ham saa snart,
 Hun ændsed saa lidet den heel vovelige Fart.
 Da ganske sig forvilled den kongelige Mo,
 Hun stod ved Fiskerhytten — og Hjerten sprang i So.

Fiskeren den gamle da nærmed sig paa Strand,
 Dybt hilste sin Dronning den ærlige Mand.

Hun sagde: „Gamle Fisser! hvad standser du mig? Gaa!
Derude svømmer Hjorten i Bolgerne blaae.“

Den gamle Fisser neied for Dlus dybt sig ned,
Han sagde: „Mange Hjorte du vist i Skoven veed;
Men Solvet hiin hvide, men klaren Guld saa rød,
Deraf kun giemmer Jorden saa lidet i sit Skiod.“

Da steg den stolte Dronning af Gangeren brat;
Hende lysted at fange den herlige Skat.
Hun vandred hen til Brinken med den sneehvide Mand.
Da traadte Konning Helge fra Busken paa Stand.

Med sine raske Skytter han Kreds om hende slog,
Bed Lillehaanden listelig den Jomfru han tog.
Han sagde: „Dronning Dlus! her giemte jeg min Skat,
Og Jomfruen skal blive hos Helten i Nat.“

Da Dlus Helge skued, da blev hun rød og hvid,
Da skælved hende Læberne; hun talte bonlig blid:
„Velkommen, Herre Konge! mit Epeg du mig tilgiv!
I Aften paa min Kongsgaard jeg vorde vil din Viv.“ —

„I Aften paa din Kongsgaard min Viv du vorder ei,
Jeg fører dig paa Skibet, paa Belgernes Bei.
Hvad ei du vilde give, det tager jeg mig der.
Og frygt du kun Intet, skion Jomfru saa skær!“

Jeg rager ei dit Hoved, jeg flipper ei dit Haar,
Jeg hylde vil din Skionhed, din blomstrende Vaar.“
Saa lod han hende fore paa Skibet ud i Hast,
De Ungersvende smilte med den herlige Last.

Tre Uger beholdt han paa Dragen der den Nø,
 Saa agted han sig atter til Danemarks D.
 I Tollen hiin lille paa Stranden mellem Siv
 De esterlod den unge fortvivlede Liv.

Oluf paa Strandbredden.

Min Ure svandt, min Skændsel blev tilbage,
 Nat er min Klage.

Jeg fandt det Skam, at være Ugtemage;
 Nu er jeg mindre,

Og bittert Garmen raser i mit Indre.

Hviin, fæle Nat! Skjul, Sky! paa Himlens Bue
 Din Maanes Lue;

Jeg blues ved mit usle Selv at skue.
 Sval — sval med Binden,

O Riord! det Blod, som brænder mig paa Kinden.

En Balmufrands her skælvende jeg fletter,
 Paa Haaret sætter,

At jeg min Sorg, min Skam, mit Liv forgiætter,
 At Dedens Slummer

Maa lese den Fortvivlede fra Kummer.

Slug, Storm! hans Skib, fast Belgerne paa Dække,
 Nedstyrt hans Snekke,

Lad Havets Orm den ned i Dybet trække,
 Lad et Uhyre
 Sin Hunger paa hans lumste Hjerte styre.

O Jordens Liv! bedræglige Giøglen!
 Men her er Nøglen
 Til Dødens Port, som redder mig fra Døglen,
 Der Hjertet suger.
 Min blanke Daggert sidste Gang jeg bruger.

Nys blomstred jeg med Jomfru-Kongekrone
 Paa Sagens Throne;
 Nu hvirvler Haaret om den blege Kone,
 Om Helges Frille.
 Stærkt stormer hendes Bryst i Nattens Stille.

Farvel, I Kæmper, som saa gierne lode,
 Hvad eder bøde
 De stolte Blik, som nu med Feber glode!
 Farvel, I Haller!
 Nu bygges skal mit Slot af Muslingskaller.

Farvel, I Piger, som saa huldt hver Morgen
 Paa Taarneborgen
 Udsmykke mig! nu smykker blegt mig Sorgen.
 Mig Morket skjuler,
 Og Hel nedraaber mig til sine Huler.

Men Dluvs Liig skal Solen aldrig finde;
 Den knuste Qvinde

Skal ud med Flodens stærke Bolger rinde,
 Hvor evigt ene
 Beenraden viles i Steenplantens Grene.

Oluf kommer til Havfruen.

Saa hæved hun sit blanke Staal,
 Den blege Nattens Qvinde:
 „Nu har min Smerte naaet sit Maal,
 Og nu skal Blodet rinde.
 Det røde Blod i dunkle Band!
 Jeg styrter fra den bratte Strand.
 En dobbelt Død forsøder:
 Jeg drukner, og jeg bløder.“

Saa hæved hun sin Arm i Hast —
 Da holdt en useet Finger
 Det skarpe Jern i Luften fast,
 Sterkt sused Nattens Binger.
 Da slap hun det med Smil paa Kind,
 Og sprang i blegen Maaneskin,
 Saa flagrende med Svæven,
 I Bolgen uden Bæven.

„Nu luffer jer, I Dine! til,
 Nu Døden sig forbarne!
 Saa endtes Livets korte Spil
 Og al min bittere Harme.“

Da sank hun ned — og sank — og sank.
 Hver Favn blev Volgen mere blank;
 De sorte Mattens Bover
 Som Himlen ovenover.

Dg synkende, som giennem Luft
 Paa Skyen en Gudinde,
 Hun mærkte snart en Blomsterdust,
 Som bragtes af de Vinde.
 Dg Sivet var ei længer vaadt;
 Dg deiligt af Krystal et Slot
 Stod høit med sine Haller,
 Bedækt med Perleskaller.

Et andet Liv, en anden Aand
 Hernede hersked. Muren
 Var ikke bygt af Kunstens Haand,
 Men dannet af Naturen.
 To Hvaler holdt ved Porten Bagt.
 Men Dagens Lys var mere svagt;
 Mørkt saae hun Himlen, blaane,
 Dg Solen var en Maane.

De Blomsters Duft var ei saa sød,
 Som hiit ved Sommertide.
 Ei Rosen her var nær saa rød,
 Men Lilier mere hvide.
 De strakte sig i Maaneskiær
 Med Bægerne, som Palmetræer.
 Da lob ved deres Rødder
 Det Bildt, men uden Fødder.

Hun saae en Havfru paa en Hai
 At jage Skovens Fiske.
 De toge giennem Lufsten Bei,
 Saa svævende, saa friske.
 Men ilende med lette Slor
 Hun traf dem med et Spyd af Ror;
 Da blev med Skum hun kronet,
 Og Sneglehornet toned.

„Velkommen, Duf! i min Lund,
 Velkommen i min Stue.“
 Saa smilte med en venlig Mund
 Den stolte Havets Frue.
 „Folw Maaneder bliv her hos mig!
 Saa skal jeg atter sende dig
 Til dine Sager stærke;
 For Digt skal Ingen mærke.

Imidlertid jeg vil paa Land
 For dig dit Folk velstige;
 Og ganske, som to Draaber Vand,
 Vi skal hinanden ligne.
 Du hersker dybt paa Havets Bund;
 Jeg hersker høit i Begelund.
 Du skalst dit Foster føde,
 Men ei for Staalet blode.

Man troer, du dig forvildet har
 Bag Skovens Eggestammer;
 Du est de Sager dyrebar,
 Og Heltens Hierte flammer.

Jeg taer din Skikkelse, dit Navn,
Dg Ingen mærker Dluvs Savn.
Naar fødte du har din Datter,
Da est du Dronning atter.

Hvad der er skeet, det veed kun vi,
Derom skal Ingen brumme.
Din Forgetid er snart forbi,
Dg mine Fjst er stumme.
Jeg fordrer for min Hielp saa god
Kun, at du hader Helges Blod,
Dg at du efter Evne
Dig frygteligt vilst hevne."

Det svor hun høit; og Tangfiær foer
Til Søens Overflade.
Men Dluv blev, hvor Tanget groer
Med sine lange Blade.
Hun blegned som den hvide Bæg;
Thi fæle Mand med sorte Skiæg,
Dg nedentil som Rissen,
Opvartede ved Disken.

De bragte hende Mad med Ewig,
Som hentet var fra Landet;
Men selv de aad de Dodes Liig,
Som druknet var i Vandet.
En Midienat, da Stormen lod,
En Datter laae i hendes Skiød;
Den blev i Volgen badet,
Dg af sin Moder hadet.

Af Havmænd hun den døde lod
 I Musling-Kongesalen.
 De døbte den med sunkent Blod,
 Som tappet var af Hvalen.
 De vugged den ved lodne Favn,
 Og raabte: „Siig os Barnets Navn?“
 Hun skreg med knyttet Næve:
 „Jrfa! saa hed min Læve.“

Tolv Maaneder forginge snart,
 Saa kom den Havfru atter,
 Til Stranden bragte hun med Fart
 Fru Dlus, hendes Datter.
 Den gamle Fister vidste kun,
 Hvad hændet var i dunkle Rund.
 Han maatte Eden sige,
 Og tog den lille Pige.

I Skoven han opdrog det Barn,
 Som om det var hans eget.
 Med Angel og med Fistergarn
 Saa lysteligt hun leged.
 Hun planted i sin Urtegaard,
 Og blomstred, som en Knop i Baar,
 Saa mangan deilig Sommer.
 Men — Hevnens Time kommer.

U r s a.

Tragödie.

Personerne.

Helge.

Oluf.

Yrsa.

Folkvar.

Keigin.

Tangkiær.

Kæmper og Folge.

Hansruers Chor.

Freia.

Skuepladsen er Strandbredden, omboret af Træer. I Baggrunden Olufs Borg, ved Havet en Hule.

Oluf alene.

Med Skræk i Dag jeg nærmer mig, med sagte Trin,
Den Hule, som i femten Aar mit Blik ei saae;
Hvor Havets Frue bragte den Fortvblede
Til Lyset atter; hvor hun tog Bantrevningen
Af Olufs Arm, og rakte den til Fiskeren.
Den Skam, som holdes hemmelig, er evig Skam,
Dg farver Kinden med sit dunkle Balmublod,
Hvergang den mindes. Her jeg Tangfiær Eden svor,
At hade Helge, hade Helges Slegfredbarn;
At skienke hende Hevnen. Femten Somre svandt
Frydlose, uden Blomst for mig, skiondt atter klædt
I Silkefiortel, med det blanke Staal paa Bryst,
Dg Tindingen krandsset med den gyldne Kongering.
Som Ornen før, der føler i Naturen sig
Dens Herrefugl, forlader let sin Rede hist
Paa Klippen, slagrer over Skov, langs Kysterne
Paa Jagt, let baaret af sit strakte Vingepar —
Saa stormed Oluf før til Dyst. Nu daler hun,
Dg tungt især i Dag det bange Hierte slaaer.
En Havmand banked paa mit Buur ved Midienat,
Jeg aabned det; da stod han med sit sorte Skæg
Halvveist i Bandet, gav mig en Blodmuslingskal,
Dg sang: „Fru Tangfiær venter dig ved Hvalvingen,
Før Sol gaaer ned i Morgen.“ Rædsomt hvælver sig

Den mørke Gal, som Helheim. Intet Godt den spaaer.
 Det blinker svovlbleat giennem Hulene; Torden lod.
 Hun kommer — ha, jeg frygter hendes Diesyn.
 Kom hun dog som en Qvinde skien, som før hun kom!
 Jeg frygter hendes Slangekrop. Der er hun alt:
 En deilig Biv; men Falskhed under Hjertet slaaer,
 Og sine grønne Loffer dækker snildt hun med
 Guldvirkte Net, befrandt med Sivets Purpurblomst.

Tangkæer kommer.

Velkommen, Duf! ved min kule Sommerhal.
 Hvi est du bleg? Har Aftenlusten rystet dig?

Duf.

Jordsfarven blegner i de stærke Straalers Skin.

Tangkæer.

De kolde Volgers Dronning straalere ei med Glands.
 Med Hoslighed undskylder du din Skæf for mig.

Duf.

Naturlig er min Vængstelse. Tilgiv mig den!

Tangkæer.

Du skælved ei, da Dolken af din Haand jeg rev,
 Og bar dig giennem Vandet til min Berleborg.

Duf.

Tvivl ei om min Taknemlighed! Jeg føler dybt,
 O Frue! hvad du virket har til Held for mig.

Tangkæer.

I femten Somre jeg forstyrred ei din No,
 I femten Somre nødte du Frukten af mit Værk;
 Nu stunder Tiden, Duf! til Betalingen.

Duf.

Jeg er din Skyldner.

Tangkæer.

Mindes du den Ed, du svorste?

Oluf.

Jeg mindes den.

Tangfiær.

Jeg aabned dig en Aare paa
Dit Bryst; da farved du med Begesfingren
Dit Dielaag, og svorst, at atter Gravens Nat
Dig Diet skulde dække med sit Havnemork,
Hvis ei min Willie føielig du efterkomst.

Oluf.

Jeg svor at hevne dig og mig paa Halsdans Søn.

Tangfiær.

Du svorst at hade dit og Helges Elegfredbarn.

Oluf.

Den Ed var overflodig. Det var hadet alt.

Tangfiær.

End viste du ved Daad det ei, end var dit Had
Et Sædeforn, men uden Frugt. Vel, Oluf! vel!
Jeg veed, at Sædefornet mægter mangt et Aar
At ligge dødt, som Stenen, paa sit Giemmested,
Til Fugtigheden kommer til, da spirer det.
Her er jeg: Regnen falder paa det tørre Fro;
Nu lad det skyde sejrende med friske Skud!

Oluf.

Hvad fordrer du?

Tangfiær.

Forst, at du skalst din Datter see.

Oluf.

Forstaaen mig!

Tangfiær.

Nei. Hun er lykjalig hiiset hos
Sin Pleiefader, munter i Naturens Skiod.

Sluf.

Som Bondedatter.

Tangfær.

Lykken agter ingen Rang.

Maaskee henrykkes meer hun af sin Muslingstrand,
End du af Kronens ægte Perler. Hør mit Bud!
Du falde skalst din Datter til din Kongegaard.

Sluf.

Jeg aabenbare skal —

Tangfær.

Frygt ei! Som Terne hid
Du falder hende til din Borg. Det staaer dig frit
At vise hende dyb Foragt; men vogt dig dog
At saare hendes høie Skionhed!

Sluf.

Er hun skion?

Tangfær.

Som Helge var, da Ynglingen besegte dig.

Sluf.

Forhadte Billed!

Tangfær.

Vogt dig for at saare den;
Ehi hvis min Navn har jagt mig sandt, saa vil selv den
Os hevne meer, end selv maaskee vi mægtede.

Sluf.

Dit Ord er mørkt, som Ratten.

Tangfær.

Dagen kommer snart,

Saa saaer du Lys.

Sluf.

Jeg sende vil min Kammerjvend.

Tangkiær.

Bliv her! Jeg har i Gaar alt Budet sendt for dig.
 Du finder Orsa med den solvgraa Fisker her
 I Lunden ved din Kongsgaard. Lad ham sige nu
 Sit Barn Farvel, og vandre til sin Skov igien!
 Hun bliver hos dig.

Oluf.

Vel! Og saa?

Tangkiær.

Hvad Skiebnen vil.

Kun husk din Ed! Forraad dig ei, i hvad der skeer!

Oluf.

•Nei, ved mit Liv!

Tangkiær.

Jeg saae i Nat ved Maanens Skin
 Kong Helges Drage juse hen ad Bolgerne
 Med Silkejeil, Guldmaster. Hvis han giester dig,
 Hold gode Miner! Hvad han beder venligt om —
 Afslaa ham Intet!

Oluf.

Ubegribelige Mø!

Tangkiær.

Vi kan ei dræbe Fuglen i sin høie Flugt;
 Men Fælden kan vi stille suildt. Indløber han,
 Da er han vor.

Oluf.

O, hevsn mig, du Sivfrandsede!

Tangkiær.

Beed ei derom; hav selv kun Mod i Hevsnens Stund!

Oluf.

Frygt ei!

Tangfiær.

See, du har Billie, som hvert Jordens Barn,
 Jeg mægter Intet over den. Gior, hvad du vilst!
 Men hvad du skylder Tangfiærs Kraft, kan atter hun
 Berove dig. Du takker mig for Liv og Magt
 Og ærligt Rygte. Eviger du din Ed — velan!
 Da svømmer atter du i Bolgens falske Favn,
 Hvor selv du nedsprangst. Neppe findes da mit Slot;
 Den blege Død vil drage dig til Helas Sal.
 Da lyder og din Skændsel vidt paa hver en Kyst,
 Foragtet er dit Minde, Ornen hugge vil
 Dit ubegravne blege Liig paa Sagens Strand.

Sluf.

O, skaan mig!

Tangfiær.

Jeg vil skaane nu. Brodst du din Ed,
 Da skaaner Intet. O din kan ei redde dig.

Sluf.

Der er min Haand.

Tangfiær.

Der min igien.

Sluf.

Hvor kold du est!

Tangfiær.

Det varst du og, da Helge du forhaanede.

Hun gaaer ind i sin Hule, Sluf til Borgen.

Folkvar kommer fra Skoven med Yrsa.

Yrsa.

O, skionne Borg! Hist kneiser den med sine Spiir.

Folkvar.

Fornøier dig at see det store Kongeslot?

Drsa.

Ja! Solen blinker i de røde Haners Guld.

Folkvar.

Har Rejsen ei, min gode Datter! trættet dig?

Drsa.

Hvor kunde den? Jeg sad, som i et Tomfrubuur,
 I Kurven, tættet med det tørre Sommermos,
 Og sov paa Bolstret, medens langsomt Drenene
 Mig droge paa de lette Hiul. Men at ei du
 Gist træet, min Fader, som i Nat gif Fod for Fod,
 Og stanged dem med Kieppens Odd, det undrer mig.

Folkvar.

Det var det Nor at styre; lune Bøgeskov
 Har ingen Storm og Bolgeslag. Gid aldrig meer
 En Nat mig havde kostet Slid, for hjem at faae
 Min Baad i Vigen!

Drsa.

Jeg er ung, og taaler ei,
 Hvad du med Snee paa Tindingen kan smile ved.

Folkvar.

Den spæde Blomst misunde Jernet ei sin Kraft!
 Du est en Mø, din Skionhed smigred Faderen,
 Og skiondt du kun est Hyrdpige, segte jeg
 At skaane dig dog Farverne for Dag og Nat.
 Din Arm er hvid, og hvid din Haand, som Dronningens.

Drsa.

Min Fader! sig, hvad har bevarget Oluf vel
 Til dette Bud? Hvi kalder hun til Borgen os?

Folkvar.

Jeg veed det ei, men frygter, mit hiertelskte Barn!
 At denne Dag adskiller fra din Fader dig.

Prsa.

Ha! hvilken Kraft formaaer at skille Kiærlighed?

Folkvar.

Ei vore Hierters Følelser; de skilles ei.

Prsa.

Hvad Grumhed bringer Duf til saa haardt et Bud?

Folkvar.

Ei Grumhed, Prsa! Godhed vel var Skyld deri.

Prsa.

Kan Godhed rive Datteren fra Fadersavn?

Folkvar.

Hun har dit Skionheds-Rygte hørt; nu faarer hun
Dig sikkert her, og sætter til sin Jomfru dig.

Prsa.

Og gjerne vil jeg vorde det, naar ogsaa dig
kun skienkes maa et Opholdssted i Borgens Gaard.

Folkvar.

O, Prsa! glemmer du saa snart din Hyrdestand?

Prsa.

Tidt stod for mig i Dromme, Fader! denne Borg;
En deilig Qvinde smykte mig med Hermelin.

Folkvar.

Og dine Krands? dine Lam i Dalens Skiod?
Din lille Baad, din Angel og dit Fiskernet?
Saa hurtig lokker Pragten dig fra din Natur!

Prsa.

Naturen blomstrer ogsaa her. Den skionne Pragt
Er selv Natur, og straalers som dens Ypperste.

Folkvar affides.

Ha, Orneungen føler snart sin Vinges Kraft,
Blev Egget end paa Stranden dybt i Sandet skjult.

Orsa.

Hvo er den skionne Frue, som hist nærmer sig?

Dronning Oluf kommer med Folge.

Folkvar.

Boi ydmygt dig, min Datter! for den Kronede.

Orsa.

Nei, knæle, Fader! er ei smukt; jeg hilse vil.
Men hun er stolt; hun hilser venligt ei igien.

Oluf med et stivt Blik paa Orsa.

Er det din Datter, Fisker?

Folkvar.

Det er Orsa — som
Du fordret har at see, min Dronning! paa din Borg.

Oluf affides.

Ha, Helges Billed! Boldjomt efter femten Aar
Opfoger i mit Hierte dybt Forbittrelsen.

Folkvar.

Knæl, Orsa! see, hun mærker din Hovmodighed.

Orsa.

Nei! Slaven knæler, ei Thuisfons frie Blod.

Oluf til Orsa.

Hvor gammel est du?

Orsa.

Femten Aar.

Oluf affides.

Saa længe laae
Min Hevn i Dvale skamlost, for den vaagnede.

Hoit.

Det Barn er smukt, ret smukt, men ei et Bondebarn.
Hun kneiser alt for dristig med sin Fiskerhat

Paa gule Fletning. Skam dig, dovne Pige! du!
Er det en Hud for Bønderborn paa Hænderne?

Prsa beskedten.

Jeg var ei doven, ædle Dronning!

Sluf.

Dg hvori

Bestod din Flid?

Prsa.

Jeg Herren spandt i Binterqvæld;
Om Somren planted Urter jeg og fiskede,
Mens Fuglen sang, hver Morgen og hver Aftenstund.

Sluf.

Ei Trælledont du øved da?

Prsa.

Min Fader er

En vakker Semand, fri som Østerhavets Bind,
Forbunden dig ved Træstabsked, men ei din Træl.

Sluf.

Hvo lærte din uvorne Mund sliq Driftighed?

Prsa.

Jeg taler Sandhed, ei kan den fornærme dig.

Sluf.

Dg om nu Foltvar — Foltvar er en Vifingsmand,
Hans Stand er fri, som Havets; men om Foltvar nu —
Jeg sætter — ei din Fader var, hvad varst da du?

Prsa.

Hvi sætter du Umulighed?

Sluf.

Jeg vil et Evar:

J Fald din Moder tidlig havde dig forladt
J — Trællestand, hvad varst da du?

Prsa.

Ragnhild var fri.

At, tidlig har ved Døden hun sit Barn forladt,
Men ei af Balg.

Sluf.

Dg hvis af Balg? af Egenfind?

Prsa.

Hvordan? En Moder grumt forlade Fosteret
I fremmed Bold? ei folge Driften, som Natur
Har plantet selv i Bjornens og i Ulvens Blod?
Umuligt! Løjsen med sit røde Ekeleblif,
Saa lysten som hun venter Rov, forlader dog
Ei Ungerne; hun slikker dem, hun bringer dem
Smaaavildtet ned til Huln. Skulde Qvinden da
Forlade Koret? Aldrig! O, min Dronning! nei!
Du fiender ei Naturen ret blandt Mænd og Krig.
At! saaest du Fuglen lære hist paa Nedens Rand
Smaaavingen flyve; saaest du Gaas og Gæslingen,
Ja Myren selv, naar Tuen man forstyrer, hvor
Hun ængstlig slæber ned igien de hvide Æg —
Du tvivled ei om trofast Moderkærlighed.

Sluf.

Men tænck dog sliq forunderlig Undtagelse,
At tidlig dog din Moder havde svigtet dig!
Siig: elskede du derfor barnligt ligesuldt?

Prsa.

Jeg elske den, hvis Hierte var Ufærlighed?

Sluf.

Du haded hende selv maaskee?

Prsa.

Jeg veed det ei;

Men gyselig er Tanken mig, og Rædsel blot
 Ved Forestillingen reiser mig mit Hovedhaar.

Dlus.

Befaler ei Naturens Love Barnets Bryst
 At finde sig i Billien hos Forældrene?

Yrsa.

Ei den var Moder, som mig under Hjertet bar,
 Men den, som fostred kærligt mig ved Dag, ved Nat,
 Og skienkte mig sin Glædes og sin Kummers Grad.

Dlus af sides.

Ha, Slangægget svulmer alt, og gicrerer med
 Den Gift, som ei endnu har Braad! Hvor stolt hun staaer,
 Og maaler mig med Blikket, som da Helge stod
 Paa Dragens Dække for den Dybtnedknusede!

Til Yrsa.

Mit Spørgsmaal, Yrsa! viid det, var ei hensigtsløst.
 Du elsker Folkvar, elsker Pleiefaderen
 Saa høit, som Fader; meer end Moder, naar hun ei
 Tilberlig dig opfostret har ved Ammebryst.
 Dit Sind er fiækt. Du skielner ei; det raske Blod
 Paa kinden ei tillader dig den Tanke først,
 Om Red maaskee var meer, end Hadet, Skyld deri.
 Velan, saa vil jeg tilstaae dig, at Døden har
 Adskilt dig fra din Moder spæd. Du est min Træl.
 Trælvinden har for femten Mar til Berden bragt
 Dig i min Kongsgaard, kiøbte med sin Død dit Liv;
 Jeg ynktes over dine Dages aarle Red,
 Og gav dig hen til Fiskeren. Tro derfor ei,
 At du est fri! Livegen est du evig mig.
 I Dag tilbagefalder jeg min Eiendom.

Yrsa.

O, alle Guder! har jeg hørt — hvad talte du?

Folkvar.

O, ædle Dronning! skaan den Indigtblomstrende.

Sluf.

Livegen er hun evig mig. Saa, har jeg talt.

Jeg overgav det spæde Noer dig i din Vold

For femten Somre siden, i Sivkurvens Skriin.

Nejt, hvis du vover! Skælv, i Fald du taler meer,

End Eden og din Dronnings Bud tilsteder dig!

Orsa.

Nejt, elskte Fader!

Folkvar.

Alf, mit Barn! jeg — kan det ei.

Orsa.

Saa har hun Ret?

Folkvar.

Livegen est du Dronningen.

Orsa.

Født af en Træl?

Folkvar.

Din Pleiefader evig ficer.

Orsa.

Min Fader Slave!

Folkvar.

Ædel er din Siæl og fri.

Orsa.

O, slug mig, dunkle Morke! med en evig Nat.

Folkvar.

Fat Mod, min Datter! Ædle Dronning! skaan mit Barn.

Du est mit Barn. Jeg vidste, hvad du nu først veed,

Og ligesuldt din gamle Fader elskte dig.

Orsa.

Ha, grumme Folkvar!

Folkvar.
Folkvar grum?

Yrsa.

Hvi bandst du op
Til Ranke, hvad af Skiebnen var bestemt som Trevl
At slynge sig paa Jorden mellem Tidslerne?

Dluf.

Din Stolthed, Yrsa! saares ved hiin Tidende,
For Resten Intet. Frygt ei! du tilhorer mig,
Og Dluf vil behandle vel sin Eiendom.
Som Terne hos din Dronning har du bedre Kaar,
End fri bag Tangets lave Tag hos Fiskeren.

Yrsa.

O, laae jeg fri paa Havets Bund i Bolgerne!

Dluf.

Der laaest du, hvis ei Dluf havde reddet dig.

Yrsa.

Forhadte Liv!

Dluf.

Saa lonner du Belgierningen?

Yrsa.

Hvorned belonner den, som selv slet Intet har?

Dluf.

Betænkfer du dig længe paa, hvem mellem os
Du følge skal? om Dluf, eller Fiskeren?

Yrsa.

Har jeg et Balsg? Jeg er din Træl. Vel, Dronning! tag
Din Eiendom. For mig er ingen Glæde meer.
Om her, om jeg i Fiskerhytten sorgér hen
Mit unge Liv — hvad Forskiel? Meer Naturen har
Gi Lyst for mig. Saae jeg den muntre Fisk i Vand,
I Skoven Hjorten, Fuglen under Himlens Blaa —

De mindte mig kun smerteligt om mine Baand.
 Saa lad mig visne bleg da, som den hvide Knop
 Paa Tornebusken! Snart vil en veldædig Blæst
 Afrive Bladet, skienke mig i Dødens Nat
 En evig Frihed — flagrende til Breidablif.

Folkvar.

Ha, grumme Dronning!

Dluf.

Ti, forvovne gamle Mand!

Folkvar.

Dig smerter ei at knuse sliig en Edelsteen?

Dluf.

Dens Haardhed og dens dunkle Blød erindrer mig
 Kun alt for stærkt om den, der knuste dette Bryst.

Ursa betragter sine Haar.

I lysegule Fletninger, som rigt og tungt
 Medbolge mig fra Skuldrene! saa skal jeg da
 Nu eder miste; Trællen bær ei lange Haar.
 Hvor ofte har jeg tvættet jer i Kildens Bæld,
 Og ordnet med den hvide Solvkam eders Lag.
 Hvor ovet var de vante Fingre! Uden Speil
 Af Floden og af blanken Skiold jeg daglig bandt
 De røde Lidser yndigt i Guldfletningen.
 Nu skal I meer ei følge mig med stolten Bægt.
 Mit Hoved boier sig for Dlufs Herskersværd,
 Og nær til Rakkegruben, som Forbryderens,
 Der venter Bøddelslaget — meier Sæxen i
 Et Dieblif de femten Somres rige Flor.

Hun knæler.

Dluf affides.

Ha! disse Lokker kiender jeg. Alt een Gang har
 Min Finger famlet mellem deres Fletninger,

Da den Forvornes Hoved laae i Dlus's Skød;
 Min blanke Sax afmeied dem til Ridingsharm.
 Nu skeer det atter.

J det hun vil afflippe Ursas Haar, lyner det, og Havet bevæger sig.

Dlus

reiser sig forfærdet, men fatter sig strax, og siger:

Gaa! behold dit Hovedhaar!

Hist nærmer sig min Terneslof; den siger dig
 Din Pligt, din Dont paa Borgen, din Bestemmelse.

Alfides.

Tilgiv mig, Tangficer! Jver for at tiene dig
 Nær havde bragt mig til at glemme Rosterne.

Hun gaaer; Alle følge uden

Folkvar.

Jeg dvæle vil i Borgens tykke Bogeskov,
 Og vente der Udfaldet — angst — ei hielpeløs.
 Jeg haaber, at en stakket Brede spænder kun
 Det alt for haarde Moderbryst; men skeer det ei,
 Og stormer Dlus grusomt mod Naturens Pligt —
 Saa meget veed en Gubbe til sit Hjertes Trost:
 Uskyldigheden finder Hielp hos Guderne;
 Men Lasten vender Sværdet mod sin egen Barm.

Kong Helge lander, stiger op paa Stranden med sine Kæmper, og
 nærmer sig Forgrunden med Keigin Jarl.

Helge.

En selsom Følelse, Keigin! dybt bestæler mig
 Nu, da jeg seer de samme Grenes Fletninger
 I Kæmperegen, samme Borg med sine tre
 Forgyldte smekke Spiir, og Sivet, Bolgerne.

Hvor meget har i femten Aar forandret sig!
 Naturen ei: den fælder kun sit Vinterhaar,
 Og Lokken krolles atter ung paa Qvistene,
 Naar Solen varmer. Mennesket kun blegner, som
 Døgdyret. Morgen seer hans Larve, Middagen
 Udfolder Elskovsvingerne, mod Aften alt
 Er Gubbefluen rynket, bleg, og gisper — døer.
 End føler jeg mig mægtig i min Manddomskraft;
 Men Ungdoms=Rosenstøvet har alt Skiebne's Haand
 Plumpt visket mig af Sommerfugle=Ringerne.
 Forsvundet, som en Drom, er nu et daadfuldt Liv,
 Og dybt i Kæmperbarmen blev for ældre Mand
 Kun mørk Grindring, Længsel og Sorgmodighed.
 Hvis atter jeg skal finde No — da er det her;
 Thi Slufs Qvide trykte mig paa Barmen tungt
 Hver Aften, naar fra Kongesalen Gæsterne
 Til Hvile gik, og naar min Smaadrenge lystte mig
 Med Kerten til mit Leiested. Da vaagned jeg
 Af korten Blund, og skued snart den bugtede,
 Skaldæfte Jomfru, snart med lange hvide Linn,
 Og Kinden endnu mere hvid end Linene,
 Og Diet dødt, den skændte Liv paa Saxens Strand.
 Ei Roskilds Juleglæder, intet Vifingsstog
 I grønne Sommer sletted ud hiint Billede,
 Paa Nattens Baggrund malt af min Samvittighed.
 Og derfor, vakre Keigin! staae vi atter her,
 At vide Skiebne, hvilken Sluf fristede:
 Om hun fortvivlet kortet har sit unge Liv,
 Om Fjeldets Kloft fra Solen skilte Moderen,
 Om Barn blev fodt, om Barnet lever, Datter, Son,
 Om dødt i spæden Alder, om selv Sluf dødt.
 Alt dette sikkert at erfare slaaer mit Bryst.

Dg aabent Helges Hierte staaer for Dlusfs Qual;
 Thi Kummer skienfer Udlingen Medlidenhed,
 Men stolten Hovmod egger Drottens Heltebarm.

Keigin.

Hist nærmer sig en ædel Qvinde, silkeklædt.
 Hun, uden Tvivl af Kongeborgens Tomfruslof,
 Vil bedst om Dronning Dlus her forkynde dig.

Tangkiær kommer.

Velkommen, Helge, Halsdans Son! paa Sagens Strand.

Helge.

Ha, denne Stemme kiender jeg, og dette Blik!

Tangkiær.

Før sytten Aar du skued mig paa Borgens Rand.

Helge.

Hvis da du blomstred, skionne Roje! varst du Knop.

Tangkiær.

Ei sunde Skionhed falmer i saa kort en Tid.

Helge.

Mig tykkes før, at jeg dig saae i Skumringen
 Paa Badekammer=Liljerne ved Leirekyst.

Tangkiær.

Ei ventligt for min Elskov da du lonte mig.
 Drivskyen vexler ei saa snart, som Mandens Hu.

Helge.

Hvad taler du om Vægelsind, om Vexlinger,
 Som Slange blevst, og bugted dig fra Bolstrene?

Tangkiær.

Ei Kiærtegn da dit blanke Sværd tiltænkte mig;
 At end jeg lever, takker jeg min Smidighed.

Helge.

Du spotter end, du Falske, Skum paa Havet liig?

Tangfiær.

Jeg spotter ei, men glæder ved min Redning mig.

Helge.

Forlad mig, at jeg fristes ei endnu en Gang —

Tangfiær.

Tæm, Helge! din Jilsindighed; den kunde let
Engang i Tiden smertelig forraade dig.

Helge.

Uhyre! bugt dig atter hen med Solverskæl,
Min blanke Glavind truer dig af Balgen alt.

Tangfiær.

O, Helge! lær dog eengang viist at tæmme dig.
Den Hidsiighed, som halv tilgives Unglingen,
Er styg og skæmmer Synet af den ældre Mand.

Helge.

Forlad mig, eller, ved Gud Thor, jeg flover dig!

Tangfiær.

Du Svage! varst du selve Thor, jeg spotted dig.
Hør mig opmærksom, rolig! Er jeg Emblas Barn?
Som du, af letsforgængelige Riid og Blod?

I mine Aarer flyde Havets evige,

Udodelige Bolger. Ugt min Guddomsragt!

Du daarlig troer, at Tangfiærs Hierte hader dig,
Fordi hun vendte sig fra dine Favnetag?

Og hader da din Tunge Himbærfrugterne,

Fordi du koldt gaaer Purpurgrenens Vægt forbi,

Naar du har nydt, er lædsket? Viid: Letsindighed,

Som Skum paa Vand, er eengang nu min Siæls Natur.

Jeg kan ei dvæle. Hvis du onsker Stadighed —

Sog den hos Stenens Jetter! Ei Havfruene
 Kan skienke den. Hvi harmes du? Du nødst hos mig,
 Hvad Frode nød, uagtet først i Baalets Brand
 Jeg svor ham Hevn, men — glemte den. Og Helge blev,
 Hvad Frode var, og meer: jeg gav en Datter dig.
 Saa harmes ei, fordi dig Tangkær foldt forlod!
 Tænk dig i mit Sted! Biid: paa hver en grønlig Kyst
 I Skyggen Ungersvende gaae, som elske mig.
 Og dog jeg skulde dvæle hos den Gæste?
 Jeg glemte dig dog ikke; da din Rængjel steg,
 Da sang for dig den solverduunte søblaa Fugl,
 Og Dlus dig erstattede min Favns Forliis.
 Nu est du her. Samvittigheden driver dig;
 Du frygter atter, at din Ubesindighed
 Har voldt den Arme Døden, Jamren, Skændjelen.
 Mig takker du, at Solen skinner klart paa ny:
 Jeg reddet har i Bolgen den fortvivlte Biv,
 Da ned hun sprang fra Klipperne; jeg Dolken greb,
 Som trued skarp og blank alt hendes Liliebryst.
 Hun eier Riget atter, Skionhedsroserne;
 Og mægtig sidder Dlus paa sin Kongestol.
 Forsvunden, som en Drom, er længst hiin Rædselsstund,
 Og uden Folger. Hvis den Skienne hader dig —
 Om end til Hevn hun aarlig holder høit, som Fæst,
 Den Dag, da du beruist i hendes Favnetag,
 Berovet Vokterne, bragtes ud paa Skibets Dæk —
 Det bør hoimodig du tilgive Qvindens Bryst.
 Thi ingen Harm er stor, som den, naar Stoltheden
 Sig dybt fornærmet føler, uden kraftig Hevn,
 Og usfortient. Thi alt for vildt da raste du.

Helge.

Hun haaner mig endnu med aarlig Skændjelsfæst?

Tangfiær.

Erindre dig den Skiændsel, som hun fandt hos dig!

Helge.

Og Ingen veed, hvor dybt ydmyget Duf blev?

Tangfiær.

For denne Godhed takker du kun Tangfiærs Magt.

Helge.

Og Folket kiender Intet til sin Dronnings Skam?

Tangfiær.

End hædres overalt den skionne Kongemø.

Helge.

Har ingen Frugt hiin Sommernat sig efterladt?

Tangfiær.

Den svandt i Mulm, og ingen, Drot! var Folgerne.

Helge.

Saa løste sig min Hevn i Skum elendigt op!

Tangfiær.

Du finder hende stolt, som for. Men Ynglingen

Har Intet tabt ved brune Manddom. Ogsaa jeg

Kan skumme med min mørke Sø. Havmændene

Da ride vrede Marsviin i Skumbølgerne,

Og støde vildt i Sneglehornet. Da forgaær

Bel mangt et Skib, og Kan paa Dybet fryder sig.

Men Havblik løser atter af min stærke Storm;

Og mere sikker da, end Skovens Landevei,

Er hiit min strakte Sølvflades slebne Speil.

Lad dette Speil dig tiene til en Vignelse!

Og da det i din Magt ei staaer, at hevne dig,

Saa byd den ædle Dronning anden Gang Forliig!

Maaskee afflaær hun grusomt ei sin Liliehaand;

Og hvis det skeer, saa vil dog Klogskab sige dig,

At Dufs Wiin og hendes Sag — er frygtelig.

Læg det paa Hjertet, Helge! Læg din Bredeharm;
 Thi daarlig er den Mand, og meer den Drot, som svag
 Forsøger, hvad ham negtet blev af Rornerne.

Hun gaaer.

Keigin.

Ha, falske Bennetale, som med Klogskabs Raad
 Vil findrigt lede, skiondt kun Hjertets Nag attraaer
 At nedslaae Sindet og forvirre Kræfterne!

Helge.

Hvor anderledes føler jeg mig nu til Sinds,
 End da jeg kom: det gamle Had er fristet op,
 Og Harm er nu, hvad nys var dyb Medlidenhed!

Keigin.

Uvillig har hun ydet os sin Tjeneste.
 Med lettet Hierte kan du heise Ankeret.

Helge.

Nu drage bort, og uden Hevn? tilstede seig
 En Fæst, som aarlig bringer mig Forhaanelse?

Keigin.

Lad Qvinden svagforsængelig indbilde sig
 Den stolte Seir! Du bedre veedst, hvo Seier vandt.

Helge.

Nei, Keigin! hele Verdens Kreds maa vide det.

Keigin.

Saa lad Herolder kraftigt varsle Dronningen!

Helge.

Og skulde nu Skioldungen seig bortliste sig?

Keigin.

Tid er engang, at Livet smiler venligt, Drot!

Helge.

Jeg negter ei, at oste mig alt forekom
 Mit Liv en Drk med Tidslær, uden Blomst og Lyst.

Tidt naar jeg stod i Stavnen, medens rislende
 Den smalle Kiol igiennemskar Skumvovens Top,
 Og Strandens Kunde iilte mig saa snelt forbi
 Med Lov og Skygger — ha, da folte dybt mit Bryst
 Et Savn, som selv ei Grens Krands erstatted mig.
 Mig lærte Tangfiær Belyst. Bilden Ungerjvend
 Kun skued da i Qvindens Skionhed Maalet for
 Sin Attraa, der beruste kort, og havde ham
 Stolt over hende. Men de vilde Glæders Ruus
 Bortdunster brat, og efterlader Siælen fløv.

Tidt naar paa mine Vikingstog jeg giested snart
 En fremmed Konge, snart en Jarl, og saae hans Biv
 Med sædelige Liin, og ædle Jomfruer,
 Som rafte Hornet mig til Velkomst, medens rodt
 Blyfærdigheden farved deres Liliefind —

Da folte jeg, at qvindlig Adel, gode Jarl!
 Fortiente meer, langt meer, end Tangfiærs Yppighed
 Og Slufs Blusfen. Langsomt er jeg modnet forst.

Mit stolte Hierte blødnedes; da lærte jeg
 At Freia, Frigga, Siosna, Balhals Yndigste,
 Gi komme selv, men vise sig i Qvinderne.

Og helligt blev mig meer og meer det ædle Kion,
 Og Lyst jeg folte meer og meer til sodt at gaae
 I Lænkens, som en Qvindes Blik paalagde mig.
 Dog fandt jeg aldrig end, hvad Hiertet onskte sig;
 Og Tangfiær, Sluf stod som vrede Spøgelses,
 Og vinkte mig fra Yndighedens skionne Lund
 Til fæle Skygger, tunge Pligttopfyldelser.

Keigin.

Paa hvad du yttreer smukt, og fast med Skialdefunst,
 Min ædle Drot! jeg svarer dig ensfoldigt saa:
 Den Mand, som eier ingen Biv, kun lever halvt.

Han spilder sig sin Fremtids Haab; og er han Drot,
Da skader han ei sig blot, men sit Fædreland.

Helge.

En Hyrdepige nærmer sig med hviden Spand
Paa Hovedkrandsens lysegule Fletninger. -
Hun skal husvare først mig med en folig Drif
Paa Bænken under Bogeskuggen. Midlertid
Lad giøre flart ombord med vore Taffeltoug,
Og Ankerjnorens Ringe paa det flade Dæf
Lad ordne smukt, at hurtig nu med første Bind
Den skarpe Jernfrog slippe kan Sandbanerne!

Kæmper gaae at adlyde Kongens Bud.

Helge.

Men du, min vakre Keigin Jarl! kald Pigen hid,
Som hisset bly bag Hæselbuxen skjuler sig.

Keigin.

Du unge Pige! stands din lette Flugt en Stund.
Hist sidder en vansmægtig Mand, som lædskes vil.

Prsa.

Det skal han strax. Et Bæger hænger lænknet fast
Mig ved min Giord, og hisset er et Kildevæld.

Helge nærmer sig.

Et Bæger af din Mælk vil bedre styrke vist.

Prsa forlegen.

Af, beed mig ei om hvad jeg maatte negte dig!

Helge.

Tilhører ei din Fader, Jomfru! Gederne?

Prsa.

Nei, Herre! Ingen Fader meer tilhører mig.

Helge.

Din Moder?

Orsa.

Hviler længst i Gravens kolde Skød.

Helge.

Dg du?

Orsa.

Er Terne, trællefødt hos Dronningen.

Jeg malter hendes Geder, bringer Melken hjem.

Men vist hun dog tilgiver mig, hvor streng hun er,

At lidt jeg dvæler, for at lædse fremmed Mand.

Sun gaaer til Kilden.

Helge.

Hun Terne! Reigin! saest du for i Kongesal

Saa hovist Mo? saa saedelig en Lilevand?

Reigin.

I Sandhed, hun er saare skøn, og Hud og Haar

Kun vidne slet om ynkkelige Trællestand.

Helge.

Dg hvor hun smukt bevæger sig til Kilden hist!

Hun skyller Bægret. Op til Straalens Solverspring

Hun hæver Armen, mere hvid end Vandets Skum;

Dg Klippens grønne Vedbendhang forskionner den.

Reigin.

Dg med de hvide Fingre plukker hurtigt hun

Høirode Himbær, famlende blandt Rankerne.

Helge.

Dg rødmer sødt uskyldigt, halv undseelig,

Bedrovet halv ved tarvelige Giestfrihed.

Reigin.

See, hvor hun strækker let sig paa den spæde Rod,

Skiondt rank og høi, dog ei saa høi som Rankerne!

Helge.

Hvor meget har et Dieblif opdaget mig:
Siælsadel, Skionhed, Trostøb og Elskværdighed!

Yrsa kommer med Bægret.

Gid denne Drif maa styrke dig, du Uedleste!

Helge.

Du kiender mig?

Yrsa.

Ja vel, du Drot af Danemark!

Helge griber om Bægret og hendes Haand.

Du skienker mig da, hvad jeg her omfatter, Barn?

Yrsa.

Min Haand og Bægret, ædle Drot! er Dronningens;
Men Kilden springer frit for alle Skabninger,
Af den kan selve Trællen gieste Konningen.

Helge.

Saa huldt, Natur! forener du det Fierneste.
Dg disse Bær?

Yrsa.

De nippes bort af Skovens Bi,

Saa tør min Haand vel plukke dem. Forsmaa dem ei!

Helge.

O, heller nød jeg Karret her, end Frugterne!
Hvor hvid den er, din spæde Haand!

Yrsa.

Nei, rød som Blod;

Den modne Frugt har overplettet Fingrene.

Helge til Reigin.

Reigin! er hun et Jordens Barn? Jeg troer det ei.
Jeg mener, hun er Freia selv, Folkvangurs Mo.

Reigin.

Nei, ingen Kunst paatager sliq en Skikkelse.

Helge.

Ha, du har Ret! Thi Uskyld og Oprigtighed
Udlyjer her af Diets Blaa.

Reigin.

Hun ligner dig.

Helge.

Al, har han Ret?

Orsa.

Hvad siger han, min ædle Drot?

Helge.

Han siger, at du ligner mig.

Orsa rødrende.

O, tro ham ei!

Helge.

Jo! Frendskab er i vore Siæles lyse Blik.
Dg meer har mig den korte Stund at kiende lært
Dig Indige, end mangt et Aar en anden Biv.

Orsa.

Din Røst indgynder mig en sær Fortrolighed.
Men du est Drot, jeg Terne — hvilket Afgrundesvælg!

Helge.

Siig mig dit Navn!

Orsa.

Jeg kaldes Orsa.

Helge.

Harde du

Vel Lyst at drage med mit Skib til Danemark?

Orsa.

Din Slave? Nei, saa heller dog en Qvindes Træl!

Helge.

Dg om nu Helge venlig gav den Kiøbte fri?

Yrsa.

Saa følger jeg dig fri med tro Taknemlighed.

Helge.

O, Yrsa! følg mig. Freia skal berede dig
En yndig Bolig under sine Hvalvinger.

Yrsa.

Hvad har jeg sagt! Nei, skienk mig ingen Frihed, Drot!
Saa heller ærlig Terne dog — end — alt for fri!

Helge.

Frygt ei! Som Fader skal jeg kærligt vogte dig.

Yrsa.

Som Fader? Af, det herligt var! Min Fader du!

Helge.

Dg tykkes jeg for gammel dig til Beileren?

Yrsa.

Du haaner grumt min ringe Stand.

Helge.

Bed Asa=Thor,

Stor var min Lyst at hæve dig til selve min.

Til Keigin.

Jeg føler det, hun er det Billed, som min Siæl
Har evig biget efter, og forgieves søgt.

Keigin.

Boet dig, min Drot! Den Gnist, som fænger alt for let,
Udslukkes let.

Helge.

Frygt ei! Her taler Hjertets Røst,
Ei Sandserne.

Keigin:

Giv Tid, og overil dig ei!

Helge.

En Comand iler —

Keigin.
Oste til sin Undergang.

Orsa.
Den stolte Dronning nærmer sig. Saae hun, jeg stod
Og talte med dig, Herre! vist hun revsed mig.

Helge.
Hun væbnet kommer, aldrig fied af vilden Færd.
Men mindre klæder Spydet nu den Falmede,
End da som Jomfru rosenrød hun Skastet svang.

En Kæmpe.
Min Dronning spørger, Drot! hvad dig bevæget har
Til denne Landgang; om du komst med Herreskiold.

Helge.
Som Ven jeg kom, hvis Dlus mig som Ven vil see.
En Skare Snekker venter hist paa Bolgerne,
Hvis hun vil Kamp.

Dlus sagte.
Ha, Tangfiær! hvi befolst du mig
At hykle Benskab for den Mand, jeg hader meest?

Helge til Dlus.
Vilst du, som jeg, saa glemme vi, hvad længst er skeet,
Og slutte Fred. Thi Hevnen kildrer Hjertet vel,
Men falder blodigst dog tilsidst paa Hevneren.

Dlus.
Tilvisse! Selv naar Ridingsværkets lumskeste
Anslag er lykket, redder dog en Guddoms magt
Uskyldigheden, skienker den sin Glands paa ny
Til Trods for Wrens Morder.

Helge til Keigin.

Endnu trodser hun.
Ydmyges skal hun, Keigin! men den høie Diis

En Tanke falde lod i min oprørte Siæl,
Som mildner den, og adler Straffen.

Dlus.

Helge! sig,
Hvad drev dig efter sexten Aar til Sagens Strand?
Nysgierriigheden? Dnskte sig din Grusomhed
En Esterslæt af Bredens længstfuldendte Høst?

Helge.

Jeg kom at søge Kiærlighed.

Dlus.

Den voxer ei

Paa Hadets Klipper.

Helge.

Tidt i Klippens golde Rist
Groer Alpeblomsten, savnet i den fede Dal.

Dlus.

Sandt nok, du finder Dlus ei saa mørk og bleg,
Som du formoded. Ei et Gisp fra Skovens Krat
Henloffer dig til Hytten, hvor du stolt gienseer
I Banvid den Fortvivlede. Paa hendes Grav
Du ei kan stirre foldt med Haan, ei ynke høit
Fra Klippen den i Volgen Dybtmedstyrtede.
Hun lever, blomstrer, eier Kronen, stolt som før.

Helge.

Ei Nag, men Medynk bragte mig fra Isefjord.

Dlus.

Hvem ynkte du? dig selv, du Tidtbedaarede?

Helge.

Nei, dig, hvem ingen kummer lærte Klogskab end.

Dlus.

Misunde min Ufsjalighed — det kunde du!

Helge.

Beklage kan jeg kun din Stoltheds Overmod.

Oluf.

Komst du at bede Sagen om, ei meer med Fjert
At hædre den i Rædersæk Begfronede?

Helge.

Hvis Skam var størst, det veed vel, Oluf! selv du bedst;
Men fiæk paa Mandens Hoimod, der ei robe vil
En Qvindes Svaghed, bygger du din hele Trods.

Oluf fatter sig.

Jeg trodser ei. Forlang en Gunst! og hvis den staaer
I Olufs Magt, da skal den ikke negtes dig.

Helge.

Dit Tilbud, Dronning! tager jeg med Tak imod.

Oluf.

Hvad omstær du? Har du ei Alt, du Mægtigste?

Helge.

Jeg mangler end, hvad sexten Aar jeg manglet har.

Oluf.

Og hvad?

Helge.

En Brud.

Oluf.

Den kræver du af Olufs Haand?

Helge.

Jeg kom, en gyldenlokket Svend, for sexten Aar,
Med Blus paa Kind, med Flamme i mit unge Bryst,
At soge yppig Skionhed for min Lidenskab.

Du stodst i Blomster, Lilien liig, paa Taarnets Rand.

Jeg saae dig, og forlangte dig — den Blomstrende;

Dit Scepter ei, din Yndes Rose lofte mig.

Og før jeg kiendte Rang og Stand, var Helge din.

Ei Danmark var det, beilende til Saxens Land,
 Som Snekken bragte, Svenden loved Jomfruen.
 Men stolt hun var, med Freias Luer ubekiendt;
 Og spottende den unge Beilers Dristighed,
 Beskæmmed hun hans Tillid, og med bitter Seid,
 Troldqvinden liig, til Had hun trylled Kiærlighed.
 Da smyste han, og raste. Tak den Svømmende
 Paa Volgen for din Nedning! Hift paa Himlens Blaa
 Har midlertid sin hvide Maane Maanegarm
 Heel tidt forfulgt; og Maanen saae, skiondt flygtende,
 Skiendt veglende sin Skikkelse for Slugeren,
 Min Længsel med Medlidenhed. Da bruunte sig
 Mit gule Haar, alvorlig blev min Siæl og mørk;
 Og hvad tilforn kun Sandserne forlangte sig,
 Det onskte nu mit Hierte. Seljomt, underfuldt,
 At samme Strand skal vise mig alt anden Gang
 Min Higes Gienstand yndigt i et Dieblif!
 Thi her hun staaer i dine Qvinders tætte Kreds;
 Skiondt prægtig ei, som Rosen mellem Lilierne:
 En bly Viol, i Græsset skjult, men jød af Dust,
 Og frist som Duggens Perler, der besprængte den.
 Jeg beiler nu til Rang og Land saa lidt, som før;
 Land har jeg nok i Østerjeens Blomsterøer,
 Og ingen Grændse kiender Havets tappre Son.
 Lidt agter jeg en Qvindes Kaar; hun faaer sin Rang
 Ved Egtestanden: Manden hæver Hustruen,
 Som Egens hoie Stamme Bedbendranerne.
 Og derfor strengt jeg holder til dit Løste mig,
 Og beiler høit for alle Kæmper, alle Moer
 Til Ursas Haand, naar du har hendes Lænker brudt.

Sluf.

Du beiler til min Trælleqvinde Ursas Haand?

Helge.

Den er ei Træl, hvis Siæl er reen og brødefri.

Dluf.

Hvad lærte dig at kiende denne rene Siæl?

Helge.

Et Dieblif. Behøver hellig Uskyld meer?

Dluf.

Dg saa letsindig styres du af Hændelsen?

Helge.

Bed ængstlig Bragen svandt alt femten Ungdomskaar.

Dluf.

Saa lidet stolt vanærer du din Kongebyrd?

Helge.

Just stolt; Sædvanen fængsler ei en Keiredrot.

Dluf.

En Dronning fandt da Danmarks Drot i Saxens Træl?

Helge.

Til Bon for hvad i Saxers Dronning først han fandt.

Dluf.

Nu, ved min Faders møsbegroede Bautasteen,

Nu er hun din! Jeg skienker dig den Deilige.

Helge.

Dg ved min Fader Haldans Hevn, jeg takker dig.

Dluf.

Træd, Orsa! frem, og viis os din Fortrinlighed!

Uffides.

O, Tangkier! nu forstaaer jeg dig, du Skummende!

Du føler Hevnen — gyseligt — men føler den.

Helge.

Hvis hun er min, tillad mig da, o Dronning! strag

At skalte med min Eiendom. Det blanke Staal

Ei taaler Dugg, jomfruelig Blyfærdighed

Ei Mængdens Die. Reigin! ræk mig hid det Elor,
Med Guld indvirket, som vi tog fra Bifingen.

Han lægger Eloret over Yrsas Hoved.

Saa skiuler jeg for Spotterne din Rosenkind,
Og hæver dig i Herrestand. Du est min Liv.
Evar ei, o tal ei, ræk mig kun din Liliehaand,
Hvis du bifalder Helges Dufte! Somrens Blomst
Forsmaaer jo ei Formaling med den brune Host,
Naar Solen städigt skinner paa et spraglet Lov,
Og Maanen smiler Elskov i dens Aftenstund?
Forskræk dig ikke ved en Somands raske Valg!
Lang Tid behøver Venstabs, fort kun Kiærlighed.

Med et foragteligt Blik paa Duf.

I Kronens Guld jeg fandt en daarlig Glimmersteen,

Med Omhed til Yrsa.

I sorten Flint af Kalken skiult en Diamant.

Yrsa.

Naturens Røst befaler mig at lyde dig;
Men Hjertet gyser. Udle Drot! vær ei saa snar,
Lad Estertanken skienke dig Besindighed.

Helge.

Nei, Yrsa! ogsaa Lidensskaben har sit Krav.
Den nyder slet, og glædes svagt, som evig kold
Kun overveier. Freia rorer Hierterne
Med Diebliffet. Folger du ei hende blindt,
Om selv paa Randen af det farligsteile Fjeld,
Saa føler du ei Kiærlighed.

Yrsa.

Jeg føler den.

Helge.

Ha, elsker du en anden Evend?

Orsa.

End slog mit Bryst
 For Ingen, som for dig det flaaer. Jeg føler dyb
 Beundring og Hengivenhed. Jeg følger dig,
 Som Lammet følger Moderen, og fatter klart,
 At, skilt fra dig, vil sikkert Længslen dræbe mig.

Helge.

Saa est du min trods hver en Frygt, trods hver en Spot.
 Ræk mig din Haand, og følg mig ud paa Bolgerne!
 Der venter Odins Præst med Offerhornet os;
 Og næste Morgen skuer dig som Helges Biv.
 Ei Tid vi Sværmen give til Forundringer.
 Om hvad der skeer, bevæger sig kun Daarens Mund;
 Til hvad der er skeet, vænner snart sig Verdens Kreds,
 Og seer i selv et Under det Eædvanligste.
 Han gaaer med Orsa og sine Kæmper til Stranden, Duf med sit
 Følge til Borgen.

Havfruerne

komme fra Klippehulen og Stranden.

Første Skare.

Med langsom List Flodernes Dronning
 Hevner Ymerkæmpe,
 Ham, hvem grumtfordærvende Guder
 Eloge med blodige Svarde.
 Thi længe før Bors og før Bures At
 I Ginnungagap han herskende strakte
 Giennem Afgrundsvælget sin Kæmpekrop.
 Thi ham undfanged Kuld ved den befrugtende Gnist,
 Og hans Ledemod avled
 Med sig selv vidtherskende Jetter.

Anden Skare.

Men Ijens Tø trylled Audumble
 Frem. Af klaren Saltsteen
 Haaret forst, og Hovedet siden
 Elkked den Iverbespændte.

Da Odin sprang frem med Vili og Bee;
 Med forbittret Harm mod Kæmpen de stormed,
 Og for Aja=Sværdene Jetten sank.
 I hans rislende Blod, af! da Hymthussernes Ut
 Saa utallige drukned.

Med sin Biv kun flygted Bergelmer.

Første Skare.

Stoltelig nu, stoltelig skabtes
 Af hans Been, hiin vældige Kæmpes,
 Af hans Kiods stærktrevlede Sener,
 Af hans Tand, ja selv af hans Bryn
 Denne Jords blomstrende Bierge,
 Mig forhadet dybt i mit Bryst.
 Af en Helts Levninger bygged
 Guder med Pral smaalige Bærk.
 Bergelmers Ut flygted forfulgt.
 Huler og Havklippernes Grund
 Er nu ene for dem Bopæle. Men snart
 Vil fra Muspelheim Surtur,
 Og din Skræk, Thor! fra vort Hav
 Formungard hevne med Fenris
 Stolt Frostkæmpernes Haan.

Anden Skare.

Dybt i vort Havs Mørke nedstodt
 Vi forsmæde ei Hevnen, som vinker.
 Hvor en Mands vidtskuende Rorne
 Har os viist Bei til hans Jordær,

Hendes Binf da gierne vi følge;
 Uden Inf ham bringe vi Qual.
 Thi med Jernlænkerne bundet,
 I sin Gal dog Surtur hver Nat
 Bonser paa Straf, sender sin Røg
 Giennem din Rist, Hekla! med Knald.
 Men snart styrter den frem med Flammer, men snart
 Skal dens Lue fortære
 Himlens Bro; da svulmer med Skæl-
 Brynier, kraftigt at stride,
 Hoit Havfruernes Hær.

Tangfiær.

O, mine Søstre! fatted I Kiærlighed,
 O, soled Elskov du, Skælbedækkede!
 Havde du kiendt en Beiler, som Frode,
 Da Taarer vist med Længsel du fælded, som
 Tangfiær, tolfed sødt ved din Strængeleg
 Mangen Aften din svulmende Beemod.
 Thi fyrigt i Almesthyggen han favned mig,
 Og stolt jeg var, at elstes af Skioldungen;
 Alterne flammed til Tangfiærs Ære.
 Men dybt i Flammen, som Flammen, der qualte ham,
 Han sidder i Gal hos Utgarde=Lofe,
 Og stirrer hen med Dinene blodige,
 Bleg, i de slangebehængte Sale.
 Men Utgarde=Lof' har lovet mig Frode fri,
 Har lovt at skienke mig Frode paa Bolgerne,
 Men uden Tangsfiæg: deilig som Leiredrot,
 Deilig, som sør, med en Kongekrone,
 Hvis ene det lykkes Tangfiær, den Smægtende,
 Keent af Jorden at udrydde Skioldungers
 Æt. Thi hjælper mig, fiærlige Søstre!

Havfruene.

Nu græm dig ei meer! Alt en bælmørk Sky,
 Hoitsvanger med Lyn, lumsk-rugende staaer
 Over Helges Mast. Ha, Bredens Søn!
 Hvi egged dig Harm? Hvi opsvulmed du vildt
 Havfruer til Hevn? Ei Odin, Thor
 Nu formaae dig Smerten at lindre.
 Bee Halsdans Søn! Ei lyster mig meer
 Dig at see, naar Fortvivlelsen kalder din Kind.
 Hoit imod Stierne, Drot! vildt stirrer dit Blik,
 Naar din Qual dig Mornen forkynder.

Der blæses i Horn fra Kong Helges Skib.

Langfiær.

Hør Hornets Klang!

Det er holdt, det usalige Bryllup.

Havfruene.

Oluf fra taarnede Kongegaard
 Grublende tankesuld
 Nærmer sig hist.
 Alt Fortrydelsens dødlige Blegghed
 Farver den nyæbluende Kind.
 For silde! for silde!
 Broden er skeet.
 I vor fugtige Gulcs folige Strømme
 Dufke vi ville, Båndfuglene liig,
 Titte med Emil gennem hvælende Blade,
 Lytte til Qualen, plasse med Fryd,
 See og give, Havhesten bestige,
 Tumle paa Volgernes Top,
 Blæse paa Sneglehornet, og synke
 Froe i det vundige Skum.

De forlade Skuepladsen.

Dronning Oluf kommer, fulgt af en Kæmpe.

Oluf.

Har min Herold bestøget alt Kong Helges Skib?

Kæmpen.

Tilbage hist han nærmer sig med Konningen.

Hun vinker, han forlader hende.

Oluf ene.

Det gik for vidt. Naturens Indvold taaler ei
 Slig rædsom Gift; den vægrer sig med Krampetræf.
 Ei Overlæg, men Hestighed forforte mig.
 Kan qvindlig Stolthed taale vel en Mand's Foragt?
 Og femten Aar har ei formaaet at kose din
 Hevnlyst, dit Had til Qvinden, Uforsonlige!
 Men hvad har da den evige Natur forbrudt?
 Hvad kan den for, at Manden rager? Skulde nu
 En Kæmpes Haan mod stolten Skjoldmø trylle frem
 En Hevn, hvorfor selv Sol og Maane skulde sig?
 Nei, evige hvidklædte Piger! Skiebne's Moer,
 Som stirre ned i Urdurs Brønd! det seer I ei;
 Slig Skiebne spinder ikke paa sin Bæverstol
 Den blege Skuld. For vrister Thor min Eggeskov
 Af Jorden, planter Toppene som Rod i Muld;
 For storkner Havets Bolge, som et levret Blod —
 For Faderen — — Og, Guder! hvis det alt var skeet!
 Kold Gysen lammer mig hvert Lem. — Hist kommer han:
 Bredladen, den Glendige, opbragt, fordi
 Jeg river ham Giftbægeret fra Læberne.

Helge kommer.

Hvad vilst du mig, du evige Forfølgerske?

Misunder du i Ursa's Favn min Glæde mig?

Oluf.

Du Nattevandrers! veedst du vel, at blind du gaaer

Paa Afgrundsranden? at det koster mig et Ord,
 For strax maaskee i Fjeldets Dyb at styrte dig?

Helge.

Saa sig dit Ord, og skaan mig for hvert følgende!

Duf.

Usalige! først sig du mig: er Urså din?

Helge.

Aldeles. Rosn har hørt os sværge Løfterne,
 Thor saae os tomme Bægeret, og Freia loe
 Med Stjerneblik til Elskeren i Brudens Arm.

Duf skjuler sit Ansigt.

Helge.

Hvi skjuler du dit Ansigt i Skarlagenet?
 Fordreies det og blegner af Misundelse?

Duf.

Skumle Nat! nu lad din sidste Stjerne hulle sig i Mulm.
 Ryst, Natur! lad Jorden gysse i iskold til sit Junderste.

Helge.

Dine blege Læber skælve, Ordet negter dem sin Lyd.

Duf.

Nei, Barbar! jeg vil ei tie. Rødselen, som ryster mig,
 Anuge skal dit stolte Hierte, nedslaae dig dit sidste Mod.

Helge.

Ufa=Thor! hvad maa jeg høre?

Duf.

Høre maa du mig, Barbar!

Giennem Dret drypper jeg dig Giften, som fortærer dig.
 Frigga vil mig hist tilgive. Svag er Qvinden selv i Staal;
 Bee den Mand, som egger hende til et unaturligt Had!
 Det har du, grusomme Konge! Jeg var ung og stolt og skion;
 Jeg tilstaaer dig det, min Kiækhed skummed over, gif for vidt.
 Men hvad tabte vel din Vre? Kan en Jomfrues stolte Spog

Virkelig fornødre Helten? Og hvori bestod din Skam?
 Den forelskede drukne Beiler roved jeg sit Hovedhaar,
 Lod ham bringe, snort i Sækken, sovende til Ekibets Dæk.
 See, da snyste du, du Daare! Haaret voxer snart igien;
 Men du hevned dig med Lumskhed, og fordi jeg tog din Lok,
 Roved du med Tigergrumhed Pigen sin Uskyldighed.
 Kold for mine bittere Klager du den Skændede forlodst.
 See, da vendte sig mit Hierte til et unaturligt Had,
 Og hvad ellers mere sødt, end Honning, qvæger Qvindens Bryst:
 Moderpligten, Moderglæden, blev mig til en Helvedqual.
 Ei i den Uskyldigspæde skued jeg min Datter, nei!
 Kun et lidet grimt Utyske, Brændemærket paa min Skam.
 Hendes Smil var mig en Gistpæl, hendes Skrig en Gisterklang
 Af mit bange Gisp hiin Midnat, klynkende ved Havets Kyst.
 Femten Aar har skiult mig Orsa; femten lange Vintres Kuld
 Mægted dog ei ud at slukke glødende Forbittrelse.
 Ikke jeg, du selv og Skiebnen har til Nastrond styrtet dig.
 Skiondt alt hevnet, grusomt hevnet, tænkte du paa dobbelt Hæv:
 Stolt for alt sit Folk ydmyges skulde den Ydmygede;
 Da forbarmed sig de sorte Magter over Qvindens Harm.
 Og hvad Duf skulde krænke, blev dig selv til Krænkelse.

Helge.

Ulyksaligste blandt Fædre! Odin! Thor! hvad har jeg gjort?

Duf.

Ægtet nu din egen Datter, du, som skiændte Moderen!

Helge.

Det var Alfesang i Natten, det var ingen Qvindes Røst.

Duf.

Til en Svartalf, stolte Konge! har din Grumhed tryllet mig.

Taalder Skammen Solens Straaler? Soger Rumren Lysets

Blik?

Med en vild, paataget Kiækhed sad jeg paa min Ganger kun,

Kneiste jeg paa Kongestolen. efter hiin Glendighed.
 Maanen var min tro Veninde, Mørket var mit Klædebon,
 Ved de kolde Ellemoser gif jeg mellem Buskene,
 Med en dyb, en stille Vanvid talte jeg med Sivets Ror.
 Da forbandt de kolde Taager over Ellemosen sig —
 Over Havets hvide Volger til en Skikkelse, hvis Rost
 Tirred op min Harm, og lærte gyseligt at hevne mig.
 Det er skeet. Nu har den Blege Intet meer at søge her,
 Intet meer at bede Nattens Magter om; Forløsningen
 Stunder til. Jeg synker gierne ned til Nastronds Dglejal;
 Hvad er Helveds værste Slange vel mod Slangen i mit Bryst?
 Tag da Dolken, Helge! tag den, hevn dig atter, Halsdans Son!
 Længe nok har du og Luf Tærning spilt om Sivets Held,
 Det er Tid engang, at Alting sættes paa det sidste Kast.
 Giennembor mig! See, jeg blotter villig dig mit Moderbryst.
 Stød det skarpe Staal til Hestet i et unaturligt Blod!
 Gierne synker jeg; men skaan mig for dit taarefulde Blik!

Helge.

O, min Broder, fredegode Groar i din Bøgeskov!
 Hil dig! du har valgt det Bedste, fromme, lyffelige Drot!
 Blodet flyder let og roligt i dit Bryst, som Kilderne
 Ved dit skyggesfulde Leire, stormer ei, som Helges Hav.
 Hvorfor lod min vilde Stoltthed ei dit Barsel, gode Svend!
 Da du kaldte mig fra Hevnen over Brodermorderen?
 Gyseligt har Nornen straffet. Men jeg sprang paa Bægeret
 Af det luefyldte Hekla, agted ingen Lavastrøm,
 Agted ei, at Eaallen brændte, loe ad Tragten, voved mig
 Over Randen selv — nu styrter redningsløs den Snubled.

Luf.

Dræb mig med din Dolk, du Grumme! dræb mig ikke med
 dit Ord.

Helge.

Odin! du, som hiøset sidder i det lyse Valaskialf!
 Du, som tidt fra Hlidskialf skued Leirekoningens Bedrift!
 Styrk mig med dit Blik i Noden, lad mig falde, Stammen
 værd.

Rolig saæst du mig med Sværdet, segtende paa Skibets
 Rand,

Medens Kæmper skreg i Striden; medens rød Blodstraalen
 sprang

Skummende fra Hals og Bænde; medens bleg med sorte Skæg
 Baglænds den forvovne Stridsmand tumled i Skumbølgerne.

Tilgiv, stærke Seiersfader! mig hver smaalig Lidenskab,
 Hvorved Helge faldt i Snaren, udspændt af Svartalsjerne.

Billig vil jeg Qvalen lide, Livets Held har jeg forspildt;
 Men jeg veed det vist, du sender mig din Sleipner, høie Drot!

At jeg ride kan til Valhal som en ægte Son af Skiold.

Sluf.

Yrsa vil du grumt forlade? Nu, saa tag din Slegfred med,
 Lad mig følge dig i Graven, giv mit Hierte sidste Saar!

Helge.

Hvad har jeg paa dig at agte, fæle, blege Spøgelse,
 Som forbittrede min Ungdom? Følge skulde du endnu

Giennem Freias lyse Himmel Kæmperen til Valaskialf?

Troer du da, at Hornet rækkes Heltene til Velkomst der

Uf en Høj med hule Dine? Tænker du at finde hiøst

Døsigskumle Mosetaager, hvor en Havfru giefter dig?

Bliv du kun ved dine Huler! Selv har du beredt din Qval.

Graaliglange Sorgeskjgger vil hver Aften møde dig,

Og fortælle dig om Hallen hiøset hos den gustne Hel,

Hvor der flettes dig et Bolster silkeblodt af Elangerne.

Sluf.

Og din arme Yrsa?

Helge.

Yrsa er uskyldig; Baldur vil
 Ei mit stakkels Barn forlade, min ulykkelige Brud.
 Hendes høie Blif skal ikke mørknes ved at skue nu
 Faderens, den søle Brudgoms hæslige Fortvivlelse.
 Løst er nu hvert Baand, som binder mig til Livet. Gaa, flink!
 Hurra, mine raske Dreng! spænder op de hvide Seil,
 Lad den sorte Svane hvæse med sit begetbrede Bryst
 Giennem Bølgerne, lad blinke høit mod Maanen hendes Fjær.
 Spænder jer i blanke Blader! Ud paa Dybet! Hornets Klang
 Skralde hen ad Distresaltet, kalde Kæmperne til Dyst!
 Tapre Friser! stolte Skotte! Kæmper fra din Orkens!
 Gler hurtigt at forsøge disse Armes sidste Kraft:
 Enabel møde Enabel, Bugen støde fiækt mod Skibets Bug,
 Lad den vilde Rovfugl hugge Kobberflo i Dækkets Rand!
 Og naar da den røde Sved udvælger giennem Bryniens Rist,
 Spotte vi vort Saar, og ride siungende til Balastialf.

• Han gaaer.

Folkvar kommer.

O, Dronning! Ufa-Thor! O, Freia!

Dluf.

Nu, min Helt!

Gaf du foran, du viser os den rette Vej.

Folkvar.

O, hør mig, Dronning!

Dluf.

Rødde Gubbe! vandre til

Dit Fiskerleie, Wgir tak for dine Kaar.

Nu bytted Dluf gierne bort sit Kongedom

For Baaden og dit sorte Net. Nu ei din Sø

Hist stormer halv saa frygtelig, som dette Bryst.

Folkvar.

D, lad os redde —

Oluf.

Redningsløse!

Folkvar.

Dronning! tab

I denne Storm ei Fatningen.

Oluf.

Jeg blegner ei.

Folkvar.

Hun kommer —

Oluf.

Hoi fra Njdrasil den strenge Mo
Med bortvendt Ansigt?

Folkvar.

Prsa.

Oluf.

Ei saa frygtelig!

Folkvar.

D, hør mig —

Oluf.

Tal! Det stoier ei fra Gravene.

Folkvar.

Hun veed sin Skiebne, veed sin Qual.

Oluf.

Traf Pilen alt?

Folkvar.

Den grumme Havfru —

Oluf.

Prsa sandt?

Folkvar.

Paa hviden Strand.

„Vel mødt, Fru Yrsa!“ skreg hun, „Selges Datter=Brud!
 Nu ægtes du din Fader, som har avlet dig
 Med Dronning Oluf. Held til eders Ægteskab!
 Men ei mit Dre døves skal af eders Hyl.
 Med mine Søstre svømmer jeg til Sikilei,
 Og kommer først om lang Tid hid til Nord igien.“
 Saa sang hun heit, og sprang i maaneklare Sø.
 Og paa den lyse Flade saae jeg hende, fulgt
 Af mange lede Qvinder, skælbestiortede,
 Hvidbarmede som Svaner; rænkt med Halsene
 De svømmed fort, og dukked sig, og svandt tilsidst.
 Men Yrsa hvid tilbage stod, som Møens Klint,
 Der speiler dybt sin blege Kind i Bolgerne.

Oluf gaaer.

Yrsa kommer med en Dolk.

Denne Dolk, han mig gav,
 Med Demanter besat, med blodig Rubin,
 Skaffer mig Lindring.

Folkvar.

Elskede Datter!

Yrsa.

O, hil den Stund,

Da din Datter jeg var,
 En Fiskerpige,
 Kiendte kun Guld og
 Floil af Rygte,
 Bar paa min Skulder,
 Klædt i Badmel,
 Stangen med Nettet
 Selv til Stranden!

Folkvar.

Hør mig, min Yrsa!

Orsa.

Jeg følger dig ei,
 Sneehvide Folkvar!
 Følger dig ei til
 Humledalen.
 Hils mine Lilier,
 Urter og Tusindskion
 Tusind Gange!
 Naar du nu sidder i
 Winterqvælden
 Trygt ved din Arne,
 Tøtomfredset af
 Leiets Piger;
 Naar de da bede dig:
 „Fader! fortæl os
 Sære Frøasagn!“
 Nu, saa fortæl dem om
 Fiskerpigen,
 Som Dronning blev, som
 Afgted sin Fader, og
 Selv sig dræbte.
 Undrende vil de
 Sagnet høre,
 Gysse derved, og
 Ikke troe dig,
 Sige: „Nu digter du
 Eventyrer.“
 Af! og du est dog fun
 Alt for sanddru;
 Orsa fortvivlet har
 Alt oplevet.
 Vilis dem da Anglen og

Purpurkaaben,
 Viis dem i Maanstin
 Ved Solverpilen
 Yrsa's Gienfærd,
 Bleg, med det blinkende
 Staal i sit Bryst!

Hun hæver Daggerten, i det samme tordner det mildt. Freia bliver
 tilsynne paa en Sky.

Freia.

Stands, Yrsa!

Yrsa.

Ha! hvo falder mig til Liv igien?

Freia.

Den Disa, hvorved hele Jorden faaer sit Liv.

Yrsa.

O Himmelske, guldhaaret, blaa af Klædebon!
 Hvo est du? Selsomt virker paa min Siæl dit Smil.

Freia.

Mit Navn er Freia, Odins Datter, Elskovs Diis.

Yrsa.

Du est ei min Gudinde; send den blege Hel!

Freia.

Hvert Hierte skabt for Kiærlighed tilhører mig.
 Jeg lover dig den bedste Fryd, en Kvinde fandt.

Yrsa.

Og hvilken?

Freia.

Moderglæden.

Yrsa skjuler sit Ansigt i sine Hænder.
 Jeg Glendige!

Freia.

Hvad gyseligt undfanget er, skal skiont opstaae.
 Paa Lavabierget voger hist den bedste Viin,
 Og giftig Sump udflækker ofte herligst Frugt
 Af Jordens rene Moderskiød. Thi græm dig ei!
 Den Søn, du under Hiertet bær, skal hædre dig,
 Og ikke dig, men Danmarks Land; ei Danmark blot,
 Men hele Norden; Norden ei i Rivet kun,
 Men evig sunkle skal hans stolte Heltæroes,
 Og hoit begejstre Verden om to tusind Aar,
 Hans Priis at svinge. Hrolf — saa skalst du kalde ham.
 Hans Fader red til Odin nys fra Gravens Høi;
 Men Hrolf skal arve Helges Krone. Bring ham hjem
 Til Danmark, lad den fromme Gro opdrage ham
 Til Kongedyd i Leireflov ved Kilderne!
 Hans Navn skal samle Kæmper, som skal elske ham,
 Og doe med ham. Og naar han døer, da skal hans Død
 Selv lyse giennem Gravens Nat, som Stjerne, som
 Det bedste Billed, Oldtid har at glimre med
 Paa nordisk Krafts uroffelige Trofasthed.
 Farvel! Farvel! Uftor din Taare, lev, og viid:
 Uskyldighed forlades ei af Guderne!

Sun forsvinder.

Orsa.

O, Himmelske! dybt har dit Løfte styrket mig.

Keigin kommer med Kong Helges Krone, fulgt af danske Kæmper.
 Hil dig, vor Dronning!

Orsa.

Keigin! ha, hvor er din Drot?

Keigin.

Du hørte det af Freias Mund: i Odins Sal.

Yrsa.

O, Fader! Fader!

Keigin.

Græm dig ei! han har det godt.

Yrsa.

Siig mig hans Død! thi Taaren lindrer Hjertets Qual.

Keigin.

Hans Hu stod til at storme hen paa Egirs Hav,
 At finde Døden, hvor han fandt sin Heltroes.
 Taus vandred han til Skibet ud; men da han jaae
 Dets sorte Barm, og Masten med sit Silkejeil,
 Da vendte han sig rædselsfuld, og raabte: „See
 Den fæle Drage, hvor den gloer paa Bølgerne!
 Paa den det var, at Frode joer til Bisils D,
 At søge Pilten i Jordhulen. Den det var,
 Som bragte mig til Døds med Stridskæmperne;
 Som snyste Hevn, da Qvinden blegfortvivlet skreg.
 Den var det kun, som klækked ud en Brode nys
 I skumle Skiod, meer fæl end Basiliskens Ag.“
 Ved Stranden stod Dankongens liden Gangerpilt
 Med hans fulsorte Ganger, holdt ved Bidselet,
 Om Kongen ønskte den til Ridt. Da Helge saae
 Sin Hest, som vrinskede høit, og med Guldhoven slog,
 Saasnart den kiendte ham paa Klirr af Sporerne,
 Da blussede han, og svang sig, klædt i Harnisket,
 Fuldrustet, kobberblank, med Hielm og Stang og Skiod.
 Og langsomt red han, tankesuld, som Speghjet
 Af dræbte Helt ved Midnat, over Markerne.
 Men dybt i Skoven stod en Høi, af Bøge frandsit,
 Med bælmork Hule, muret af fem Kampesteen;
 Den femte laae ved Hulens Abning, mosbegroet.

Hiin Gravhøi Dronning Oluf lod for lang Tid alt
 Sig selver faste. Tidt hun sad i den og sang,
 Naar Sol gik ned, og Maanen stod ved Volgerne.
 Men femten Aar har skuet den, med Sommergræs
 Og Vinterfuldens stjerneblanke Sne bedækt,
 Og hungrig ventede aabne Svælg end Dødningen.
 Da Helge saae den vedbendfrændste Rødselsdør,
 Da smilte han, og raabte høit: „Tak, Uja=Thor!
 Du bygte mig i Hast min sikke Kongeborg.
 I gode Kæmper! skynder eder, lukker til
 Det aabne Svælg, at Surtur ei med Flammerne
 Forfølger mig. Glink! vælter stærken Kampesteen
 For Graven!“ Saadan siungende, fra gyldne Hielm
 Han Krandsen tog, som Ekiold og Mykillati bar,
 Og raabte: „Bringer den til Hro i Danemark!“
 Da nu vi mærkte tydeligt, at Kongens Hu
 Stod til at ride levende til Balastialf,
 Da foied vi hans Dnsker frøe; og Landserne,
 Som tidt i Strid tilforn var brugt for Helges Liv,
 Arbeided nu med lige Trostaa paa hans Død,
 Henvæltende den tunge Steen for Aabningen.
 Da Hulen nu var lukket til, da horte vi,
 Med freidig Stemme Kongen sang sit Biarkemaal,
 Mens Hesten vrinsked stolt, og slog med Hovene.
 Dog lang Tid ei; thi Lusten mangled. Døden kom,
 Og qvalte dem med venlig Haand, ei smertefuldt.

Yrsa.

Nu rider han paa Bifrost, som Einheria.

Keigin.

Græd nu ikke meer, men følg os!

Yrsa.

Høi Beundring græder hun.

Keigin.

Tag din Kongefrands!

Drsa.

Jeg sætter den paa mine Fletninger.

Keigin.

Nu afsted til Danmarks Rige!

Drsa.

Al, hvor er den arme Biv?

Keigin.

Tal, hvem savner du?

Drsa.

Min Moder.

Keigin.

Du har ingen Moder havt.

Drsa.

Al, hvor er hun?

Keigin.

Hisset ude synker hun i Bolgerne.

Drsa.

Ogsaa hun?

Keigin.

Jeg saae den Stolte springe selv fra Klippens Rand.

Drsa til Folkvar.

Har jeg dig endnu, min Fader?

Folkvar.

Trofast, som i femten Aar.

Keigin.

Tænk paa Freias store Løste, svæk dig ikke med din Graad!

Drsa.

Haster du saa utaalmodig?

Keigin.

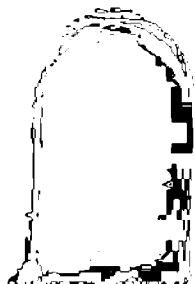
Hefstigt brænder Saallen os,
Disse Ryster at forlade, hvor vor tappre Konge faldt.

Orsa.

Belan da! jeg følger. Farvel, Farvel,
Undige Flod! min Bøgeskov du!
Skummende Strand, hvor min Ungdom randt!
Truende Huler, som skued min brat=
Kommende, min bratsvindende Dval!
Jeg græder ei meer; thi Freia, min Diis,
Har velsignet mit Liv. Jeg søder for Nord
Herlig en Søn, som skal krone det's Haab.
Gron nu vinker mig Herthas D,
Den ærværdige Hro, og hans herlige By.
Hellige Kilder, tre Gange tre!
Eders liflige Væld, kolende, sprudlende,
Siunger min Nød langt bort fra min Seng.
Undigt et Alfepar, hvidt som Enee,
Bed Leiet skal staae, og vatne min Søn.
Anættets han skal, opfostræs af Hro,
Dg forsjone sin Fødsel med Dyder.

Keigin.

Saa seile vi hiem ved Medborsvind
Til det fiærligtvinkende Fædreneland.
Huldt Wgir blæser i Seilet.

1875

My dear Mother
I received your letter of the 10th and was
glad to hear from you.

I am well and hope these few lines
will find you the same.

I have not much news to write
at present.

I am sure you will be glad to
hear from me.

I have not much news to write
at present.

I am sure you will be glad to
hear from me.

I have not much news to write
at present.

I am sure you will be glad to
hear from me.

I have not much news to write
at present.

I am sure you will be glad to
hear from me.

I have not much news to write
at present.

I am sure you will be glad to
hear from me.

ANMÆRKNINGER.

УЧЕНИКЪ

Side 1: *Vaulundurs Saga*, som ifølge Oehl.s *Erindringer*, I, Side 218, er digtet i Aaret 1804, efter Thors Reise til Jotunheim og før Langelands-Reisen, udkom første Gang (A) i Juli 1805 i anden Deel af Adam Oehl.s *Poetiske Skrifter*, der foruden denne Saga indeholder *Aladdin*. Anden Udgave (B) findes i *Digterværker* af Oehl., I, 1835, og tredje Udgave (C) i *Oehl.s Digterværker*, IV, 1845.

Fortale til Adam Oehl.s *Poetiske Skrifter*, I, 1805, Side XIX:

At *Vaulundur* og *Aladdin* giennem deres individuelle Billeder skulle fremstille store Situationer af Livets og Naturens forunderlige Gang, vil et opmærksomt *Die* vel . . . letteligen kunne mærke. Til Grund for den Første ligger et lidet dunkelt Fragment i *Sæmunds Edda*, for den Anden et Eventyr i *Tusind og een Nat*. Bestræbelsen efter at give disse Digte en ganske forskjellig Colorit haabes ogsaa at være fiendelig, saa at de nordiske Figurer bevæge sig langsomt og alvorligt med deres brede Skægge, medens *Alting* broget, med hyppige *Anspartier*, tumler sig i *Aladdin* i det østlige Solskin, hvis *Barme* udfækker saa mangfoldige *Productioner*.

Den *raisonnerende* Indholdsangivelse i *Eventyr* af forskjellige *Digtere*; sammendragne og oversatte, med Bemærkninger, af Adam Oehl., I, 1816, Side XXXII:

Da jeg digtede *Vaulundur*, kiendte jeg ikke dette *Eventyr* [*Velents Saga*], der er en Episode i *Vilkinasaga*, men kun *Vaulundarqvida* i *Edda*. Dette er ogsaa yderst forskjelligt fra mit. Af Allegorien, der spiller Hovedrollen i *Vaulundurs Eventyr*, om de tre *Edelstene*, findes naturligviis Intet her, da det er min Opfindelse.

Bemærkninger til *Vaulundurs Saga*:

Side 12, Linie 25: Broge] I alle tre Kilder forklaret under Texten ved: *Badsæffe*.

— 35, — 17-20:

Dg bryder sin Lærve
Med flammende Hav,
Dg bryder hver Lærve
Staae frem af sin Grav.]

D. c. og bryder med sit Flammehav enhver Skranke, osv.
I B og C er dette Sted forandret saaledes:

Dg bryder sin Lærve,
Sin skjulende Braa,
Dg bryder hver Lærve
Af Mulmet fremstaae.

— 42, — 19: Jeg strænger dig høit ved alle Guderne.] Dette besynderlige Udtryk, som ogsaa forekommer i *Olaf den Helige* (*Oehl.s Trag. Dram.*, IX, 1859, Side 99, Linie 29), er uidentvilt opstaaet ved en Misforstaaelse af det islandske *strengia heit*, gjøre et høitideligt Løfte.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

Side 3, Linie 20-21: da den har Udseende og Frændskab dermed] Efter Digterens tyske Oversættelse i hans *Schriften*, XVII, 1830 (da sie [die äussere Natur] Gleichheit und Verwandtschaft damit hat); A, B og C: da de have Udseende osv.

— —, — 22: Menniskene] A, B og C: Menneskene (smig. Side 4, Linie 16; Side 6, Linie 18; Side 48, Linie 11, og Var. til Side 16, Linie 28)

— 4, — 4: indeslutter] = B; A: indslutter

Linie 1: *Vaulundur*] Orig.: *Vaulunde*.

- Side 4, Linie 7: leve] A, B og C: lever
 — —, — 9: Siæl] = B; A: Gemyt
 — —, — 17: mangle] A, B og C: mangler
 — 5, — 12: Graad. Det] = B; A: Graad, thi det
 — —, — 16: en Gang heel agtsom havde betragtet Guldklumpen med] = B; A: engang havde betragtet Guldklumpen, heel agtsom, med
 — 6, — 4: Qvinder vare] = C; A: Qvinder der, vare
 — 7, — 8: Mænd komme] = B; A: Mænd, der komme
 — 9, — 13: de hurtigen] = B; A: de altsaa hurtigen
 — 10, — 12: vare] A, B og C: var (see den følgende Linie)
 — —, — 26: altsaa ikke] = B; A: altsaa nu ikke (smlg. Linie 29)
 — 11, — 5: Kornerne hidsendte] = B; A: Mornen hid hensendte
 — —, — 22: raade] = B; A: raader
 — —, — —: ville vel] = B; A: vil vel
 — 12, — 3: mangle] A, B og C: mangler
 — —, — 15 og 28: Baulundur] A, B og C: Baulunder
 — —, — 29: ad] = C; A: af
 — —, — 32: formaae] = C; A: forsmaae
 — 13, — 11: hannem] = B; A: hammen
 — —, — 22: sotdød] = B; A: sortdød
 — 15, — 27: Friaga] = B; A: Frugga
 — 16, — 27: høistforunderligt] = B; A: høistforunderlig
 — —, — 28: Menniskens] = B; A: Menneffens
 — —, — 29: derfra] = B; A: derfor
 — 17, — 1: Fiender] = B; A: Fiende
 — —, — 19-20: menniskelig] A, B og C: menneffelig (see Var. til Side 3, Linie 22)
 — 19, — 27: Luften, og] = B; A: Luften igien, og
 — 20, — 27: brede] = B; A: store (smlg. Linie 26)
 — —, — 30: fordreiede sig] = B; A: bleve fordreiede
 — 22, — 3: Stilhed] = B; A: Rolighed
 — —, — 22-23: Baulundur] = B; A: Bauluuder
 — —, — 29: Baulundur] = C; A: Baulunder
 — 23, — 9: allehaande] = C; A: allehande
 — 24, — 32: Skialde] = B; A: Skialdre
 — 25, — 3: flet Intet] = B; A: flet hen intet
 — —, — 21-22: han har faaet denne] = B; A: han er kommen til denne (smlg. Linie 20)
 — —, — 24: Drabanter] = C; A: Drabantere
 — 26, — 12: at lade dem vide, hvad] = B; A: at bethde dem, hvad
 — 27, — 11: ad] = C; A: af
 — —, — 22-23: han altsaa] = B; A: han nu altsaa (smlg. Begyndelsen af Linie 22)
 — 28, — 27: desuden fun] = B; A: desuden faa fun

- Side 29, Linie 12: mig at have] = B; A: mig have
 — 30, — 8: [om] = B; A: da (smlg. Linie 7 og 9)
 — —, — 9: giøre] = B; A: giores
 — —, — 28-29: ham hans Smeddeværktøi] = B; A: ham nu sit Smeddeværktøi (smlg. Side 31, Linie 1)
 — 31, — 8: [medde en] = B; A: [medde sig en
 — —, — 9: Gulb. En Dag sad han og] = C; A: Gulb. Som han nu een Dag sad og
 — —, — 13-14: Frigga ind med sine Diser i Balhalla blandt Einheriarne] = B; A: Frigga ind med sine Dyser i Balhalla, blandt Einheriarer
 — 35, — 12: mægte] = B; A: mægter
 — 36, — 6: forlangte at vide, hvortil] = B; A: trængte ind paa ham, hvortil
 — —, — 8: at fløve] = B; A: at vilde fløve
 — —, — 11: blev Kongen] = B; A: blev nu Kongen (smlg. Linie 5, 9, 15)
 — —, — 24: da Kongen] = B; A: da nu Kongen (smlg. Linie 22)
 — —, — 29: dem] = B; A: de
 — 37, — 15: min gode] = B; A: min hin gode
 — 38, — 2: fun vare] = B; A: fun var
 — —, — 4-5: han til] = B; A: han nu til (smlg. Linie 1 og 7)
 — —, — 9: mærkede de til] = B; A: mærkede til
 — —, — 14: meget] = B; A: megen
 — —, — 25: [medde en] = B; A: [medde sig en
 — 39, — 8: paa, inden] = B; A: paa sig, inden
 — —, — 29: de havde] = B; A: de nu alle havde (smlg. Linie 30 og 32)
 — 40, — 12: fore] = B; A: foer
 — —, — 21: vi saaledes] = B; A: vi nu saaledes (smlg. Linie 22)
 — 42, — 1: blev bragt] = B; A: blev nu bragt (smlg. Side 41, Linie 27, og Side 42, Linie 4)
 — —, — 15: vore] A, B og C: vorer
 — —, — 21: rørt] = B; A: ynket
 — —, — 26: hun altsaa] = B; A: hun nu altsaa (smlg. Linie 20-21)
 — 43, — 9: nedsiunkne] = B; A: nedfaldne
 — 44, — 16: tilkommer] = B; A: tilkomme
 — —, — 28: ville] = B; A: vil
 — 46, — 6: Da Gram og Skule endnu] = B; A: Da nu Gram og Skule endnu
 — 47, — 13: det lakkede] = B; A: det nu lakkede (smlg. Linie 10)
 — —, — 17: han vel] = B; A: han nu vel (smlg. Linie 16)

- Side 47, Linie 19: fremdeles] = B; A: videre
 — 48, — 11: advare] = B; A: advarer
 — —, — 14: der opstod] = B; A: der strax opstod
 — —, — 28-29: Da Baulundur] = B; A: Da nu Baulundur
 smlg. Linie 24)
 — 51, — 15: omringede] = B; A: omringet
 — —, — 26: grebe i Harper] = B; A: greb i Harper
 — —, — 27: flaae] A, B og C: flaaer
 — —, — 28: søge] A, B og C: søger
 — —, — 29: skumme] A, B og C: skummer
 — 52, — 4: ad] = B; A: af
 — —, — 12: du vel mindes, hvad] = B; A: du erindre dig hvad
 — 53, — 8: den blide Eiofna] = C; A: den hin blide Eiofna
 — —, — 18-19: traadte bedrovede frem for hans Eeng med
 blege] = B; A: traadde frem for hans Eeng, med bedrøvelige,
 blege
 — —, — 19: folde] = B; A: sammenfolde
 — —, — 24: længer] = B; A: længere
 — 55, — 3: flappre] = B; A: flapper
 — —, — 19: Gift, da] = B; A: Gift til sig, da
 — —, — 27: Nord] = B; A: Norden

Side 57: Helt er skrevet i Sommeren 1814, og udkom første Gang (A) i December samme Aar, med følgende Anmærkning paa sidste Side: Af dette Digt haaber Forfatteren at give en Fortsættelse, som vil indeholde Hrolf Krakes Historie. Anden Udgave (B) findes i Digterværker af Oehl., III, 1835, og tredje Udgave (C) i Oehl.s Digterværker, II, 1845. I B og C er Helges tredje Afsnit, Tragødien Yrsa, skilt fra de to første Afsnit som et eget Digt.

Oehl.s Levnet, fortalt af ham selv, II, 1831, Side 318:

Efter min sædvanlige Maade vendte jeg altid tilbage til det Nordiske, naar jeg en Tidlang havde afverlet med andre Arbejder. Saaledes digtede jeg imellem Syngepillene [Ludlams Hule samt Røverborgen] og Fiskeren Tragødien Hagbarth og Eigne og det episke Digt Helge. Mine nordiske Digtninger bleve altid mildest bedømte, og yndedes meest. Hagbarth og

Signe gjorde Lykke, uagtet Ingemanns Blanca dengang gjorde Furore; og i Helge gienfandt man Forfatteren til Hakon Jarl.

Oehl.s Erindringer, III, Side 82—83:

I den Tid, jeg havde skrevet Smaastykker og Syngeespil, var Ingemann fremtraadt, havde erhvervet velfortient Bifald for sine Iyriske Digte; ogsaa beundrede Publicum hans Masaniello og Blanca. Den Sidste havde gjort Furore. Hagbarth og Signe gjorde dog ogsaa Lykke, og nu fælte jeg mig styrket og begejstret igien til at male et stort Billed af det Gammelnordiske, i hvis Aand jeg under Digtningen af Hagbarth og Signe atter havde sat mig ind.

For ret uforstyrret at overlade mig til denne Begeistring, leiede jeg mig et Værelse paa Frederiksberg i Degneboligen, og her sad jeg, hvor en Bæg kun skilte mig fra den Skole, hvor jeg havde nydt min første nødtørftige Børnelærdom, og skrev Helge. Om dette Digt har der hos danske Læsere kun været een Mening, og Baggesen vovede ikke at angribe det; han taug bomstille derom.

Bemærkninger til Helge:

- Side 67, Linie 16-17: De maatte vel ham skatte paa Skibets vaade Dei.] D. e. de Skibe, der mødte hans paa Søen, maatte skatte til ham, betale ham Skat. Saaledes hedder det ogsaa Side 82, Linie 6—8: Den Jetters Datter Kong Frode skatter med Ustyld's Blod; og Side 126, Linie 27—28: Og Lydsferen mig skatter af Angst for mine Sværd.
- 68, — 14: Han er en mægtig Maag.] D. e. han er eders mægtige Svoger.
- 90, — 20: Lunden.] Hertil have alle tre Kilder Anmærningen: London.
- 109: Helge reiser til Dronning Oluf.] Nogle Træk i denne Sang ere laante fra Das Nibelungenlied, VII: Wie Gunther Brunhilden gewann.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

- Side 71, Linie 20: hvad hun ønfter] = B; A: hvad ønfter
 — 74, — 23: Bøddelpenge] = C; A: Bøddelpenge

- Side 83, Linie 22: hans] = B; A: sin
 — 89, — 24: der] = B; A: som
 — 91, — 8: der] = B; A: som
 — 93, — 10: Der] = B; A: Som
 — 94, — 2: Inftigt] = B; A: Inftig
 — 101, — 17: Han] = B; A: Ham
 — 102, — 12: silbig] = B; A: silbe
 — 105, — 5: han sin Datter spæd] = C; A: han det Barn
 faa spæd
 — —, — 6: Hver Morgen hun skreg, hver Aften hun græd] =
 B; A: Hver Morgen det skreg og hver Aften det græd
 — —, — 7: Hun agted ei Riis, hun agted] = B; A: Det agted
 ei Riis, det agted
 — 106, — 8: støtter til Haanden de] = B; A: støtter sin Haand
 til de
 — 107, — 18: Gen mere smuf] = B; A: Og Gen meer smuf
 — 108, — 11: tro] = B; A: troest
 — 110, — 3: gylbenloftede] = B; A: guldbelofte
 — —, — 24: faa grønne som Græs] = B; A: faa grøn som
 et Græs
 — 112, — 7: Men] = B; A: Med
 — 113, — 5: mig vil løse] = B; A: mig løse
 — 115, — 6: Bølger faa blaae] = B; A: Bølger blaae
 — 116, — 14: tvinges] = B; A: qvæles
 — 118, — 4: Alt mens] = B; A: Mens alt
 — 119, — 7: har du selv ei] = B; A: har da Du ei
 — 121, — 18: Kælingen] = C; A: Kellingen
 — —, — 20: Buler og med] = B; A: Buler og og med
 — 129, — 9: Haaret] = B; A: Haarene
 — —, — 12: unge] = B; A: Fru
 — —, — 23: En] = B; A: Et
 — 131, — 5: hvide, men] A, B og C: hvide, med
 — —, — 13: Dronning] = B; A: Fru
 — 133, — 1: Orm den ned i] = B; A: Orme den den i
 — —, — 16: stolte] = B; A: stotte
 — 135, — 10: deiligt] = B; A: deilig
 — 138, — 12: Duf, hendes Datter] = B; A: Duf med sin
 Datter
 — —, — 18: det] = B; A: hun
 — 140, — 1: Personerne.] = B; mangler i A.
 — 141, — 8: Rinden] = B; A: Rinderne
 — 142, — 10: føle] = B; A: fiolne
 — 145, — 11: huff] = B; A: mind
 — —, — 18: om] = B; A: Dig
 — 146, — 29: kneiser] = B; A: taarner
 — 147, — 11: undrer] = B; A: undres

- Side 147, Linie 21: Den] = B; A: Det
 — 150, — 13: Trælledont du øved da] = B; A: Trælledont be-
 drevst Du da
 — 151, — 11: Skæleblif] = B og C (Skæleblif); A: skælnæ Blif
 — 152, — 16: hensigtløst] = B; A: hensigtløst
 — 153, — 29: først veed] = B; A: først veedst
 — 155, — 27: Bøddelslaget] = C; A: Bøddelslaget
 — 156, — 2: afmeied] = B; A: afmeiet
 — —, — 18: alt for haarde] = C (altfor haarde); A: altfor-
 haarde
 — —, — 29: Bolgerne] = B; A: Bogene
 — 157, — 14: det] = B; A: den
 — 159, — 23: flyde] = B; A: flyder
 — 161, — 25: Landveij] = B; A: Landvei
 — 163, — 8: beruste] A, B og C: bruste
 — 164, — 15: bli] = B; A: alt
 — 170, — 7: Bredens] A, B og C: Verdens
 — —, — 19: du stolt gienseer] = B; A: Du atter seer
 — —, — 20: Banvid] = B; A: Pjalter
 — —, — 21: foldt med Haan] = B; A: stoltelig
 — 171, — 7: veed] = B; A: veedst
 — 172, — 17: yndigt] = B; A: yndig
 — —, — 32: Trælleqvinde] = B; A: Trælleqvindes
 — 173, — 18: Særers] = B; A: Særet
 — —, — 20: ved] = B; A: med
 — —, — 23: Fader] = B; A: Faders
 — 174, — 26: farligtsteile] = B; A: farligt steilte
 — 177, — 23: Utgarde-Lofe] = B; A: Utgardilofe
 — —, — 26: Utgarde-Lof'] = B; A: Utgardilof
 — 179, — 20: spinder ikke paa sin Væverstol] = B; A: spinder
 ei paa hendes Væverstol
 — 181, — 18: tænkte] = C; A: tænke
 — —, — 20: Magter over Qvindens Harm] = B; A: Magter
 med en Qvindes Harm
 — 183, — 11: tumled] = B; A: vælted
 — 185, — 20: hør mig —] = B; A: hør mig mig —
 — 190, — 24: kiendte] = B; A: horte
 — 191, — 6: aabne] A, B og C: aabned
 — 193, — 8: brat-] Bindetegnet mangler i Trykpapirs-Exem-
 plarer af A, og i B og C, men kan tydeligt spores i Skriv-
 papirs-Exemplarer af A.

